

Chủ Tử Xấu Xa

Contents

Chủ Tử Xấu Xa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52

Chủ Tử Xấu Xa

Giới thiệu

Có phải nam nhân này có vấn đề hay không vậy ta?Sau khi “Tốt bụng” cứu nàng hoát khỏi ma chướng

1. Chương 1

Bóng đêm thích hợp với hắn, chỉ có thời điểm thế giới tối tăm âm u như thế này thì ánh trăng mới có thể tỏ rạng sáng ngời. Một người lẳng lặng ngồi một mình dưới ánh trăng, để cho ánh trăng sáng bạc chiếu rọi trên người mình, nhìn vạn vật trên mặt đất rộng bao la tuy trầm tĩnh nhưng vẫn sinh sôi nảy nở không thôi, nhìn sinh mệnh trôi qua.

Cô độc, thật bất đắc dĩ cô độc.

Nếu có thể, ai lại muốn trải qua nỗi cô độc như thế này?

Một mái đầu với những sợi tóc như tơ như tuyết che khuất một bên khuôn mặt, hai mắt nhắm chặt lộ ra một hàng lông mi dày mượt, vẻ mặt tuấn mỹ như vậy dưới ánh trăng như tạo thành một bóng ma vô cùng mỉa mai hoặc mê người, cái đầu xinh đẹp tựa như hồ ly tuyết trắng tựa vào trên một tảng đá lớn như muốn hấp thu tinh hoa từ ánh trăng đang tỏa xuống kia.

Phẳng phất phiêu diêu như thể chỉ trong nháy mắt tiếp theo sẽ biến thành thiên tiên, bay lên con đường lên tiên cảnh.

Nhưng không ai có thể biết được, cả cuộc đời này hắn đều vô duyên với số kiếp thần tiên, bởi vì khi hắn vừa được sinh ra, vận mệnh của hắn đã được định sẵn là nửa người nửa quỷ.

Phụ thân của hắn là một Quỷ Vương mà hắn chưa bao giờ gặp qua; Mẫu thân của hắn là một cô gái Mông Cổ xinh đẹp, bởi vì nhất kiến chung tình nên sau khi bị cướp về liền quyết tâm trở thành nữ nhân của ác quỷ, sinh hạ bốn người con, kéo dài sinh mệnh của Quỷ Vương. Trên mỗi người con trai đều mang một ký hiệu không giống người thường, tượng trưng cho cuộc sống tương lai nhiều gian khó.

Nhưng mà..... những tháng ngày phải hứng chịu sự kỳ thị phỉ nhổ của người khác đã qua rồi, hiện tại hắn đã đủ mạnh để tự nắm sinh mạng của chính mình trong tay, thậm chí có thể nắm trong tay sinh tử của những người khác, sẽ không bao giờ có người nào dám khinh thường hắn hoặc là cười nhạo hắn nữa.

Những người từng không biết sống chết mà khinh thị đùa cợt con người hắn bây giờ đều nằm ở dưới ba tấc đất.

Hiện tại, hắn là môn chủ Nguyệt Chi Môn, môn hạ có tới mấy trăm sát thủ danh chấn hàng đầu, trải rộng khắp các nơi trong cả nước, lực lượng hắc ám của hắn nếu đem so với hoàng đế đang tọa trên ngôi cao thiên hạ kia còn cường đại hơn, dùng một câu “hô phong hoán vũ” cũng đã không đủ để hình dung địa vị của hắn bây giờ.

Có được vị trí quyền lực tối à mọi người trên thế gian đều khát vọng, đáng lẽ nên thấy là đã đủ.

Nhưng hắn lại không hề cảm thụ sự khoái hoạt một chút nào, ngược lại, hắn càng cố gắng làm mình vươn lên trên thì càng cảm thấy lỗ hổng trong lòng như càng bị phá rộng ra thành một cái động không đáy.

Vì sao?

Phía sau vang lên một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tiến đến phía hắn, trong gió đêm truyền đến làn hương quen thuộc, hắn biết là ai đang tới gần hắn,

Trên thế giới này ngoại trừ những huynh đệ đồng sinh của hắn, chỉ có một người có thể được hắn cho phép tới gần trong vòng khoảng cách không đến ba bước chân.

“Trở lại rồi à?”

“Dạ” thanh âm trả lời như là một vật đơn độc không có linh hồn.

Phát giác cách nói chuyện có chỗ không thích hợp, Nguyệt Hiên Hoa chậm rãi mở to mắt ngăm nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xinh đang đứng lặng ở dưới ánh trăng.

Trên người nàng lóng lánh ánh trắng bạc, da thịt trắng nõn non mịn như tuyết mùa xuân, mái tóc dài đen nhánh như nhung như tơ đang rối tung ôm lấy hai bên má, một đôi mắt to ngập nước lóe ra trên vẻ mặt khiến cho người người trù mến thương yêu.

Một vật nhỏ đáng yêu như vậy, dù là kẻ nào thì cũng đều nhìn không được mà muốn bảo hộ nàng cho thật tốt!

Lúc trước hẳn quyết định lưu nàng lại chắc cũng là bởi vì như vậy chẳng!

“Người khóc?”

Nàng trầm mặc không trả lời, chỉ cúi đầu im lặng như trước giờ vẫn vậy, chỉ có những ngón tay xoắn vào nhau đang run nhè nhẹ, định che dấu cảm xúc khó nhìn ở trong lòng.

Nhưng mà nàng làm sao giấu được dưới ánh mắt của hắn.

“Vì sao?” Hắn hỏi, giọng lạnh như băng, thu lại nét mặt lúc nào cũng như không có việc gì, một biến đổi mà ngay cả hắn cũng bất giác không nhận ra.

“Hắn..... cười người khác.”

“Tốt lắm.”

Hồng Liên vừa nghe thấy hắn thốt ra hai chữ này, nước mắt bất tri bất giác tuôn ra, nhỏ từng giọt trên mặt đất thành một chuỗi nước nhỏ tí tách.

Không vui khi nhìn thấy thiên hạ trước mắt này vì một nam nhân mà rơi lệ, đôi mắt đen thâm thúy của Nguyệt Hiền Hoa nheo lại một cách nguy hiểm, trong lòng cảm giác như có một dòng nham thạch đang sôi trào, làm cho hắn không thể kiềm chế được tính khí hoang dã trong cơ thể.

Hắn đột nhiên vươn nhanh tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, cũng chẳng thèm quan tâm xem có làm đau nàng hay không, càng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc trên mặt nàng, mà nhanh chóng kéo nàng ôm vào trong lòng, dùng một giọng nói trầm thấp, lạnh liệt như là được truyền từ địa ngục tới, biểu thị công khai quyền sở hữu của mình, “Đừng quên cả đời này ngươi là người của ta.”

“Ta.....”

“Người muốn nói là do ta bắt buộc ngươi?”

Hồng Liên muốn nói một câu gì đó, nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn nuốt xuống, đúng là nàng bắt buộc dĩ phải là người của hắn, nhưng lại không thể nói ra như vậy, “Không, hết thấy đều là do ta cam lòng tình nguyện.”

Rõ ràng hắn biết rằng, trên căn bản, nàng tâm không cam tình không nguyện, nhưng mà Nguyệt Hiền Hoa không muốn thả để nàng đi.

Nghĩ đến việc vị hôn phu vốn được “chỉ phúc vi hôn” (= chỉ định/hứa hẹn hôn ước từ bé) với nàng thành thân, mà tân nương tử lại không phải là nàng, khuôn mặt vốn đã rất mỹ lệ của Hồng Liên càng tăng thêm hương vị khiến cho người khác đau lòng.

Hắn tuyệt không thích nữ nhân của hắn vì tên nam nhân kia mà khổ sở, điều này làm cho hắn rất tức giận.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non mịn của nàng, rồi mới từ từ nhẹ giọng nhỏ nhẹ, “Như vậy không phải là rất tốt hay sao? Dù sao thì ngươi đã không muốn thuộc về hắn, vậy nên để cho hắn đi, cho hắn tìm thấy hạnh phúc gia đình của chính mình, chẳng phải như vậy mới là thể hiện được tình yêu thương chân chính hay sao?”

2. Chương 2

Hồng Liên phải cật lực cắn môi dưới mới có thể khống chế mình không chửi ầm lên mắng thẳng vào mặt nam nhân này, mắng hắn không tim không phổi, giống như cái vết đáng ghét trên mặt hắn kia vốn là làm cho người ta oán hận.

“Sao vậy? Ta nói sai rồi sao?”

“Nếu như người không đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy.....”

Nàng còn chưa dứt lời đã bị hắn nắm chặt, mạnh mẽ kéo đến bên tảng đá lớn, áp thân vào tảng đá lạnh như băng, không khí trong ngực nàng dường như đều bị ép ra hết. Chưa kịp hít vào lấy hơi, nàng đã cảm giác váy của mình bị kéo lên.....

“Đừng.”

Hiểu được hắn muốn làm gì, Hồng Liên theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng như thế lại càng chọc giận nam nhân đang ép ở phía sau nàng.

Nàng có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn, bàn tay to lớn mạnh mẽ nhưng tinh tế vuốt ve cái đùi tuyết trắng của nàng, rồi không ngừng trượt lên phía trên, tiến vào giữa hai chân của nàng.....

Hồng Liên nhắm chặt mắt lại, muốn nhờ hành động này mà kháng cự lại cỗ khoái cảm được mang lại từ những đầu ngón tay của hắn đang giao động ở giữa nhụy hoa non mịn của nàng, nhưng thật không có cách nào ngăn cản được, vẫn như từ trước tới giờ, cứ hễ hắn khiêu khích như thế, nàng vẫn vì hắn mà động tình.

Đối mặt với hành vi lớn mật này của hắn, Hồng Liên càng thêm cảm thấy nhục nhã bởi phản ứng của chính nàng, nàng cảm giác được hắn đụng chạm vào nơi thật riêng tư của mình, thân thể của nàng bây giờ như đang bị thiêu đốt, tàn nhẫn phản bội nàng.

“Nghĩ xem, nam nhân của người đáng lẽ phải đang vuốt ve của người giống như ta đang làm vậy, nhưng mà hắn lại đi sờ một nữ nhân khác..... Không biết nữ nhân kia có nhiệt tình mãnh cảm giống như người hay không?” Hắn tà ác nói xong, bàn tay to còn cố ý dùng lực mạnh hơn nữa vuốt ve thân thể mềm mại của nàng.

“Đừng nói, van cầu người.” Nàng để ý thấy là khi hắn vuốt ve nàng, thân thể của nàng sẽ có những phản ứng đáng sợ.

Mỗi lần, hắn chỉ cần tới gần vuốt ve nàng thì sẽ kích thích một góc tà ác ẩn sâu trong nội tâm của nàng, đó là một loại dục vọng mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Hắn lại từng chút, từng chút một dụ dỗ khiến nàng bộc phát ra.

Thấy nàng không muốn nghe, đôi mắt đen của Nguyệt Hiên Hoa lóe ra ánh lãnh khốc dữ dội, “Được, ta không nói.” rồi đem phần cứng rắn nóng rực thật lớn của hắn đến giữa hai chân của nàng đẩy vào.

“A.”

Cùng với tiếng kêu nhẹ của nàng, hắn lập tức hoàn toàn tiến vào trong cơ thể của nàng, như mọi lần, bá đạo cường ngạnh bắt buộc nàng phải chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Khi hắn đang đưa thân thể ra vào trong cơ thể nàng, da thịt tuyết trắng của nàng dần dần phồng hồng, nàng vô lực ghé vào trên tảng đá lạnh như băng kia đón ý phối hợp với các động tác vận động mãnh liệt thúc dục mang đến khoái cảm của hắn, từ từ thiêu đốt nàng đến chẳng còn xương cốt.

“Thôi..... Không..... A.....” mỗi một cú thúc đều như mạnh mẽ hơn so với cái trước, như càng thêm dùng sức vươn sâu vào trong, cuối cùng làm nàng không thể chịu đựng được nữa, trong sự vui thích mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn tươi hồng của nàng không ngừng bật ra tiếng cầu xin mất hồn.

Nguyệt Hiên Hoa vịn tấm lưng mảnh khảnh của nàng, đem mình thâm nhập thật sâu vào trong cơ thể non mềm ướt át, đang đưa đôi mông trắng tuyết đang vênh lên của nàng, bắt buộc nàng hiểu được một điều rằng nam nhân của nàng là hắn, chứ không hề là vị hôn phu mà nàng tưởng nhớ kia.

Hắn cảm giác được khoái cảm bùng nổ quen thuộc sắp đến, thế là hắn càng đẩy tốc độ lên nhanh hơn, muốn phóng túng cuồng vọng của mình hơn nữa, muốn cùng nàng đợi cảm giác phóng thích bùng nổ như pháo hoa kia.

“Không thể ở bên trong.....”

Một thanh âm yếu đuối đột nhiên truyền đến, chọc giận hắn.

“Vì sao không thể?”

“Ta không cần sinh cực cực.”

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, thay đổi ý định vốn định phóng thích ra bên ngoài, vươn bàn tay to ôm chặt lấy nàng, đem thân hình nhỏ nhắn của nàng từ trên xuống dưới ôm chặt vào trong ngực, dục vọng của hắn vẫn luật động như cũ ở giữa hai chân nàng.

“Nếu ta muốn người sinh một, hai, thậm chí là một ngàn, một vạn đứa trẻ, người có năng lực để làm khó dễ được ta hay sao?”

“Đừng.....”

Hắn ngăn cản ý đồ muốn thoát ra của nàng, phóng thích toàn bộ dục vọng của mình trong cơ thể nàng mà không hề giữ lại, cưỡng bức nàng nhận tất cả.

Hồng Liên hiểu được một điều là nàng dù có phản kháng cũng không được đối với nam nhân này, nhưng mà phản kháng không được cũng không có nghĩa là cứ thế mà để cho hắn quá mức dục vọng, cho nên nàng lựa chọn trầm mặc, không làm bất cứ điều gì để đáp lại.

“Người đã bị từ bỏ, vậy thì chuyên tâm đi theo ta đi! Ít nhất, ta vĩnh viễn cũng không vứt bỏ người.”

Lời nói của hắn chậm rãi truyền đến từ trên đầu của nàng, trong lời nói tuy rằng vẫn tràn ngập bá đạo cùng chuyên chế như cũ, nhưng lại làm ửng của nàng cảm thấy êm ái.

Nàng thật sự kinh ngạc, nhưng lại không thể phủ nhận một điều rằng: khi tựa trong ngực của hắn, vết thương hở toác vì bị người yêu phản bội dường như không hề đau đớn như lúc ban đầu nữa.

‘Vĩnh viễn cũng không vứt bỏ người’, những lời này đối với nữ nhân mà nói, là một lời thề ngọt ngào đến cỡ nào, nhất là với nàng, người vừa mới thật sự bị bỏ rơi.

Vì sao mà như vậy?

Chẳng lẽ lúc trước sau khi đáp ứng hắn, nàng vốn dĩ cũng không hề nhận thức đó là do dục vọng kia của mình?

Nếu không phải, vậy nàng..... là ai đây?

Là một thiên kim tiểu thư thiên chân vô tà (thiện lương chân thật không một chút ý nghĩ xấu xa nào), Hồng Liên? Hay là một nữ tử sa đọa cho và nhận hoan ái của hắn, hiện tại còn đang rúc vào trong lòng của con người nửa quỷ này?

Nàng thật sự bị mê hoặc.....

Nhưng mà những khi như vậy nàng lại tràn ngập cảm giác an toàn, làm cho nàng hoàn toàn không muốn rời đi cái ôm ấp này, mà lại mâu thuẫn ở chỗ là vòng ôm này lại làm nàng mong nhớ ngày đêm nếu phải rời khỏi.

Vì sao lại như vậy?

Tình cảm mê muội không thể kiểm soát được này làm cho nàng cảm thấy rất hoang mang, nhưng mà không cần lo lắng suy nghĩ đầu tư, bởi vì theo như lời hắn nói, nàng sẽ có thời gian để hiểu biết hắn mà.

Thật lâu, cũng có thể là..... cả đời đi!

3. Chương 3

Nguyệt Chi Môn, một tổ chức thần bí cực độ trong chốn võ lâm, chuyên thực hiện những công việc “săn mồi” để lấy tiền thưởng, chỉ cần có tiền thì không thể không giết được người. Còn nếu muốn mua lại mạng người nào đó đã được đặt giá, cũng có thể, nhưng tiền phải trả rất cao, gấp đôi hoặc thậm chí là gấp mấy lần tiền đã được đặt ra để lấy mạng người đó.

Tình trạng ngoại lệ duy nhất chính là cả gan chọc giận môn chủ Nguyệt Chi Môn, lúc này thì coi như là có trả ngàn vạn đỉnh vàng cũng không mua lại mạng được, không quay đầu được, chỉ có một con đường chết.

Mà hôm nay chính là một ngày ngoại lệ đó của môn chủ Nguyệt Chi Môn.

Trong căn phòng u ám chỉ có một ngọn nến duy nhất được thắp lên, ngọn lửa leo lét hắt lên một bóng người mờ nhạt, một gã nam tử cao lớn không một tiếng động xuất hiện ở cạnh cửa, hai con mắt lợi hại không hề chịu ảnh hưởng bởi bóng tối mập mờ trong căn phòng.

Bởi vì hắn cũng giống như sứ giả đêm tối.

Bóng người ngồi ở cửa sổ cũng không hề nhúc nhích, chỉ lẳng lặng hưởng thụ ánh trăng xinh đẹp trên trời cao kia.

“Lôi, ta muốn hắn.”

Đầu cũng không xoay, Nguyệt Hiên Hoa bắn tầm thiệp tử vong đang cầm trong tay ra, nam tử kia lập tức tiếp nhận một cách thoải mái.

Nhìn lướt qua cái tên được ghi trên tấm thiệp kia, nam tử được gọi là “Lôi” kia mặt không chút thay đổi, dường như khóe miệng của gương mặt kỳ lạ kia lại gợn lên một chút cười lạ lùng, “Người muốn tự tìm đường chết.”

“Người nghĩ rằng ta và người lại sợ sao?”

Đương nhiên là không rồi. Nam nhân trước mắt quả thực chính là tử thần hiện thân, đối với hắn mà nói cái chết như là cơm bữa, thậm chí Lôi có ảo giác, chủ tử căn bản là hận sao không thể chết được.

Lôi lẳng lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng chủ tử, vô tình, lạnh như băng, toàn thân tản ra một hơi thở lãnh đạm khiến người khác khó có thể tới gần, tính tình lạnh lẽo nhưng có thể nổi nóng bất cứ lúc nào này làm cho người ta nắm bắt không được, không ai có thể biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Ta không phản đối việc động tới người này, nhưng mà..... người không lo lắng cảm thụ của nàng sao?”

“Kẻ nào dám bắt nạt nàng như vậy đều đáng chết.”

“Ta hình như nghĩ được hương vị rất chua.....”

“Ít nói nhảm đi.”

“Muốn nguyên bộ hay chỉ phân nửa?”

“Làm sao cho hắn đời này không còn năng lực để vứt bỏ nữ nhân nào lần nữa là được.”

4. Chương 4

Tuy rằng thoát nhìn thì hắn có chút gầy hơn so với nam nhân bình thường, nhưng như thế không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng bị đẩy ngã, ngược lại, dáng người rắn chắc gọn gàng lại làm cho hắn giống như một con báo đen uyển chuyển đầy nguy hiểm, một khi đã rơi vào trong tay hắn thì không có bất cứ cơ hội chạy trốn nào.

Chẳng phải nàng đã từng ném trái cảm giác bất lực đó sao?

“Không biết à? Ta nhớ rõ ta đã nói qua với người rồi, mạng của người là do ta cứu, người cũng đã là người của ta, không còn là của bản thân người nữa, nói vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Hồng Liên trầm mặc không nói, mỗi lần hấn tới gần nàng đều làm nàng cảm giác được rằng mình thật nhỏ bé bất lực làm sao, hấn còn cố ý dùng cằm nhẹ nhàng cọ xát hai má của nàng.

“Trả lời ta.” Hấn lạnh lẽo ra lệnh, kiên quyết muốn nghe được chính miệng nàng thốt ra lời đầu hàng.

“Đúng vậy.”

“Tốt lắm.”

Hấn chậm rãi kê sát mặt hấn vào khuôn mặt của nàng, một nửa khuôn mặt vô cùng tuần mỹ khiến người ta cảm thấy không thể hô hấp, nhưng khi kết hợp với đôi mắt u ám hiu quạnh kia, cái miệng vô cùng hoàn mỹ nhưng vô tình vô cảm kia, cùng với cái cảm giác trộn lẫn giữa la sát và thần tiên lại tạo ra một khí chất tà ác làm nàng càng thêm sợ hãi, bất an.

Có đôi khi nàng cảm thấy mình cũng không đến nỗi sợ khuôn mặt nửa người nửa quỷ của hấn lắm, mà là sợ cái linh hồn đã sớm biến thành ác ma kia của hấn.

Bởi vì để bảo vệ tâm linh bị tổn thương của mình mà hấn đã dựng lên một thành lũy, mà thành lũy này vừa cao lại vừa dày cứng, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào xâm nhập, thậm chí những hành động muốn thử đều được xem là tội ác tày trời.

Hồng Liên vốn là một cô gái chưa từng trải sự đời, nhưng nửa năm qua được hấn dạy dỗ đã trở thành một nữ nhân kiêu diễm động lòng người, đủ để thiêu đốt dục vọng mãnh liệt nhất của một nam nhân.

Nhưng mà nàng lại đánh mất vẻ mặt tươi cười.

Tuy rằng hấn thích nữ nhân im lặng nghe lời dễ bảo, nhưng đối với sự trầm mặc ít lời của nàng hấn lại cảm thấy bất an vô cùng. Hấn khát vọng có thể được nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của nàng lóe ra ánh hào quang, cho dù là lửa giận cũng tốt.

Điều này biểu hiện cho việc..... Ít nhất trong mắt của nàng có nhìn thấy hấn.

“Tối hôm nay Lôi đại ca của ngươi còn không chịu đi, hấn còn ở trong hậu hoa viên kia nhằm chán ngấm hoa, ngươi muốn gặp hấn sao?” Ngữ khí của hấn không hề ngang ngược mà trái lại lại trở nên ôn nhu hiền lành, một tay còn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài rối tung trên lưng của nàng.

Mái tóc này là do hấn yêu cầu, hấn thích nhìn dáng vẻ tóc dài buông lơi trên áo choàng của nàng, chẳng qua bình thường thì nàng luôn cố ý cài chúng cao lên và ngắn lại, bởi vì đây chính là cách duy nhất để nàng thể hiện kháng nghị của mình trước hành động bốc đồng của hấn. Nhưng tối hôm nay là ngày nàng cảm thấy hoàn toàn yếu thế trước hấn, tốt nhất nàng vẫn nên ngoan ngoãn thuận theo nguyện vọng của hấn thôi.

Bằng không hấn sẽ trừng phạt nàng.

Nếu là nhắm vào nàng, có lẽ nàng còn chấp nhận được, nhưng thật bất đắc dĩ là hấn lại bắt được nhược điểm của nàng.

Nàng không hy vọng những người thân cận bởi vì nàng mà lại bị nam nhân hỉ nộ vô thường này trả thù một cách vô lý vô tình. Nội việc hấn cuồng vọng và bá đạo đã làm nàng sắp ăn không tiêu rồi, nhưng mà nếu là bởi vì chính mình lựa chọn thì nàng cũng cảm thấy không sao cả.

“Nói đi!”

Nàng rất muốn nói ra những lời mà hấn muốn nghe, làm một tiểu nô lệ xuôi thuận để bảo để hấn tùy ý đối xử, lúc vui vẻ thì sờ sờ đầu giống như một tiểu công chúa được hấn yêu thương, lúc không vui thì đối xử y như là với một nô lệ thấp kém nhất, bị hấn rống đến hết đi.

Có lẽ bởi vì ở lâu cùng một chỗ với hấn nên nàng đâm ra cũng nhiễm một chút điên cuồng từ hấn hay sao ấy, nên nàng tự nhiên nghe được miệng mình thốt ra câu nói: “Đúng vậy! Ta rất nhớ hấn, chờ chút nữa sau khi ta làm xong công việc, ta sẽ đi tìm hấn.”

Sắc mặt Nguyệt Hiên Hoa trầm xuống. Vốn dĩ Hồng Liên tưởng là hấn sẽ thật sự phát hỏa ngay lập tức, nhưng nàng thật ngỡ ngàng lần đầu tiên không ngờ là khi nhìn đến thì thấy trên khuôn mặt tuần mỹ của hấn lại gợn lên một chút nét cười tao nhã.

“Ta vốn nghĩ là người không có nên chẳng thể hiện tính tình gì, không ngờ ta nghĩ sai rồi, người vừa thấy núm mà người có thể dựa dẫm vào đã trở lại, thì liền trở nên không sợ ta sao? Tốt lắm, ta đều luôn luôn rất thích những cô gái có dũng khí.”

Nhìn thấy hân lộ ra nét tươi cười quỷ mị, Hồng Liên nhin không được run run đứng lên.

Hắn đột nhiên dùng sức xé toạc quần áo đơn bạc trên người nàng, cái yếm màu đỏ ôm lấy bộ ngực sữa đầy đặn trắng hồng, bởi vì ôm chặt mà càng lộ ra vẻ trắng đứng mê người, nàng chú ý thấy con người đen của hắn đã hiện lên một tia lửa nóng cháy.

Như mọi khi, nàng có thể khơi mào lửa giận của hắn, lại càng có thể dễ dàng dấy lên dục hỏa của hắn.

Bàn tay to bá đạo của hắn đặt lên bộ ngực sữa đang run rẩy, dùng một lực mạnh như muốn trừng phạt mà vuốt ve, “Biết không? Ta ghét nhất nhìn thấy người khác nghĩ là mọi chuyện đều thành công tốt đẹp, cho nên ta cũng không định cho người được vừa lòng đẹp ý.”

“Người muốn làm cái gì?”

Hắn hơi khom người cắn vành tai khéo léo của nàng, nói: “Ta vốn nghĩ là hôm nay muốn người một lần thì được rồi, nhưng bởi vì người đã có kế hoạch đi tìm nam nhân khác, ta làm sao có thể mất mặt như thế được?”

“Nguyệt Hiền Hoa..... A!” Nàng tức giận hét gọi đầy đủ họ tên hắn, lại đổi lấy một cái cắn mạnh của hắn làm vành tai truyền đến nỗi đau nhức, nàng cảm giác được có một dòng chất lỏng âm ẩm chậm rãi chảy xuống trên cổ.

“Người cho là người có thể xin giúp đỡ của ai lúc này? Đừng choáng váng, người vĩnh viễn chỉ có thể thần phục ở dưới chân của ta, thân thể của người chỉ có một mình ta có thể hưởng thụ.”

“Đừng”

Hắn nắm cái cằm thon nhỏ của Hồng Liên rồi nâng mặt nàng lên, da thịt mịn màng mềm mại trắng như tuyết của nàng dần dần nhiễm một màu đỏ hồng tự nhiên, càng nhìn càng thêm mê người.

5. Chương 5

Hắn khẽ đẩy nàng một chút, cả người nàng mất đi thăng bằng nên ngã ngồi lên giường ở phía sau, quần áo trên người cũng theo đó mà tuột ra, hé ra một chút bộ ngực sữa trắng như tuyết.

“Cởi quần áo trên người ra.”

Mới đầu Hồng Liên không có phản ứng đối với mệnh lệnh lạnh lùng của hắn, nhưng nàng biết mình đúng là vẫn nên khuất phục dưới dục vọng của hắn, chứ không nên lại phản kháng một cách chặt vật mà tự rước lấy nhục.

Nâng cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh lên, nàng cúi đầu yên lặng cởi bỏ quần áo đang mặc trên người.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn không hề rời khỏi thân thể nàng từ khi nàng bắt đầu cởi kiện áo khoác thứ nhất theo lời hắn.

Khi nàng cởi xong cái yếm màu đỏ, nàng hình như nghe được tiếng hắn thở hốc vì kinh ngạc, nên không khỏi hoang mang ngẩng đầu lên, thân thể này của nàng hắn xem cũng đã xem hết, sờ cũng đã sờ qua không biết bao nhiêu lần, hắn hẳn là sẽ không còn kích động như vậy nữa mới đúng chứ.

Lúc trước, lúc nàng phát sinh quan hệ với hắn lần đầu tiên, hắn cũng không có phản ứng như vậy.

Nhưng mà nàng phát hiện, gần đây hình như hắn càng lúc càng thích nhìn nàng.

Nàng nhu thuận cởi hết chỉ còn lại một tiết khố nhỏ duy nhất, rồi mới nằm ở trên giường lẳng lặng nhắm lại hai mắt, giống như là một pho tượng bé gái bằng ngọc phi thúy trầm tĩnh không tỳ vết, đợi hắn sủng ái.

Bộ ngực sữa khéo léo có hình dạng tuyệt đẹp, rất tròn mà đứng thẳng, tuyết trắng như tuyết, phía trên còn hơi thoáng một chút hồng hồng càng tôn vẻ đẹp như tiên, không khí lạnh trong phòng làm cho nụ hoa đỏ hồng trên đỉnh co rút nhanh, nhanh chóng làm hạ phúc của hắn xôn xao lay động.

Nhưng không biết vì sao mà nàng càng tỏ ra nhu thuận thì hắn càng nóng nảy.

“Tối nay có trò vui mới đó”

“Cái gì?” Nàng khó hiểu mở to mắt.

“Ta muốn lệnh cho Lôi chờ ngoài cửa.”

“Vì sao?”

“Ta là chủ nhân của hắn, muốn hắn thế nào thì hắn phải làm thế đó.”

Hồng Liên sững sốt một chút, rồi mới bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt nàng đỏ lên kinh ngạc nhìn hắn, “Người không thể làm như vậy.”

“Nếu người không kêu ra tiếng thì chắc hẳn hắn cũng sẽ không biết chúng ta đang làm gì.”

Cái gì gọi là “chắc hẳn sẽ không”? Cái gì gọi là “nàng không kêu ra tiếng”?

Nàng cũng rất muốn khống chế tốt chính bản thân mình để không kêu ra tiếng, nhưng nàng biết loại chuyện này nàng rất khó khống chế được, mà điểm này, Nguyệt Hiên Hoa tất nhiên cũng biết rất rõ.

Nói cách khác..... Căn bản chính là hắn cố ý.

“Ta không tin người phải làm như vậy.”

Vẻ tươi cười trên mặt Nguyệt Hiên Hoa chậm rãi hiện lên một chút nét cười như ác ma, “Lôi.”

Tiếng gọi uy nghiêm lập tức được một thanh âm khác ngoài cửa đáp lại, “Có.”

Nguyệt Hiên Hoa tựa đầu sát vào bên tai của nàng, xấu xa nói: “Muốn gọi hắn tiến vào không? Người bây giờ đang trần như nhộng đó!”

“Không cần.” Hồng Liên đem tay ôm chặt lấy chính mình. Thân thể của nàng đã bị nam nhân này xem hết suốt lượt là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng bắt buộc nàng lại bị một nam nhân khác, nhất là một nam nhân mà nàng xem là một đại ca thân thiết, đến đây nhìn nàng là một việc vượt quá mức chịu đựng của nàng.

“Vì sao không cần? Chẳng phải người vẫn rất khát vọng có thể yêu thương nhưng nhớ hắn hay sao? Chỉ tiếc rằng ta không có khoan hồng độ lượng đến độ cùng chia sẻ nữ nhân với bộ hạ đi theo ta, cho nên người chỉ có thể hết hy vọng mà thôi.”

Sắc mặt Hồng Liên hơi hơi trắng xanh, trong lòng bất an nghĩ, ‘đừng nói là hắn thật sự từng có ý niệm như vậy trong đầu nha?’

Chia sẻ nàng với một nam nhân khác?

“Nguyệt..... Đừng như vậy.....” Nàng thần trí run run, nhẹ giọng thốt ra.

Lúc này Nguyệt Hiên Hoa cũng không giống như với trước kia luôn không thể tự chủ mà bỏ nhào vào đè lên thân thể nàng, rồi mới bá đạo xâm nhập vào thân mình ngọt ngào của nàng, mà lần này lại đưa tay kéo đôi bàn tay nhỏ bé của nàng đang ôm chặt lấy khuôn ngực, đem chúng nó kéo lên đặt trên đỉnh đầu của nàng, một tay kia giống như tràn ngập ma lực ra sức vuốt ve bộ ngực sữa của nàng.

Hồng Liên lần nào cũng không thể kháng cự được với những âu yếm này của hắn, cảm giác như mỗi tác da thịt của mình đều như bị đốt cháy nóng bỏng, không ngừng thiêu đốt nàng, như muốn nàng hòa tan hoàn toàn khi nằm trên khuỷu tay của hắn.

“A.....” Cái miệng nhỏ mọng đỏ lơ đãng thoát ra tiếng rên rỉ mất hồn, nhưng rồi nàng lập tức cắn môi dưới, không muốn làm cho người ở bên ngoài nghe được.

“Sao vậy? Không dám kêu ra tiếng sao?” Hấn ác liệt ép hỏi, “làm cho nam nhân bên ngoài cũng nghe được một chút tiếng kêu mất hồn của người đi!”

“Không cần!”

Hấn không ngừng đặt môi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng hồng lên của nàng, ngón tay tà ác tiếp tục khiêu khích nụ hoa nhỏ vô cùng mềm cảm trước ngực nàng, yêu thích vuốt ve không rời tay bầu ngực rất tròn của nàng, khoái cảm mãnh liệt nhưng lại rất thoải mái nhanh chóng lan tràn đến toàn thân trên dưới của nàng.

“Nói, không phải là hấn đã từng muốn hưởng qua hương vị của người chứ?” Hấn ghen tị muốn phát điên.

“Không!”

Có lẽ là vì câu phủ nhận được thốt ra quá nhanh nên lại có tác dụng ngược lại, lại làm cho hấn nghĩ rằng nàng đang nói dối.

“Ta không tin, bằng không vì sao bây giờ người lại nhăn nhó trước mỗi cái xiết, không hề giống như trước đây luôn phóng đảng hưởng thụ?”

Hồng Liên khẽ cắn môi dưới, nghĩ mình không nên nói nữa.

Thật ra, hấn nói không sai một chút nào, tuy rằng nàng cũng không muốn thừa nhận, nhưng mỗi khi được hấn ôm ấp, nàng thật sự càng lúc càng giống như một đám phụ, tham luyến vòng ôm của hấn.

“Sao? Ta nói đúng chứ?” Ánh mắt Nguyệt Hiên Hoa lạnh như băng, lạnh lùng ép hỏi.

“Không phải, ta chỉ có một nam nhân là người mà thôi.” Nàng nhẹ giọng nói nhỏ.

“Phải không?” Hấn đột nhiên cúi đầu, há mồm ngậm chặt nụ hoa đang thẹn thùng xấu hổ trên ngực nàng, rồi mới mút liếm thật sâu làm nàng run run không nhịn được, “Nụ hoa nhỏ xinh lại mềm mại như vậy chỉ có một mình ta độc hưởng, người có cảm thấy rất đáng tiếc hay không? Có nghĩ tới đem nó chia xẻ với một nam nhân khác hay không?”

“Không có, không có.” Nàng vừa yếu ớt kháng cự khoái cảm đang từ từ lan tràn khắp thân thể, lại vừa muốn kháng cự việc hấn cố ý dụ dỗ muốn nàng vô tình thốt ra lời nói sai, thật sự là rất vất vả.

“Sao vậy? Mất hứng à?” Hấn rất không thích khi nhìn thấy nàng vì tên nam nhân khác mà phản kháng hấn.

“Ta..... Không có.” Nàng thùy mi hạ mắt xuống, dáng vẻ đáng thương nói xong, hàng lông mi dày đậm phủ bóng trên da mặt trắng nõn hơi điểm một chút đỏ ửng thành một bóng ảnh mê người, càng làm tăng thêm một loại cảm giác mị mị muốn chiếm đoạt của nam nhân.

“Chẳng lẽ người quên, ngày đó nếu không có ta thì khả năng hiện tại người bạn cùng giường với người có khi còn tệ hơn? Có lẽ người đã đang lưu lạc ở yên hoa, trở thành một kỹ nữ môi đỏ mọng ngàn người hôn, cánh tay ngọc vạn người cầm rồi.”

Đúng vậy! Nàng làm sao có thể quên được cái ngày nào đó?

Cái ngày đã hoàn toàn biến đổi nhân sinh số kiếp của nàng đó, cũng là cái ngày tàn nhẫn đem nàng từ một tiểu thư thiên chân vô tà trước kia biến thành một nữ nhân đó.....

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên.

6. Chương 6

Ngày nào đó, là ngày Nguyệt Hiên Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Liên.

Trên đường hấn đi ngang qua một gian miếu đổ nát thì vừa lúc trời đổ cơn mưa.

Tiến vào bên trong gian miếu đổ nát, hấn tìm một chỗ ẩn thân kín đáo phía sau một cây cột, rồi liền nhắm mắt dưỡng thần chờ trời tạnh mưa.

Hôm nay Nguyệt Hiền Hoa nhàm chán kiếm cớ đi “chỉnh đốn” nhóm huynh trưởng vô tình của mình, hấn tức giận bởi vì bọn họ khi có người khác phái thì liền không thêm quan tâm đến huynh đệ nữa, cho nên hấn không thể nào để yên cho bọn họ chỉ xuất ra vài chiêu đơn đơn giản giản mà liền ôm được mỹ nhân về, cũng sẵn tiện thí nghiệm một chút xem vài vị nữ nhân kia có xứng làm chị dâu của hấn hay không.

Thực bất hạnh cho hấn, từng cảm giác một điều không tệ lắm.

Có phải sao hồng loan chiếu mệnh của huynh đệ bọn họ đều đồng loạt động đậy sau thời gian dài im lìm hay không?

Bọn họ dường như đều đồng thời cùng lúc gặp được phân nửa sinh mệnh kia của chính mình, chẳng qua chuyện này cũng khó trách, bởi vì bọn họ là bào thai sinh bốn, như vậy, nếu chiếu theo đó..... đừng nói là hấn cũng có khả năng gặp được phân nửa của hấn chẳng?

Nghĩ đến đây, Nguyệt Hiền Hoa biểu lộ rõ thái độ khinh thường, hấn cũng không tin rằng sẽ có một nữ nhân nào lại đi yêu thương một kẻ có khuôn mặt nửa người nửa quỷ như hấn vậy. Hơn nữa, hấn cũng không cần có một nữ nhân vướng chân vướng tay đi tò tò theo bên người.

Một người cô đơn, mà nỗi cô đơn này lại đã quá lâu quá dài, nên có một chút ý tưởng bất mãn.

Ngay phía sau, hấn nghe được một thanh âm truyền đến từ cửa miếu đồ xiêu đồ vẹo, xem ra gian miếu đồ nát này không hề do hấn độc chiếm.

Thật sự là chán ghét mà. Hấn không thích mà cũng không có thói quen ở chung một chỗ với người không quen không biết, đang định đứng dậy rời đi, lão thiên gia lại dường như không muốn để hấn rời đi nên đánh một đường tia chớp màu lửa bạc xẹt qua phía chân trời, rồi lập tức sau đó là tiếng sấm ầm vang vọng tới.

Đáng chết! Sét đánh. Hấn không khỏi rủa thầm trong lòng một câu, lại nhắm hai mắt lại, nghĩ, quên đi, dù sao bọn họ cũng không phát hiện ra sự có mặt của hấn, hấn cứ coi như bọn họ là hình nhân ẩn mặt là được rồi.

Trong lòng hấn nghĩ như thế, nhưng những người đó lại tuyệt không im lặng chút nào.

Thật là, lực đực cái gì mà hoài vậy! Nguyệt Hiền Hoa không hờn không giận nhăn mi lại, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trời đã muốn gần tạnh, hấn đứng lên, chuẩn bị rời đi cái nơi làm cho hấn bức mình như muốn đòi mạng một ai đó này.

Một cái quay đầu lơ đãng, hấn phát hiện mình đang đón nhận một đôi mắt ngập nước thập phần sinh động, mà trong cặp mắt kia đang lóe lên ánh nhìn mang đầy vẻ tuyệt vọng, giống như là đang cầu cứu hấn.

Đôi mắt lạnh lẽo như băng của Nguyệt Hiền Hoa cuối cùng cũng thấy rõ bọn họ đang lực đực cái gì.

Một bàn tay to lớn đang đè chặt miệng của cô gái để nàng không thể phát ra bất kỳ tiếng kêu cứu mạng nào.

Cô gái bị trói quặt tay ra sau, toàn thân không thể động đậy, chỉ có cô là nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trong bóng tối, còn những nam nhân khác bởi vì quá vội vã thích chí muốn hưởng thụ thân thể xinh đẹp của nàng nên căn bản không chú ý tới tử thần đã đang đứng ở phía sau, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Cô nàng này thật sự xinh đẹp cực phẩm, đáng người chẳng những hoàn mỹ mà còn trắng nõn trắng nà, đậu hũ Tây Thi trong thành so ra còn kém nàng đó nha.”

Ác danh của huynh đệ nhà họ Cao này đã lan rất xa, bởi ỷ lại vào khối tài sản được phụ thân di chúc nên suốt ngày ăn không ngồi rồi, ham chơi mà lười làm việc, nhưng lại ác một nỗi là bọn chúng chuyên đùa giỡn con gái nhà hàng hoàng khắp nơi nơi, nếu nhìn thấy thích một nữ tử nào thì liền mạnh tay bắt đi, đoạt sự trong sạch của người ta, có một số nữ tử không chịu nổi nhục nhã như thế đã thắt cổ tự sát, nên xét ra thì huynh đệ Cao gia này đã giết hại rất nhiều mạng người vô tội.

Những người bị hại khác nếu không tự sát chết thì cũng không dám hé lộ ra, cho nên đến bây giờ đôi huynh đệ dâm tặc này vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Hôm nay Hồng Liên cùng vị hôn phu Giang Văn của mình cùng đến miếu trên núi bái Phật, bởi vì hai người muốn thành hôn trong một thời gian ngắn.

Tuy rằng Giang Văn không có tài cán gì nhiều hay là mang chí lớn gì trong ngực, nhưng mà chỉ cần chàng không làm xằng làm bậy mà cứ theo sát phụ thân để học cách làm ăn, sống cuộc sống bình thường cả một đời, nàng cũng cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng nàng không ngờ đến sẽ gặp một tai kiếp đáng sợ đến như vậy!

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại ca, trước đây ca đều là người hưởng trước, bữa nay có thể đến lượt đệ trước đi!”

“Không được, mặt hàng tốt đẹp cực phẩm như vậy, đương nhiên là đại ca trước rồi.”

“Nhưng.....”

“Nếu người cảm thấy nhàm chán, sao không đi đánh tiếp cái tên tiểu tử thối kia đi.”

Theo như lời kẻ đại ca nhắc tới, ánh mắt Nguyệt Hiên Hoa hướng theo và dừng lại trên người một nam nhân bị buộc chặt vất ở một góc, mặt mũi bị đánh đến bầm dập, vốn này giờ nằm im không có phản ứng gì, nhưng vừa nghe có người nhắc đến việc tiếp tục đánh hấn nên lập tức kinh hoàng cầu xin tha thứ một cách rất hèn mọn.

“Hai vị đại gia, không cần đánh ta nữa, dù sao người mà các đại gia thích là nàng, ta đem nàng cho các người, các người cứ thông thả hưởng thụ là tốt rồi. Tha ta đi, ta cam đoan sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu.”

Hồng Liên vừa nghe vị hôn phu nói như vậy, mở to đôi mắt không dám tin mà nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Hồng Liên, nàng đừng oán hận ta.”

Nước mắt Hồng Liên nhịn không được mà chảy dài xuống hai má, không phải bởi vì nàng sợ bản thân sắp nhận một kết cục đáng sợ đến thế nào, mà là bởi vì ánh mắt của nam nhân trước mắt này làm cho nàng cảm thấy trái tim mình nổi lên tầng tầng băng giá.

Từ nhỏ đến lớn nàng vẫn cho rằng mình sẽ gả cho hấn, sau đó sẽ làm một người vợ bình thường vì chồng nấu cơm sinh con, mà hấn cũng sẽ bảo hộ nàng suốt đời suốt kiếp, nhưng không thể ngờ rằng khi gặp uy hiếp bạo lực như lúc này, hấn thế mà vẫn cứ nhận chịu uất ức, đã vậy còn muốn hy sinh nàng!

Nghĩ đến việc chính mình lại đi tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của thứ nam nhân không đáng mặt nam nhân này, nàng muốn phun hết ruột gan ra.

“Hắc hắc! Nam nhân của người cũng đã nhiệt tình đề cử như vậy, ta nghĩ nếu chúng ta cứ tiếp tục khách khí thì có vẻ phụ lòng tốt người ta.”

Hồng Liên oán hận trừng mắt nhìn khuôn mặt trương phì làm người ta phát buồn nôn kia, trong lòng cầu mong một người nào đó có thể tới cứu nàng lúc này. Nhưng ngay tại thời điểm dường như sắp tuyệt vọng đến nơi, nàng lại phát hiện Ông Trời đã phái cứu tinh tới.

Bởi vì miệng của nàng đã bị bịt chặt, không thể phát ra một tiếng nào, cho nên nàng chỉ có thể cố gắng dùng ánh mắt hấp dẫn bóng ma của người kia để hấn có thể nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của nàng.

Chiêu thức duy nhất này thế mà lại có hiệu quả.

Thân hình tuyết trắng, ngoại y bị xé rách tươm, nước mắt chảy thành dòng, ánh mắt ai oán bắn về phía vị nam tử lạnh lùng kia.

7. Chương 7

Nguyệt Hiên Hoa khi đón nhận ánh mắt cầu xin đáng thương nhất mực kia của Hồng Liên thì cảm thấy ngực như bị chùy sắt đập một nhát thật mạnh.

Cặp mắt thật to như hồ thu long lanh ngập nước, giờ phút này tràn ngập nước mắt van vỉ cầu cứu hướng về hấn, tác động thật mạnh đến trái tim trước giờ vốn luôn bình tĩnh không gợn sóng xao động nào của

hắn. Quần áo trên người nàng bị xé rách tươm nên không thể che dấu được cảnh xuân đẹp tuyệt, thân mình trong trắng như thủy tinh trong suốt, bộ ngực sữa mượt mà đầy đặn hơi run run, đỉnh núi nhỏ nhỏ màu phấn hồng không biết là vì sợ hãi hay là do không khí lạnh mà se chặt lại, tạo tác động kích thích đến dục vọng ẩn sâu nhất của một nam nhân.

Nàng giống như là một con vật nhỏ đầu bị nắm chặt, chỉ có thể dùng cặp mắt kinh hoàng bất lực nhìn hướng hắn mà phát ra lời cầu xin không tiếng động.

Hắn chưa từng bao giờ mềm lòng chỉ vì thấy người khác cầu cứu, cho tới bây giờ cũng không có. Trên thế giới này, hắn chỉ duy nhất hiểu được nỗi đau của chính mình, không một nỗi đau hay sợ hãi nào của những người khác lại có thể xứng đáng để tìm hắn nổi lên một tia đồng cảm.

Nhưng bây giờ vì sao mà trong lòng hắn lại nảy sinh một cảm xúc thương hại kỳ dị, níu kéo không thể buông tha đối với một đôi mắt đầy bất lực sợ hãi kia?

Tại nơi này, thời điểm này, nàng lại dùng một đôi mắt đen to sâu lắng lắng rơi nước mắt, một ánh mắt tái nhợt kinh hoàng như vậy, nhu nhược bất lực như vậy, tuyệt vọng như vậy.....

Ánh mắt như vậy, hắn đã từng thấy qua.

Nhiều năm trước kia, hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt giống vậy trên mặt nước hồ lạnh như băng, lúc ấy, hắn đói đến mức chỉ có thể uống thứ nước lạnh băng trong hồ đó mà cầm cự. Tại một khoảnh khắc ấy, hắn đã hy vọng có một kỳ tích xuất hiện, chỉ cần có người có thể vươn tay cứu viện hắn thì cho dù có bắt hắn cả đời làm nô lệ, hắn cũng sẽ đáp ứng.

Mà hiện tại, tiểu nữ nhân này đúng là hình ảnh lúc trước của hắn.

Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là ở thời điểm hiện tại, hắn nhất định phải làm cái người tốt mà lúc trước hắn hy vọng sẽ xuất hiện kia, bởi vì lúc ấy cũng chẳng có người nào cứu hắn cả.

Nguyệt Hiền Hoa tự nhủ ‘mình hắn là nên nhanh chóng xoay người rời đi, không cần xen vào việc của người khác’, nhưng thời điểm mà phản ứng cơ thể bắt kịp với suy nghĩ trong đầu thì bước chân của hắn đã đi về phía hướng Hồng Liên.

Ngoài cửa, một tia chớp xẹt qua phía chân trời trong một khoảnh khắc, Hồng Liên mở to hai mắt, nghênh diện một đôi con ngươi sâu thẳm thần bí trong một cặp mắt hắc ám như vực sâu, kinh ngạc khi nhận ra rằng bóng ma lạnh như băng có đôi mắt hữu thần ấy không phải là người mà Ông Trời phái tới.

Nàng từng nghe người ta nói qua rằng ‘gặp Thần Phật thì thấy thần tích’, nhưng có rất ít người đã từng gặp qua la sát để có thể tả xem hình dạng là như thế nào, cho nên thân ảnh cao ngất mang chút vị cao ngạo đang chậm rãi đi về phía nàng, một mái đầu với những sợi trắng bạc phiêu đảng bay bay trong gió, dưới ánh sáng từ tia chớp làm lộ ra nửa bên mặt đầy vẻ tuấn mỹ như thần thánh đến khiến cho người khác như muốn ngừng thở.

Toàn thân của nam nhân trẻ tuổi trước mặt kia tản mát ra một khí chất cao ngạo lạnh lùng, vẻ mặt lại càng thể hiện sự tối tăm lạnh lẽo như băng.

Là một kẻ ngạo mạn lãnh đạm xem mình như trên cả thiên hạ? Hay là một sự kiêu ngạo lạnh lùng cuồng vọng? Hay là lãnh khốc đến vô tâm vô tình?

Cho dù là thế nào, hắn đều là một nam nhân xinh đẹp nhất mà Hồng Liên đã từng gặp qua – nhưng mà, đó là suy nghĩ của thời điểm mà nàng còn chưa nhìn thấy một nửa khác của khuôn mặt kia.

Một làn gió lạnh thổi phất qua, trong nháy mắt nửa bên mặt bị tóc che khuất liền phơi bày ra trước mắt mọi người, toàn bộ mọi người tại đây đều giật bắn mình há to miệng mà hít thở khí lạnh.

Một gương mặt của quý tử đang hung tợn nhìn chằm chằm vào bọn họ, cứ như sẽ lập tức hướng lại đây nuốt trọn bọn họ vào bụng, như là Quý Vương ăn tiểu quý vậy.

“Aaaa!”

“Có quỷ!”

Huynh đệ Cao gia vốn mới đầu mang đầy vẻ hung thần ác sát, dâm dục đầy bụng, thế mà khi nhìn thấy Nguyệt Hiền Hoa đang chậm rãi tiêu sái bước đến trước mặt thì đã nhanh chóng bị dọa đến nỗi tay chân cứng ngắc không thể cử động được.

Đối mặt với một tình huống phản ứng như vậy, Nguyệt Hiền Hoa đã biết từ lâu nhưng cũng không thể trách bọn họ. Những kẻ ngây thơ ngu xuẩn nhưng tự cho là mình thanh cao này, nghĩ rằng dáng vẻ của mình có vẻ bình thường một chút thì liền đem lòng khinh bỉ những người có bộ dạng dị thường hơn mình.

Nguyệt Hiền Hoa mặt không chút thay đổi lẳng lặng nhìn chăm chú vào Hồng Liên, giống như tại hiện trường chỉ có mình nàng mà thôi, những người khác đều không đáng để hắt liếc mắt xem một cái.

Theo lý thuyết, đáng lẽ nàng cũng nên bị dọa cho sợ hãi, nhưng nếu nói là ‘bị dọa’ thì không bằng nói là ‘khiếp sợ’ thì đúng hơn, hơn nữa cảm giác này trôi qua rất nhanh, thậm chí ngược lại ở trong lòng nàng lại cảm thấy so với ba nam nhân khác cũng đang ở chỗ này, hần thoát nhìn còn muốn tốt đẹp hơn một chút.

Nàng cố gắng giả vờ, muốn hần cứu nàng.

“Người muốn ta cứu người?” Rốt cuộc Nguyệt Hiền Hoa cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong ngôi miếu cũ đổ nát, tạo ra tiếng vọng rùng rợn làm ọi người lông tơ dựng đứng còn xương cốt thì nhũn ra.

Hồng Liên cố sống cố chết gật gật đầu.

Đương nhiên nàng nghĩ, hiện tại nếu hần không cứu nàng thì còn có ai có thể cứu nàng đây?

Ba nam nhân bên cạnh vẫn còn bị dọa đến toàn thân không thể nhúc nhích, bọn họ thậm chí còn cảm thấy phải chăng yêu quái này đã sử dụng pháp thuật trên người bọn họ, chứ nếu không thì sao tay chân bọn họ như nhũn ra, liên tục muốn cử động cũng không thể động đậy chút nào.

Chỉ nhìn đến vẻ mặt bị dọa đến chấn kinh của bọn họ đã đủ để cho Nguyệt Hiền Hoa nổi lên sát khí.

Hơn nữa, hần phát hiện rằng càng đợi lâu, hần càng không thích có bàn tay của nam nhân khác đặt ở trên người tiểu nữ nhân kia.

Cảm giác kỳ quái như vậy làm cho hần thật sự không được tự nhiên, mà cũng bởi vì cảm xúc này trước đây hần chưa từng trải qua, nên càng làm cho hần không thể chịu đựng được loại xúc động này.

“Muốn ta cứu người, có thể, nhưng giá là do ta tùy ý đặt ra.” Cả người hần tràn ngập sát khí.

Thì ra hần là một kẻ sát thủ nhận tiền, có thể dùng tiền để giải quyết sự việc là tốt rồi. Hồng Liên vội vàng dùng sức gật gật đầu, chuyện tới nước này thì hần muốn như thế nào đều tốt cả, chỉ cần có thể cứu nàng thoát khỏi ma chướng.

8. Chương 8

Không ai nhìn thấy sự tình diễn ra như thế nào, thế nhưng sức nặng của bàn tay vốn vẫn đang đè chặt miệng Hồng Liên đột nhiên buông lỏng ra, đồng thời nghe được một tiếng kêu đầy bi thảm, Hồng Liên cảm giác được có một dòng chất lỏng ấm nóng phun lên trên mặt mình.

Mùi máu tươi lập tức tràn ngập trong khoang mũi nàng, lúc này nàng mới phát hiện cánh tay vốn đang đặt trên mặt nàng đã bị cắt đứt ngọt rơi xuống nằm cạnh bên người nàng, ngón tay vẫn còn đang vịn vịn đầy khùng bố.

“Ta ghét lúc ta đang hỏi chuyện mà có người quấy rầy.” Nguyệt Hiền Hoa lạnh lùng phun ra một câu.

“A! Đau quá! Chặt đứt tay ta rồi.” Tiểu đệ Cao gia nắm chặt cánh tay phải bị chém đứt, máu tươi không ngừng theo chỗ đứt phun ra có vòi, nhìn rất đáng sợ.

Lúc này, Nguyệt Hiền Hoa lại hướng đến gần Hồng Liên, ánh mắt chậm rãi dừng trên cơ thể cơ hồ đang bị tê cứng của nàng mà quần áo bị xé rách nát cũng không che được thân thể tuyệt vời, nhất là dừng lại lâu hơn một chút ở bộ ngực tuyết trắng đẹp đẽ đáng yêu của nàng.

Giữa con người đen thẳm thâm thúy lóe lên một ánh lửa bùng bùng thật bức bách người.

Nàng có thể thấy được trong mắt Nguyệt Hiền Hoa cũng đang có một ngọn lửa dục vọng thiêu đốt giống như những nam nhân kia, nhưng điều làm nàng không thể tin được là, ánh mắt của những kẻ kia làm nàng cảm thấy bị nhục nhã, mà ánh mắt của nam nhân này lại khiến nàng cảm thấy thân thể mình giống như bị lửa thiêu đốt nóng cháy.

“Thích trừng phạt bọn họ như thế nào?” Lời này nói ra nghĩa là hắn đã chấp nhận lời cầu cứu của nàng rồi.

“Ta muốn bọn họ vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt ta.” Hồng Liên vừa khóc vừa phẫn nộ thốt ra.

Nếu có thể, nàng hy vọng chính nàng có thể ngoan độc mà quyết tâm giết chết bọn chúng.

“Tuân mệnh, công chúa của ta.”

Nguyệt Hiền Hoa chậm rãi xoay người đối mặt với hai huynh đệ Cao gia. Tiểu đệ Cao gia đã đau đến mức sắc mặt trắng bệch và có thể té xỉu bất cứ lúc nào, đại ca Cao gia thì lại không cam lòng khi phải buông tay với cô gái Hồng Liên xinh đẹp như vậy, nếu hôm nay không chiếm đoạt được nàng, khả năng là sau này cũng sẽ không có một cơ hội nào nữa.

Nguyệt Hiền Hoa không lập tức hạ đao giết người ngay mà hắn cho hai kẻ kia đủ thời gian để chạy trốn chết, rồi mới từ từ mở miệng, “Thật đúng là được chết dưới hoa mẫu đơn, có thành quỷ cũng phong lưu.”

“Người.....”

Lời còn chưa dứt đã thấy một ánh hào quang lóe lên, rồi tất cả lại trở về vẻ bình thản vốn có.

Nguyệt Hiền Hoa lại chuyển hướng nhìn về phía Hồng Liên, sát khí trong thanh âm còn chưa hết, hỏi, “Còn tên kia?”

Vừa nghe thấy hung thần ác sát này sẽ quay ra đối phó với mình, Giang Văn vội vàng hướng Hồng Liên dập đầu cầu xin tha thứ, “Liên nhi, tha cho ta, nàng sẽ không nhẫn tâm nhìn ta chết chứ? Không phải nàng rất muốn được gả cho ta sao? Nếu ta chết như lời hắn nói.....”

Nghe vậy, trong một nháy mắt, Hồng Liên rất muốn rống to ‘giết hắn’, nhưng rồi nàng vẫn không mở miệng thốt ra chữ này, bởi vì dù sao ai mà chẳng sợ chết.

“Để cho hắn đi đi thôi!”

Nguyệt Hiền Hoa đang chuẩn bị ban cho y một đao thật thống khoái, lại nghe nàng nói câu muốn để cho y đi!

Nhưng mà hắn vẫn làm theo nguyện vọng của nàng, để y rời đi.

Nhìn thấy Giang Văn không chút do dự quay lưng bỏ chạy trốn chết, ngay cả một ý niệm muốn cứu nàng cũng không có trong đầu, nàng chỉ có thể bất lực mà khóc rống lên, khóc cho tình cảm đã thực lòng dâng tặng suốt bao nhiêu năm qua thì ra lại không đáng giá một chút nào như vậy.

Nàng quá mức sa vào cảm xúc thương tâm của chính mình mà quên rằng hiện thời còn đang có sự tồn tại của một người khác.

Khi thân ảnh cao lớn của hắn tạo một bóng đen trên đầu nàng, lúc này nàng mới chậm rãi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên nhìn chăm chú vào hắn, còn mặt hắn vẫn không chút thay đổi mà nhìn thẳng vào nàng như trước.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt hắn lại không giống như trước mà trở nên thật nóng cháy.

“Nên thực hiện hứa hẹn của người.”

“Xin người cỡi trói cho ta trước, ta sẽ nhanh chóng về nhà lấy tiền –”

“Ta nói rồi, trả giá nào là do ta đặt ra.” Hắn vô cảm cắt ngang lời nói của nàng.

“Người muốn bao nhiêu tiền?” Nàng hỏi, rồi mới phát hiện ánh mắt hắn dừng trên bộ ngực tuyết trắng lộ liễu của mình, trong đầu nàng liền hiện lên một ý niệm bất an. Nàng muốn che thân thể mình lại, nhưng

mà hai tay đang bị trói chặt nên nàng căn bản không thể động đậy được tí nào, chỉ có thể cố sức cuộn thân thể lại để gắng che khuất một chút cảnh xuân đang lộ ra ngoài.

Trong đầu hần cũng không có ý niệm giúp nàng cởi bỏ dây thừng, mà đứng tại chỗ cao ngạo lạnh lùng trừng mắt nhìn xuống nàng, những sợi tóc màu trắng bạc phía sau lưng hần chậm rãi lay động phiêu diêu, vẻ mặt tuấn mỹ bị che kín bởi dục vọng làm cho người ta nín thở.

“Người không cần tiền.” Đây là câu khẳng định, nàng biết cái mà hần gọi là ‘trả giá’ không phải là tiền, “Vậy người muốn cái gì?”

Hần vươn bàn tay to kéo nàng vào trong lồng ngực rộng lớn của hần, nàng khiếp sợ và hoang mang nhìn chăm chú vào hần, nhiệt độ cơ thể cùng mùi nam nhân của hần như ngấm vào da thịt nàng, làm cho lòng nàng trong một khoảnh khắc đó không thể khống chế mà đâm ra vô cùng kinh hoàng.

“Ta đang nghĩ muốn tìm một người để theo giúp ta.” Lần đầu tiên trong cuộc đời, hần thừa nhận mình cô đơn tịch mịch, rồi ngay lập tức hần bắt thần túm chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cách vô cùng bá đạo, khắc lên đó dấu ấn riêng của hần.

Cả đời không thể xóa được.

9. Chương 9

Bóng người trong nhà hiện rõ mồn một trên khung cửa sổ làm cho người khác không muốn xem cũng không được, bên trong phòng là một bóng người đang cuồng vọng nằm đè trên thân của một người khác, quần thảo kịch liệt như dã thú.

Một màn dâm đang ái muội như vậy làm cho Lôi đang đứng ngoài cửa xấu hổ không thôi, ánh mắt trừng trừng nhìn thẳng phía trước, cố gắng không để ỉnh bị ảnh hưởng bởi âm thanh tình tế, tiếng thở gấp bị đè nén nhưng vẫn không kiềm chế được đang truyền ra từ trong phòng.

Nữ nhân trong phòng là người thuộc về riêng chủ nhân, cho dù Lôi có đau lòng đến thế nào vẫn không thể nhúng tay vào can thiệp được.

Hần rất muốn rời khỏi nơi này, nhưng chủ nhân đã lệnh cho hần phải chờ ngoài cửa, ý tứ thế nào thì hần cũng đã rất hiểu, đó là chỉ ra và chứng minh cho hần biết rằng Hồng Liên là người thuộc về chủ nhân, tuyệt đối không cho phép một nam nhân như hần nhúng chàm.

Đột nhiên nghe phòng trong truyền đến tiếng kêu la thống khổ của Hồng Liên, Lôi muốn nhảy vọt vào nhưng lại nghĩ đến mệnh lệnh của chủ nhân, thế là hần bèn dùng ngón tay chọc một lỗ nhỏ trên mặt cửa sổ giấy, rồi ghé mắt vào nhìn.

Vừa nhìn thấy được tình cảnh bên trong, hần nhin không được mà thở dốc ra vì kinh ngạc.

Hồng Liên người trần như nhộng nằm trên giường, gương mặt trắng nõn bởi kích tình mà nhuộm sắc đỏ bừng, hai tay vùng vẫy bị Nguyệt Hiên Hoa đặt ở hai bên, giữa hai chân bị tách rộng ra đang bắt đắc dĩ tiếp nhận dục vọng cuồng hân của nam nhân nằm trên.

Hình ảnh trần ngập ái muội và ý tứ hàm xúc dâm đãng làm hần không khỏi choáng váng.

Mà Hồng Liên ở trong phòng cũng không biết hết thấy những hành động của mình đã bị rình coi, bởi vì thân thể của nàng đã sớm phản bội nàng.

“A.....” Một tiếng rên rỉ thống khổ nhưng mang đầy khoái cảm mạnh mẽ phát ra từ trong miệng nàng, trong cơ thể nàng dường như đang bị một ngọn lửa to lớn hừng hực thiêu đốt, lý trí đã hoàn toàn rời khỏi thân thể nàng.

Trả giá cho việc được cứu lại sự trong sạch, lại chính là phải trở thành nữ nhân của hần!

Hồng Liên cảm thấy thật buồn cười, bởi vì chẳng qua nàng chỉ từ tình trạng suýt trở thành một nữ nhân của rất nhiều nam nhân mà chuyển sang thành nữ nhân tiêu khiển của riêng một nam nhân, nhưng mà thật ra vẫn mất đi trong sạch của bản thân.

Nhưng không biết vì sao, nàng phát hiện ra rằng nàng thể nhưng càng lúc càng có khuynh hướng tham luyến hoan ái, càng lúc càng lưu luyến được nằm trong khuỷu tay của nam nhân cường hãn này.

“A.....” từng đợt khoái cảm làm cho Hồng Liên rốt cuộc cũng mất đi tia lý trí cuối cùng, cái miệng đỏ mọng nhỏ xinh không ngừng bật ra tiếng rên rỉ mất hồn xen lẫn âm thanh cầu xin van vỉ thật nhỏ, chẳng những không ngăn cản được việc hân tiếp tục đong đưa ra vào kịch liệt, mà ngược lại càng làm hân thêm giữ chặt lấy nàng khiến nàng liên tục thở gấp.

“Không..... A.....” Cảm giác này giống như là ngọn lửa hồng rừng rực thích thú cháy lan tràn đồng cỏ, không ngừng thiêu đốt nàng, mà hân cũng không cho nàng có cơ hội thở dốc một khắc nào, vẫn tiếp tục dùng sức đâm sâu vào nàng, làm cho nàng cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, giữa bản nhạc hoan hỉ sung sướng mãnh liệt liên gặt gao ôm lấy bờ vai của hân mà khóc thét lên đạt điểm cao trào.

Nàng cũng nghe thấy mình kêu la lớn tiếng, nhưng cũng không còn sức lực đâu mà để ý.

Cảm giác được cao trào sắp xảy ra, hân càng cật lực đem dục vọng của mình tiến nhập thật sâu vào thân thể của nàng, điên cuồng bá đạo đong đưa giữa hai chân mở rộng của nàng.

Liên sau đó thì hân phóng xuất kịch liệt, vẫn đặt thật sâu trong hoa tâm của nàng, yết hầu phát ra tiếng kêu khàn khàn vang vọng. Nàng cảm giác được một dòng nhiệt nóng bỏng, là mầm mống kiêu hãnh của hân, được phóng xuất vào sâu trong cơ thể nàng, lại đẩy nàng lên cao trào thêm lần nữa.

Quá trình kích tình quá nồng nhiệt làm nàng mệt muốn chết, chân tay thân thể mềm nhũn, chỉ có thể thở dốc mà rúc vào lồng ngực cũng đang nóng rực của hân rồi rất nhanh chìm vào trạng thái ngủ sâu, chẳng còn sức lực đâu mà đi lo lắng xem Lôi đại ca có nghe thấy được cái gì hay không.

Nguyệt Hiền Hoa đặt môi hôn nhẹ lên khuôn mặt mỗi một say ngủ của nàng, rồi mới chậm rãi quay đầu qua nhìn ra phía cửa sổ ngoài kia, như là đã sớm biết Lôi đang rình coi, hại người ngoài cửa sổ đầu lạnh buốt rừng mình một cái, vội vàng dời đi ánh mắt.

Tiếp theo, Lôi nghe được phòng trong truyền đến thanh âm, “Lôi, người có thể lui xuống.”

“Dạ.” Lôi xoay người bước thẳng vào giữa làn gió đang quét lạnh ngoài sân, cố ý muốn mượn gió lạnh thổi cho dịu bớt dục vọng khô nóng vừa mới bị một màn kia thổi bùng lên trong người.

Không biết qua bao lâu, Lôi mới chậm rãi lộ ra một chút tươi cười, rồi từ từ biến thành tiếng cười to.

“Đại ngu ngốc, nghĩ rằng dùng phương pháp này để biểu thị công khai quyền sở hữu của mình, thế nhưng lại không biết rằng ngược lại đã tiết lộ ra nhược điểm dễ bị nắm thóp của bản thân.”

Hân không cần lo lắng dùm cho Hồng Liên nữa, bởi vì mối quan hệ mà người ngoài thoát nhìn thì thấy rất không công bằng này đã đang biến đổi, bởi chủ nhân đang cố gắng muốn nói cho toàn thể mọi người trên thế giới rằng Hồng Liên là của ngài, cũng đồng thời nói ọi người biết, ngài cũng là của nàng.

Thật sự là một kẻ đại ngu ngốc!

Thiệt một cho chủ nhân vừa mới phải ra sức nhiều như vậy, bất quá..... mộng của hân trông cũng đẹp đấy chứ, vừa cao vừa săn chắc nha.

Đêm càng lúc càng khuya, bên ngoài chim chóc trong rừng trúc thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng lẻ loi, càng thể hiện rõ một cảm giác cô liêu tịch mịch. Ngoài phòng gió lạnh vù vù thổi đem lại một chút cảm giác mát lạnh len lỏi vào trong phòng, làm cho thiên hạ đang nằm trên giường vô thức tìm kiếm một vị trí ấm áp hơn, sau đó lại giống như một con mèo nhỏ grừ grừ phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Nguyệt Hiền Hoa cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân đang rúc vào ngực hân.

Nàng giờ đang nằm trên giường của hân, có vẻ vô cùng danh chính ngôn thuận, vô cùng hiển nhiên, ngủ một giấc ngủ sâu đến thế, ngọt ngào như vậy, cứ như là nàng đã ngủ bên cạnh hân cả đời.

Cả đời.....

Nguyệt Hiên Hoa lẳng lặng nằm im, trừng mắt nhìn đỉnh màn vải trắng thêu hoa rải rác mắc bên trên cái giường lớn, giường này chính hần đã cố ý tìm kiếm một khối gỗ hồng lớn đem về điêu khắc tinh xảo mà thành, trông có vẻ không cân xứng chút nào, nhưng lại được một tấm màn lụa mỏng trắng tuyết kết những đóa hoa nho nhỏ xinh xinh kia bao bọc quần quanh một cách không kiêng nể chút nào.

Như một hình ảnh đại biểu cho thân thể mềm mại của nàng đang quần quanh tấm thân cứng rắn của hần, cả đời cũng không tách ra.

Hần nhớ tới lần đầu tiên âu yếm nàng, thân thể nàng cứ cứng ngắc sợ hãi đến muốn đòi mạng, nhưng hiện tại đã trở thành một thân thể nữ nhân rất mềm mại mang đầy hương thơm tuyệt vời, đem đến cho hần khoái cảm đến cực hạn.

Ánh mắt lạnh băng của hần chậm rãi dừng trên dung nhan có vẻ hơi mệt mỏi lúc ngủ của Hồng Liên, rồi từ từ vươn tay vén những sợi tóc đen đang lòa xòa trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, lòng bàn tay đụng chạm đem đến một xúc cảm mềm mại, nếu có thể vĩnh viễn vuốt ve nàng giống vậy hần cũng không hề e ngại.

Hần biết rõ trong lòng nàng không phục!

Tuy rằng hần là ân nhân cứu mạng của nàng, chuyện lấy thân báo đáp là đương nhiên, nhưng trong lòng nàng phân chia rõ ràng minh bạch: nhận thức chứ không nhận mệnh, cho nên hần có thể thấy rõ ràng ánh quật cường cùng đối nghịch được nàng đào sâu chôn chặt trong đôi mắt to long lanh ánh nước kia.

Hần cúi đầu nhẹ nhàng hôn phớt lên đôi môi mọng đỏ của nàng, hình như có hơi sưng một chút, xem ra thật sự có lúc hần quá mức thô bạo rồi. Nhưng mà không thể trách hần được, ai bảo tiểu nữ nhân này luôn tìm cách chọc cho hần tức giận làm chi.

Hần đã cố ý thả nàng về nhà để nàng thấy được tình hình, bởi muốn nàng hết hy vọng, đừng tiếp tục vọng tưởng là có thể thành thân cùng với vị hôn phu của nàng, rồi cùng nhau chung hưởng những tháng ngày đầy hương vị hạnh phúc mỹ mãn. Bởi vì, nàng đã từng là nữ nhân của hần, một nam nhân như kẻ kia không thể nào có được một tấm lòng độ lượng vị tha, không ngại tấm thân tàn hoa bại liễu của nàng. Nhất là, hần đã sai người điều tra tường tận vị hôn phu của nàng.

10. Chương 10

Một nhân vật đơn giản, chỉ cần cho y một số tiền cùng với một nữ nhân hơi có tí sắc đẹp, thì y không do dự mà đáp ứng ngay rằng sẽ không dây dưa với Hồng Liên nữa.

Nguyệt Hiên Hoa lại nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi xinh xắn của nàng, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, tiểu nữ nhân đáng thương này tưởng rằng có thể cả đời đi theo vị hôn phu được ước định hôn ước kia, nhưng không ngờ rằng nàng sẽ bị vận mệnh vô tình đùa cợt, rồi bị từ bỏ một cách tàn nhẫn.

Hồng Liên à, thật ra nàng nên sớm nhận mệnh đi thôi, nàng theo ta bởi chúng ta cùng một dạng người, đều là những kẻ bị vứt bỏ.

Hần nằm xuống, dùng thân thể và bàn tay to lớn của mình mềm nhẹ kéo nàng ôm vào lòng, đây là hành động mà hần chưa từng biểu hiện ra với nàng hoặc là ở trước mặt những người khác. Nhìn mái tóc đen rối tung của nàng xõa dài trên cánh tay hần, như là một dây tơ cột chặt hần vào mê vòng.....

Nguyệt Hiên Hoa lẳng lặng trầm tư trong chốc lát, rồi mới cầm lên một túm tóc bạc của hần cùng một chút tóc đen của nàng, kết lại thành một mối, sau đó hần mới thỏa mãn nhắm mắt lại, chìm vào trong mộng đẹp vô cùng ngọt ngào.

Ta thề, sẽ không bao giờ có người nào vứt bỏ chúng ta nữa. Nguyệt Hiên Hoa lập lời thề sâu sắc.

Sáng sớm hôm sau, Hồng Liên vừa thở hổn hển vừa chạy đến hậu hoa viên, phát hiện trên mặt khóm hoa lục bách hợp* trăn quý ở trong vườn còn đọng bọt nước lung linh, chứng minh chúng nó vừa mới được người ta tưới nước. (*lục bách hợp: một dạng hoa loa kèn, hoa lily)

Vậy người đầu rồi?

Lúc nàng đang nhìn quanh quất tìm kiếm, phía sau lưng truyền đến một thanh âm trầm thấp, “Ta biết muội sẽ đến.”

Hồng Liên lập tức quay đầu nhìn sang hướng truyền đến tiếng nói, nhìn thấy người mà nàng muốn gặp đang tựa người vào thân cây, quan sát một cách chăm chú cây kiếm cầm trong tay, giống như cây kiếm này là một người bạn vô cùng thân thiết với hắn đang rất cẩn thận che chở cẩn thận.

“Lôi đại ca, muội thật sự sợ rằng huynh đã đi mất rồi.”

“Ta biết muội muốn gặp ta, cho nên trước khi rời đi, ta nhất định phải ngoan ngoãn chờ muội chứ.”

Hồng Liên thập phần vui vẻ. Thật khó có thể hình dung Lôi đại ca có thể biểu hiện sẵn sàng như vậy, nếu nhìn bề ngoài lạnh lùng, một hình tượng nam nhân khó tiếp cận của hắn, tuyệt không giống chút nào.

“Lôi đại ca, cảm ơn huynh. Bọn họ tốt không?”

“Đều tốt lắm.”

Lúc nàng bị bắt cóc, những người xấu bụng tuy không hiểu được nguồn cơn sự việc, cũng không hiểu chuyện Nguyệt Hiên Hoa yêu cầu dùng thân để báo ân cứu mạng nên đồn thổi lung tung, cha mẹ của nàng bởi luôn coi trọng gia thế môn phong nên không chịu nổi những lời đồn đãi chuyện nhảm đó, liền họp toàn gia tuyên bố rằng Hồng Liên đã bỏ xứ đi biệt không biết nơi nào, cũng tuyên bố từ bỏ không cần một nữ nhi như nàng.

Nhưng bởi vì Hồng Liên vốn hiếu thuận nên vẫn không khỏi lo lắng cho cuộc sống của cha mẹ cùng tiểu muội, tiểu đệ. Nhưng Nguyệt Hiên Hoa cũng không thích nàng dây dưa không dứt với những người đã vứt bỏ nàng, bèn nghiêm khắc ngăn cấm nàng hỏi hoặc là nhắc tới người nhà.

Nhưng mà dù sao cũng là người một nhà, cho dù bọn họ có đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy, chẳng những không đứng bên nàng lúc nàng khó khăn nhất, ngược lại khi nghe được nàng bị Nguyệt Hiên Hoa mạnh mẽ bắt mang đi, liền bỏ nàng mà chạy trốn mất tăm mất tích, thế mà bảo sao nàng lại không hận?

Thậm chí, chính miệng Nguyệt Hiên Hoa còn cam đoan với nàng rằng, chỉ cần để cho hắn tìm được người nhà của nàng, hắn sẽ giết bọn họ để thay nàng trả mối hận trong lòng.

Nghe thấy một lời nói như thế, Hồng Liên phát hiện nỗi oán hận bị vứt bỏ của nàng lập tức biến mất không ít, bởi vì nàng hiểu được rằng hắn đã nói được thì sẽ làm được, bởi sự thông hận của hắn đối với những kẻ dễ dàng vứt bỏ người khác to lớn hơn rất nhiều so với bất luận kẻ nào.

Đối với hắn mà nói, hành động này còn muốn tàn nhẫn hơn so với việc giết một người.

Cho nên ở trước mặt hắn, nàng không hề đề cập tới việc thương nhớ gia đình cùng nỗi sầu muộn vì không được gặp người thân, nhưng ở trong lòng nàng lại mang đầy hoài niệm về người cha nghiêm túc, nương ôn nhu, còn có tiểu đệ, tiểu muội đáng yêu.

Hết thấy những tình cảm này đều bị Lôi đại ca thấy được trong mắt nàng, thế là có một ngày, hắn liền chủ động nói nhỏ rằng khi hắn ra ngoài làm nhiệm vụ, sẽ thuận tiện thay nàng tìm hiểu một chút tin tức của người nhà.

Hồi mới đầu, Hồng Liên còn tự nhủ rằng chỉ cần biết bọn họ bình an vô sự là tốt rồi. Nhưng mà dạo gần đây, chắc có lẽ bởi vì Nguyệt Hiên Hoa đặt lên nàng một áp lực ngày càng lớn, nên càng làm nàng thêm nhớ tới gia đình ấm áp, hình ảnh những người thân, cùng những chuyện vui mà họ đã từng xé chia.

Nhất là tiểu muội đáng yêu, thân hình béo bệu phúng phính tròn ôn nhu mềm mại ôm lấy nàng, để tiếp thêm cho nàng sức lực và cũng để an ủi nàng.

Mỗi buổi tối lúc đi ngủ, bởi vì nàng tưởng nhớ người thân mà nước mắt thấm ướt gối nằm. Cũng may là Nguyệt Hiền Hoa khi ngủ không thích có người nằm cạnh chung chăn, cho nên hần mới cho phép nàng có riêng một phòng ỳnh, có thể một mình theo đuổi những cảm xúc riêng tư.

“Tiểu muội có lớn lên chút nào không? Tiểu đệ bắt đầu được học bài chưa? Nương còn thường đau đầu không? Chân của Cha đỡ nhiều rồi chứ? Muội nhờ huynh mang lễ vật tới, họ có nhận không? Họ có vui vẻ không? Họ có.....” Hồng Liên liên tiếp đặt ra một đống lớn câu hỏi, rồi bởi vì nhìn thấy ánh thương hại trong mắt Lôi mà thanh âm mỏng manh nhỏ dần, “có nhớ muội không?”

Nước mắt không nhịn được mà đảo quanh. Thì ra bọn họ căn bản là không nhớ đến nàng.

“Tiểu Liên, hãy coi như muội đã xuất giá đi!”

Giọng nói của Lôi đại ca càng ôn nhu thì lại càng đả thương người.

Nàng cố gắng hít thật sâu vào để không cho nước mắt trào ra, nhưng càng cố gắng muốn áp chế thì lại càng ngăn cản không được, chúng vẫn rơi xuống dưới, từng giọt từng giọt dính vào quần áo của nàng.

Lôi không đành lòng để mặc nàng, nên buông kiếm trong tay ra, đi đến trước mặt rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của nàng, tỏ vẻ an ủi, “Đừng khóc, có đôi khi con người ngu xuẩn như vậy đấy, chỉ vì tin theo ý tưởng của người khác, mà không nhìn thấy mình đã thật sự mất đi cái gì.”

“Nhưng mà..... Bọn họ..... Không cần muội..... Muội..... Muội.....” Hồng Liên tựa cả người vào bờ vai cường tráng của Lôi đại ca mà khóc nức nở.

Lôi nhẹ nhàng ôm nàng, trong lòng cảm thấy cảm thông vô hạn đối với nữ nhân nhỏ nhắn này. Nhìn nàng lại khiến cho hần nhớ tới muội muội của mình, tuy thân thể suy nhược nhiều bệnh tật nhưng vẫn sống rất vui vẻ so với bất luận người nào khác, cứ việc mặc kệ thân thể đau đớn mà cố gắng kể chuyện cười cho hần nghe, bởi vì hy vọng khuôn mặt lúc nào cũng không thay đổi của đại ca mình có thể thêm nhiều nụ cười hơn một chút.

Nhưng hần làm sao mà cười được, một thiếu niên mười lăm tuổi cùng một tiểu cô nương chỉ mới tám tuổi, nội việc kiếm sống đủ để sinh tồn cũng đã thật vất vả, huống chi tiền thuốc men uội muội lại là một con số chỉ trả khổng lồ.

Khi đại phu của cửa hiệu thuốc bắc không tiếp tục bán thuốc bởi hần không đủ tiền, hần giống như là bị người ta nhốt vào một vực sâu tuyệt vọng, nhưng vì bệnh tình của muội muội không thể cứ buông tay để cho xuống dốc, nên hần bắt đầu đi trộm này trộm nọ, rồi bị người bắt được.

Ngay tại thời điểm hần bị người ta đánh đến thiếu chút nữa là chết tươi, Nguyệt Hiền Hoa xuất hiện.

11. Chương 11

Hần vĩnh viễn cũng quên không được khoảnh khắc mà Nguyệt Hiền Hoa xuất hiện ấy đã làm cho biết bao nhiêu người sợ hãi, không cần phải nói là hần cũng bị dọa sợ hãi, chỉ là hần không còn khí lực đâu mà đào tẩu thôi.

Khi gương mặt nửa người nửa quỷ kia kề sát vào hần, Lôi có cảm giác giống như là mình đang bị tử thần lạnh lùng chăm chú nhìn ngó, và nghĩ rằng mình sắp chết đến nơi rồi.

“Vì sao ngươi ngu như vậy?”

Một thiếu niên thân hắc y đầu ánh bạc lẳng lặng trách cứ, làm Lôi sững sốt một chút rồi mới từ xấu hổ chuyển thành giận dữ.

“Nếu ngươi thích mắng ta vì sao không chịu học hành cho giỏi, vậy ngươi tiết kiệm nước miếng đi! Ngươi căn bản đâu có biết là ta đã muốn cùng đường rồi.” Khuôn mặt của Lôi lúc này bầm dập đầy máu y như một cái đầu heo, nói chuyện cũng động đến vết thương ở miệng mà đau đến nhủu mày nhăn mặt.

Một nửa khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười nhẹ đầy huỷ hoại dụ người, một nửa khác lại hiện ra nét trào phúng tàn nhẫn, Nguyệt Hiền Hoa thì thào nói: “Cùng đường? Cùng đường? Cùng đường.....”

“Người bị bệnh thần kinh à?” Cứ lặp đi lặp lại hai chữ này mấy lần, cứ như là nhấm nháp thưởng thức cảnh đẹp ý vui trong đó vậy, lại càng giống như là đang nhạo báng hần, nên cơn tức của Lôi nhịn không được mà bùng phát.

“Ta chửi ngu là bởi vì ngay cả làm chuyện xấu mà còn để cho bị bắt.”

“Hừ!” Lôi khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

“Nếu..... Ta có thể giúp người giải quyết tình cảnh khốn khổ này của người, người tính hồi báo ta như thế nào?”

Lôi không thể tin rằng mình nghe được điều này.

Có điều thần kỳ như vậy sao? Nhưng rõ ràng hần đã cầu xin Ông Trời cứu mạng, chỉ cần có thể cứu muội muội của hần, muốn hần cả đời làm trâu làm ngựa hần đều cam tâm tình nguyện, nhưng mà vì sao kẻ đáp ứng lại lời khẩn cầu của hần lại trông giống như là la sát đến từ địa ngục?

“Nếu người có thể giúp ta, muốn linh hồn của ta cũng được.”

Cứ như vậy, hần dùng tự do cuộc sống của mình để đổi lấy sinh mệnh của muội muội, mà những bệnh tật xưa nay của muội muội cũng đã được đại ca của Nguyệt Hiên Hoa phục thuốc trị liệu cho đến khi khỏi hẳn.

Mãi cho đến năm kia, bởi vì muốn thay hần hái những trái mơ ngon lành trên cao để làm mứt mơ hoa quả, muội muội leo lên cây mơ cổ thụ, nhưng lại không cẩn thận tuột tay rơi xuống, tử vong tại chỗ.

Hần ôm chặt lấy thân hình dần dần lạnh như băng của muội muội, trên khuôn mặt của muội muội lại mang đầy vẻ tươi cười vui vẻ đến khó có thể quên được, giống như đã không còn gì tiếc nuối trên thế giới này.

Muội muội thì không còn gì tiếc nuối, nhưng hần thì lại có.

Cho nên hần có thể cảm nhận được nỗi thống khổ khi mất đi người thân của Hồng Liên.

“Tiểu Liên, nếu muội muốn quay về nhà để ở bên cạnh người thân, ta có thể thay muội cầu tình thử xem sao.”

“Có thể chứ?” Hồng Liên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang lã chã nước mắt lên, khát vọng nhìn hần, “nhưng hần đã nói sẽ không tha uội.”

“Hần sẽ không thương tổn muội đâu, hần là người hiểu muội rõ nhất đó.”

Hồng Liên lắc đầu, ghen ngào lắm lắm, “Hần sẽ không thả muội ra đâu, hần đã nói rồi, mà hần luôn luôn nói được thì làm được, hần sẽ không thả uội trở về sống bên cạnh người thân đâu.”

Xem ra, nàng thật sự rất sợ hãi. Cũng khó trách nàng được, bởi vì chủ tử từ khi gặp được nàng thì liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác, không có chút gì sự bình tĩnh như trước kia, ngược lại, hần lại giống như là một tiểu hài tử bốc đồng, phát tiết bừa bãi trên thân thể của nàng những tình cảm thật của chính mình.

Điều này càng thêm thể hiện vị trí trân quý của Tiểu Liên, chỉ sợ trên đời này sẽ chỉ có một mình nàng là có thể có lực tác động sinh tử lên chủ tử luôn luôn phong bế chính mình kia mà thôi!

“Đừng khóc, Lôi đại ca sẽ thay muội đi xin thử xem. Nhưng mà muội phải đáp ứng Lôi đại ca một việc, trong thời gian này, muội đừng tiếp tục chọc cho chủ tử phát giận nữa, đối xử với hần tốt một chút, hần..... rất xem trọng muội đó.”

Nhớ tới nhiệm vụ mà chủ nhân giao phó cho hần là có thể biết được rằng chủ nhân không cho phép bất kỳ một người nào được thương tổn Tiểu Liên. Nhưng thực hiện một hành động tuyệt đối như vậy có đúng thật là vì Tiểu Liên hay không? Hần cũng không rõ ràng cho lắm.

“Hần căn bản là đem muội biến thành một đối tượng để bắt nạt, lúc nào cũng thấy muội không vừa mắt, hết xét nét bên đông rồi lại quần bên tây. Muội rất ghét hần.” Nàng giống như là một tiểu cô nương đang làm nũng với đại ca, mách cho hần nghe chuyện một thằng bé tinh quái nào đó chọc ghẹo nàng. Nhưng nàng cũng không thật sự ghét Nguyệt Hiên Hoa như những lời nàng vừa thốt ra, nàng nói thể chỉ là hy vọng hần

đừng tiếp tục bắt nạt nàng như vậy nữa, đừng nói những lời làm cho nàng rất khó chịu hoặc là đừng gây ra chuyện gì làm cho nàng khó khăn nữa mà thôi.

Bàn tay to của Lôi nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn long lanh giọt lệ của nàng, ôn nhu nói: “Hắn là một nam nhân then thùng đó thôi. Ta biết hắn lâu như vậy, tuy rằng cũng không thường thấy những lời nói hay hành vi mất tự nhiên của hắn, nhưng cũng có thể nói rằng hắn không phải là một người xấu. Nếu muội đừng sợ hắn, kiên nhẫn tìm hiểu thêm về hắn, sẽ biết hắn là một người ôn nhu tốt đẹp cỡ nào.”

Nước mắt Hồng Liên chỉ còn ầng ậng, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Muội biết hắn là ân nhân cứu mạng của huynh.”

“Không riêng gì ta mà còn có muội muội của ta nữa, cho nên cho dù hắn có là ác ma muốn tới để đàm phán điều kiện đi chăng nữa, ta cũng sẽ vĩnh viễn cảm kích việc hắn vươn tay ra giúp đỡ lúc xưa.”

Tình huống của Lôi đại ca với của nàng là giống nhau, nếu lúc đó không phải là hắn, chỉ sợ giờ đây nàng đã trở thành đồ chơi cho nam nhân, rước nhiều nhục nhã vào người rồi tự sát mà chết, không còn sống trên thế giới này nữa.

Hiện tại, tuy rằng đối từ khả năng bị rất nhiều nam nhân đùa bỡn thành phục vụ duy nhất cho hắn, nhưng ít nhất cũng giữ lại được tôn nghiêm của nàng, trong loại sự việc này, dù chỉ giữ được một tia tôn nghiêm mà thôi cũng đã đủ chống đỡ ưu cầu sống sót của nàng.

“Muội biết lòng của muội thật sự rất biết ơn, nhưng mà.....”

“Đừng chấp nhất những gì mà mắt muội thấy, mà hãy dùng tâm của muội để cảm thụ, muội sẽ hiểu được là đừng nhìn bề ngoài có vẻ xấu xa hư hỏng của một người nào đó, hay là từ sự lãnh khốc vô tình mà hắn cố ý khoác lên vỏ ngoài của mình, mà hãy nhìn kỹ trong từng thời điểm hắn xem hắn đang làm những gì? Hoặc là..... về mặt của hắn như thế nào.”

“Về mặt?”

“Đúng! Sau khi dỡ bỏ hết thấy những nguy trang mà hắn khoác lên người khi đối mặt với mọi người kia, cái này mới là thể hiện chân thật nhất.”

Ngay tức thời thì Hồng Liên không thể nào hiểu hết những lời mà Lôi đại ca đã nói, mà cũng chẳng còn thời gian để nàng tìm hiểu thêm, bởi vì cái ân nhân cứu mạng mà hai người đang thảo luận với nhau kia đã lẳng lặng xuất hiện phía sau hai người.....

12. Chương 12

“Ta nhớ rõ người mà người đang ôm trong lòng kia là nữ nhân của ta.”

Thanh âm lạnh như băng mang đầy vẻ trào phúng đột ngột vang lên ở phía sau hai người. Hồng Liên và Lôi cùng đồng loạt quay đầu lại mới phát hiện Nguyệt Hiên Hoa mặt không chút thay đổi đang đứng ở nơi đó, đôi mắt xinh đẹp lại mang ánh lạnh lùng trừng mắt nhìn đôi bàn tay của Lôi đang ôm lấy mặt của Hồng Liên.

“Không phải người có nhiệm vụ quan trọng cần chấp hành sao?” Nguyệt Hiên Hoa chậm rãi tiêu sái gần, rồi vươn tay cầm lấy tay phải của Hồng Liên kéo mạnh về phía mình, cũng chẳng thèm để ý rằng như vậy có làm nàng đau hay không, mà hắn chỉ đang tuân theo một ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, ôm lấy cả vai của nàng.

Nhìn thấy động tác vô thức không tự chủ được này của chủ nhân, chỉ sợ rằng ngay chính bản thân chủ nhân cũng không nhận thức được rằng mình đã yêu thích Hồng Liên đến độ nào, đã vượt qua cả tri thức nhận biết mà hắn sở hữu, đây thật sự là kiểu cách của một Vua Sư tử đang muốn bảo hộ một con sư tử cái nhỏ xinh đáng yêu.

Lôi nhẹ nhàng nhún vai, rồi mới nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn đang biểu lộ ra vẻ áy náy sâu sắc, mỉm một nụ cười vốn khó thấy trên khuôn mặt hắn, “Ta thấy sắc mặt Tiểu Liên không tốt lắm, sợ là đã sinh bệnh, cho nên mới muốn quan tâm hỏi thăm nàng một chút, xem nàng có ăn ngon ngủ tốt hay không.”

“Có ta ở đây, không cần người quản nhiều việc.”

“Vậy sao?”

“Nếu người có nhiều thời gian rảnh rỗi để quan tâm nữ nhân của ta như vậy, sao không nhanh chóng đi hoàn thành nhiệm vụ mà người nên hoàn thành đi.” Nguyệt Hiên Hoa lạnh lùng ra lệnh.

Lôi vẫn mỉm cười, lại quay sang nói thêm với Hồng Liên, “Chờ ta trở lại, ta nhớ rõ sẽ mang muối đi ăn món điểm tâm mà muối yêu thích nhất.”

“Cám ơn Lôi đại ca.” Hồng Liên nhỏ giọng trả lời, lại bị cái bàn tay to đang cầm tay phải của nàng nhéo mạnh một cái, làm nàng tuy đau nhưng lại không dám kêu ra tiếng.

Nhìn bóng dáng của Lôi đại ca đang nhanh chóng biến mất, Hồng Liên phát hiện hóa ra mình cũng không muốn huynh ấy rời đi, bởi vì điều này có nghĩa là nàng lại phải một mình yếu ớt mặt đối mặt với Nguyệt Hiên Hoa.

Hồng Liên hít một hơi thật sâu, rồi dùng một giọng khách khí xa cách nói với hắn: “Ta đi chuẩn bị cơm trưa.”

“Đây là cái gì?”

Một nắm tóc sợi trắng sợi đen đan xen kết chặt vào nhau lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay hắn, nàng đột nhiên giật thót trong lòng.

“Không phải ta cố ý cắt đi tóc của người, chẳng qua chúng nó cứ xoắn xuýt cùng một chỗ, ta không cách nào tháo ra được, mà lại sợ động đến giấc ngủ của người, cho nên.....” Hồng Liên vội vàng giải thích, “Đừng lo, ta không có cắt quá nhiều tóc của người đâu, không nhìn kỹ thì căn bản cũng nhìn không ra đâu.”

Nàng mới vừa nói xong thì cả người đã bị kéo đến trước mặt hắn, cánh tay cứng như sắt ôm chặt lấy nàng, làm nàng gần như không thể hô hấp.

“Người vì muốn mau chóng chạy tới gặp tình nhân của mình, ngang nhiên dám cắt cụt tóc của ta, phải chăng người không muốn sống nữa?”

“Ta không có.” Nàng không phải như vậy.

“Đừng mơ tưởng hảo huyền, nếu người tưởng rằng sẽ lợi dụng hắn đến phản kháng ta, ta sẽ không cho người thực hiện được ý định đó đâu.”

“Ta không có, hắn thực sự chỉ đem ta trở thành muối muối đã chết, ta cũng chỉ xem hắn giống như đại ca của mình, người không nên suy nghĩ bậy bạ.” Hồng Liên lo lắng sợ hắn suy đoán lung tung rồi lại ảnh hưởng đến an toàn sinh mệnh của Lôi đại ca.

Nam nhân này, nếu có cái gì mà không thuận tâm của hắn, thì cũng không khó đoán là hắn sẽ làm ra những chuyện gì.

“Bộ người không biết hắn có triệu chứng ‘luyện muối tình kết’ (= yêu em gái) sao?”

Hồng Liên hơi hơi mở to hai mắt, “Cái gì?”

“Ta không lo chuyện liệu hắn có phản bội ta hay không, nhưng thật ra người nên lo là người. Nếu người muốn dụ dỗ hắn, thì rõ ràng nên tự lo lắng một chút đi, bởi vì ta sẽ không bỏ qua cho người đâu, hơn nữa hắn cũng tuyệt đối không có cơ hội giữ lại mạng sống.”

“Người không cần nói hươu nói vượn.”

Hắn không trả lời, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, giống như nàng là một nữ nhân hạ lưu đến cùng cực, chỉ cần có một nam nhân nào đó là sẽ liều lĩnh dán sát vào mà chà chà thiếp thiếp.

Thật sự là rất đáng giận!

Nàng dùng sức đẩy hắn ra, rồi quay đầu đi chỗ khác.

Nguyệt Hiền Hoa không ngăn cản nàng, vẫn lẳng lặng nhìn nàng như cũ, hần dường như thật sự vui vẻ khi nhìn thấy nàng tức giận đến phát run cả người.

“Người không cần lo lắng, nếu ta đã đáp ứng lấy thân báo đáp, thân thể của ta cũng chỉ phục vụ ột mình người.”

“Tốt nhất là như vậy.” Hần tàn nhẫn trả lời.

Hồng Liên không nói một câu xoay người rời đi. Nàng không thể tiếp tục ở cùng một chỗ với nam nhân này, nếu không nàng nhất định sẽ chịu không nổi mà phát tiết giận dữ.

Nàng cố gắng chạy một mạch đến phòng bếp, dùng sức đóng mạnh cửa lại, sau đó cả người như mất hết sức lực mà xụi lơ tựa vào cánh cửa, có cảm giác rằng mình sắp thở không nổi.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy nàng không thích bị chú ý sát sao như vậy, bị người ta cần như vậy, bị chiếm hữu như vậy, nhưng người kia cũng đâu phải thật tình thích nàng, chẳng qua là đem nàng trở thành đối tượng xuất dục mà thôi.

Lúc trước buộc nàng lấy thân báo đáp, thật ra là bởi vì hần vừa vặn đang cần có cái kia, hết thấy trùng hợp như vậy, liệu có thể nói là vận mệnh an bài không?

Hay lại là do nàng thiếu nợ hần?

Hồng Liên cảm giác được đầu mình như muốn nổ tung, lần đầu tiên trong đời nàng cảm giác được sự bất lực và mất tự do của mình.

Hần không hề trói chặt nàng lại hoặc giam giữ nàng, ngược lại, hần để cho nàng được hoàn toàn tự do, nhưng vì sao mà bản thân nàng không thể tự rời khỏi hần?

Nhớ tới lời nguyện mà hần đã từng nhắc tới.....

Có lẽ, một lời nguyện này không chỉ ảnh hưởng đến riêng mình hần, mà chỉ sợ là ngay cả những người bên cạnh hần cũng khó thoát khỏi một kiếp.

Hồng Liên đưa tay cầm lấy mớ cải trắng tươi mới, chuẩn bị nấu cơm trưa cho Nguyệt Hiền Hoa, giống như một tiểu thê tử ngọt ngào muốn tự mình nấu ăn cho chồng, chỉ tiếc là hần không phải là trượng phu ôn nhu của nàng.

Hần có thể chiếm giữ thân thể của nàng, mà nàng cũng đã từng đồng ý lấy thân để báo đáp ân cứu mạng của hần, nhưng điều đó không có nghĩa là ngay cả trái tim của nàng cũng sẽ dâng tặng luôn cho hần.

Nàng đây là đang chờ đợi thời cơ, chỉ cần có cơ hội, nàng nhất định sẽ cố gắng tìm một con đường để lấy lại tự do cho bản thân.

Nhưng mà, nàng không chắc chắn lắm là mình có thể kháng cự được bao lâu, bởi vì hần là một mẫu người làm cho người ta khó có thể kháng cự được lâu dài, cũng là một đại nam nhân không cho phép người khác kháng cự.

Tuy rằng Nguyệt Hiền Hoa là môn chủ duy nhất, nhưng hôm nay hần không có ở tại bản doanh, hần mang theo Hồng Liên đi vào một chỗ u tĩnh bên cạnh một dòng suối chảy róc rách, bên cạnh dòng suối là một gian phòng nhỏ tao nhã, không hề bày biện xa hoa lộng lẫy mà lại có vẻ thanh nhã thoát tục.

Hồi lúc nàng vừa thấy nơi đây đẹp như đào nguyên tiên cảnh thế này, liền nghĩ sao mà nó giống như là khung cảnh căn nhà trong mơ ước của nàng.

Hồng Liên vì thích thú chuyên tâm vào hết loại hoa này đến loại cỏ kia nên bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã biến thành bẩn nhem nhuốc, nhưng mà nàng lại cảm thấy vui đến quên đất quên trời.

Đột nhiên cảm giác được một ánh mắt nóng rực chiếu vào mình, nàng hơi hơi ngẩng đầu thì thấy ngay một bộ mặt đen xì đang nhìn nàng lườm một cái, vẻ mặt như tuyên bố tuyệt đối không thích nàng vọc bùn đất.

Nàng vốn nghĩ ‘đại bạo quân chắc bắt đầu nóng giận rồi đây’, nhưng mà sau đó lại ngạc nhiên không hiểu nguyên nhân vì sao, khi thấy hấn chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc nàng một cái, rồi tìm một nơi râm mát gần đó có thể nhìn thấy chỗ nàng đang vầy vọc kia, liền ngồi xuống rồi sa ngay vào trong thế giới thư sách.

Một đại ác ma giết người không chớp mắt thế mà lại là một con mọt sách nha!

Có nói ra thì cũng không ai tin đi!

13. Chương 13

Hồi lúc đầu, nàng còn tưởng rằng thói quen đọc sách này là bởi vì cần thiết để phục vụ cho những công tác của hấn mà không thể không làm như vậy. Nhưng sau khi ở chung một thời gian nàng mới phát hiện, chỉ cần hấn có một khoảng thời gian rảnh rang nhàn rỗi thì trong tay liền cầm lấy một quyển sách yêu thích không buông, hơn nữa thái độ của hấn trong những lúc như vậy lại giống như một tiểu hài tử, luôn muốn tìm một nơi có thể nhìn thấy nàng mà ngồi đọc sách.

Cho nên mặc kệ nàng đang làm cái gì, chỉ cần ngừng đầu lên thì nhất định có thể nhìn thấy hấn, mặt không chút thay đổi, ngồi ở cách đó không xa mà đọc sách.

Hồng Liên đem những cây mai con nhỏ nhỡ cho vào hố đất, rồi lại nhẹ nhàng lấy bao vải trùm kỹ, rồi tưới chút nước, sau cùng thì dùng mu bàn tay dính đầy bùn đất đưa lên lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Nàng luôn luôn thích các loại hoa này lá nọ, trong nhà bốn mùa nở đầy hoa các loại đều là do nàng tự tay vun trồng, chỉ có khi nàng đắm chìm giữa phong cảnh tươi mát xinh đẹp của cỏ cây thì nàng mới có thể cảm giác được một loại thỏa mãn bình an hạnh phúc.

Nàng vụng trộm liếc nhìn nam tử đang chăm chú xem thư sách đằng kia, một thân hình thon dài ngồi dựa nhẹ vào tảng đá lớn, một tay cầm sách, một tay khác thì nhẹ nhàng lật trang, ngay như ánh mắt bình thường luôn lạnh băng lúc này cũng bởi vì đang chìm trong thế giới thư sách mà tỏa sáng, một làn gió nhẹ thổi phất qua những sợi tóc trắng trên đầu hấn, bương bình phe phẩy chúng ở một bên mặt mang vẻ tuấn mỹ không lời nào tả xiết của hấn.

Nếu không có chỗ thiếu hụt mang đầy vẻ dọa người ở nửa bên kia của khuôn mặt, hấn sẽ là một mỹ nam tử toàn vẹn đến nỗi nữ nhân chỉ cần nhìn thấy thì liền muốn thét lên chói tai, lúc đó chỉ sợ nữ nhân bám sát bên người sẽ nhiều đến mức muốn đếm cũng không đếm được.

Nhưng nghe nói là hấn không thích nữ nhân, đừng nói là hấn thích.....

Cũng không đúng, nghĩ đến dáng vẻ tác hoan vô độ của hấn đối với chính nàng, thì thật chả giống là một nam nhân không thích nữ nhân chút nào.

Về mặt của hấn khi cầu hoan với nàng thật quá mức xinh đẹp, quá mức làm người ta mê muội.

Không biết thời điểm mà nữ nhân của hấn cùng trên giường với hấn cũng sẽ có cảm giác giống nàng hay không, cũng sẽ bị hấn hấp dẫn thật sâu sắc không cưỡng được?

Hồng Liên đột nhiên có một loại cảm giác là lạ, ánh mắt dừng ở mái tóc dài đang buông thả một cách rất tùy tiện của hấn.

Kiểu tóc của hấn hoàn toàn không giống với những kiểu tóc tỉ mỉ tỉn tẩn của những nam tử mà nàng đã từng gặp qua, thế nhưng lại bắt tri bắt giác càng làm tăng thêm cảm giác nguy hiểm tỏa ra từ con người hấn.

Cho nên, một nam nhân như vậy là dạng người hấp dẫn nhất đối với những nữ nhân, nếu không phải trên mặt hấn có một bên không hoàn mỹ, chỉ sợ rằng hấn cũng sẽ không coi trọng một kẻ không thể bình thường hơn như nàng! Trái tim Hồng Liên giống như bị cái gì đó hung hăng đánh một cú thật mạnh, tự nhiên lại có một thôi thúc không muốn nghĩ đến việc phải cùng một nữ nhân khác chia sẻ tình cảm và chú ý của hấn!

“Người đang làm cái gì đó?”

“A?”

Vừa nghe đến câu hỏi lãnh đạm quen thuộc, nàng lập tức đứng lên, rồi cảm giác giống như trời đất xung quanh bỗng dừng tối sầm, mắt thấy tường sẽ lập tức ngã lăn ra trên mặt đất đầy bùn, đem toàn thân biến thành một cái tượng đất nhỏ, thế mà hóa ra lại tiến vào trong một lồng ngực mang đầy vẻ nam tính, một hơi thở nam tính đặc trưng xộc thẳng vào trong mũi của nàng.

Cái cảm giác mê man cùng hỗn loạn lại ập tới chiếm lĩnh lấy nàng một lần nữa, như là khi uống một ít rượu thì men say vẫn vây quanh nàng sau đó một lúc lâu, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn, thậm chí cả thân mình của nàng đều hồng hồng nóng nóng.

“Ta..... không có việc gì.....” nàng nhỏ giọng trả lời, rồi giãy dụa muốn đứng dậy, thế là lại càng bị hấn ôm lại càng nhanh, nhanh đến nỗi làm cho tim của nàng như sắp nhảy ra ngoài.

“Sau này không cho phép người ở dưới ánh nắng mặt trời quá một canh giờ.” Hấn hạ mệnh lệnh, vừa ôm nàng đem đến dưới bóng mát của cây đại thụ, rồi mới thật cẩn thận buông nàng xuống.

“Chỉ tại ta đứng dậy quá đột ngột, chứ không thì ta có ở dưới ánh mặt trời bao lâu cũng không sao. Trước kia lúc ta còn ở nhà.....”

“Không cho phép nhắc đến nhà của người, quên rồi sao?” Đôi mắt xinh đẹp của hấn lóe ra một ánh cảnh cáo lạnh như băng hàn.

“Không cần.....”

Hấn vươn tay muốn cởi rộng cổ áo của nàng để cho nàng có thể thuận tiện hít thở không khí thật tốt, thế mà hành động này lại làm dấy lên bản năng cự tuyệt của nàng. Hấn sửng sốt một chút, rồi lãnh ý càng sâu lập tức lan tràn thay thế mọi cảm xúc trên mặt hấn.

Hồng Liên khẽ cắn môi dưới, “Để ta tự làm là được rồi.”

Hấn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng nhẹ nhàng dùng bàn tay nhỏ bé cởi một cái nút thắt cổ áo.

Quả nhiên sau khi cởi ra thì hô hấp có dễ dàng hơn một chút, nàng cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

“Tốt hơn nhiều không?” hấn cúi đầu hỏi, thanh âm trầm nặng mang theo một ngữ điệu dễ khiến cho người khác mềm lòng.

“Tốt hơn nhiều.”

“Cởi toàn bộ nút thắt ra.” Hấn ra lệnh, ánh mắt nóng rực không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào nàng, một ánh mắt tràn ngập tính xâm chiếm như vậy thật sự làm cho người ta trở nên tâm hoảng ý loạn.

Hồng Liên không khỏi cảm thấy bây giờ không biết làm sao cho phải.

“Ta muốn nhìn người.”

Nghe được thanh âm khàn khàn của hấn, Hồng Liên cảm giác được mặt của nàng nóng đỏ lên như muốn bốc cháy, thân mình theo bản năng lại muốn lùi về phía sau, thế nhưng bàn tay nhỏ bé của nàng lại bị bàn tay to của hấn dùng sức bắt lấy.

“Nếu người còn muốn phản kháng ta, ta sẽ liền.....” Đang lúc hấn nghĩ rằng sẽ thốt ra những lời nói uy hiếp khủng bố mà hấn vẫn thường dùng, thì nhìn thấy cặp mắt tròn to xinh đẹp của nàng đầu tiên là chớp chớp, rồi mới lóe ra một chút ánh kinh ngạc, trên mặt cũng chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm lay động lòng người.

Trong lòng hấn nảy lên một cái.

Cứ tưởng rằng cuối cùng thì nàng cũng hiểu được ai là lão đại nắm quyền sinh sát trong tay, cho nên mới quyết định không tiếp tục phản kháng hấn nữa mà ngoan ngoan ngoan ngoan nghe theo lời hấn, nhưng không ngờ rằng nàng lại kêu to lên cứ như là phát hiện được chuyện gì đại sự nghiêm trọng lắm không bằng.

“Oa! Đáng yêu ghê!”

Nguyệt Hiền Hoa sững sốt một chút, lúc này mới cảm giác được hình như phía sau mình giống như có cái gì đó đang rình rập muốn tập kích, liền xoay phắt người lại, thì phát hiện một con mèo hoang nhỏ gầy nhom không được mấy thịt đang đánh đu như tập xà đơn trên nhánh cây, bộ dạng như đang hoảng loạn nhìn thật là nguy hiểm.

Sắc mặt hần liền tái nhợt đi, lập tức dời chân rời xa con mèo hoang đang đánh đu giữa không trung kia vài bước.

“Nguyệt, nó giống như đang sợ lắm đó!”

Hần hừ lạnh một chút, tỏ vẻ chuyện này chả liên quan gì đến hần cả.

Tốt nhất là nó lập tức rơi đập đầu xuống đất rồi biến thành một con mèo ngốc đi thì hay biết mấy.

Hồng Liên liếc mắt nhìn hần một cái, phát hiện hình như hần không thích mèo cho lắm. Mà con mèo nhỏ đang đu ở trên cây kia lại đang nức nở meo meo trông rất đáng thương, một đôi mắt mèo tròn vo nhìn Hồng Liên cầu xin làm cho nàng cầm lòng không đậu mà liều lĩnh vọt tới dưới tán cây, vươn hai tay như muốn đón nó xuống.

Chỉ tiếc tay nàng quá ngắn nên với không tới, nếu con mèo nhỏ không nhảy xuống thì cũng chỉ có thể chờ đến lúc nó chịu hết nổi buông chân rơi xuống mới có thể đón được nó.

“Không cần lo cho nó, chúng ta còn có chuyện phải làm.”

“Nhưng mà.....” Hồng Liên cưỡng lại không chịu để cho hần lôi đi, không rõ tại sao hần lại bày ra một dáng vẻ vội vội vã vã phải tức khắc rời khỏi nơi này như vậy, cứ như là con mèo nhỏ đáng yêu này chỉ sau một khắc sẽ biến thành một con hổ lớn hung mãnh vậy.

Sợ là chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích cho phản ứng như vậy, đó là.....

14. Chương 14

“Đừng nói là ngươi sợ mèo nha?” Hồng Liên thốt ra.

“Ai nói?” Cái cách hần trả lời quá mức vội vàng, phản ứng lại quá mức kích động, nên từ đó tiết lộ ra bí mật nội tâm của hần.

Câu trả lời đích thực, đúng là hần có chút sợ mèo, nhưng đây chính là điểm yếu mà hần sẽ không bao giờ thừa nhận nỗi sợ hãi của mình, bởi vì ngay cả lão hổ mà hần còn không sợ, lẽ nào lại có thể sợ mèo sao?

“Nhưng mà biểu hiện trên mặt ngươi lại cho cảm giác giống như là ngươi rất, rất sợ đó nha!”

Hồng Liên lập tức nhận được ngay một ánh mắt tràn ngập sát khí, nhưng nàng cũng lơ đãng chẳng chú tâm lắm, ngược lại, cái làm nàng để ý lại là một chút ánh đỏ ửng kỳ lạ trên mặt hần.

Phát hiện hóa ra là hần không muốn người ta biết một bộ mặt khác của mình, nên những bất an trong lòng nàng nhanh chóng biến mất, thay thế vào đó là một loại cảm giác ấm áp lan tràn.

“Vậy ngươi có thể rủ lòng từ bi không? Cứu nó xuống, chứ nó mà không cẩn thận buông tay rơi xuống thì nhất định sẽ bị thương, nó nhỏ xíu như vậy.....”

“Ai bảo nó leo cao như vậy.” Hần không chú ý câu trả lời của mình mang đầy vẻ phụng phịu ngây thơ, y như một tiểu nam hài đang mất hứng.

“Nguyệt, nhất định không phải nó cố ý đâu mà, ngươi không nghe nó đang phát ra âm thanh cầu cứu đáng thương đó sao?” Đây là lần đầu tiên Hồng Liên xuất ra tuyệt chiêu của nữ nhân, đó là dùng thứ giọng nũng nịu đáng thương mà cầu xin trước hần.

Lôi đại ca nói Nguyệt là một người tốt, nếu thật sự là như vậy... có lẽ hần sẽ xiêu lòng trước cách ăn nói này của nàng.

Nguyệt Hiền Hoa vốn muốn cự tuyệt lời cầu xin của nàng, nhưng đột nhiên hần ngửi được trên người nàng một chút hương thơm tự nhiên, hình như là hương hoa lải thoang thoang mê hoặc lòng người, rồi còn thấy

khuôn mặt nhỏ nhắn dính dính tây toàn bùn đất, y như là một chú chó con vừa lăn lộn vọc đất xong, cũng chả khác mấy so với con mèo nhỏ ốm đói đang bị vướng trên cây kia.

Chỉ cần tưởng tượng như vậy thì chuyện bắt lại cái con gì đó lông xù trên cây hình như cũng không khó có thể tiếp nhận rồi.

Chẳng qua, nàng đúng là nằm mơ nếu tưởng là hắn sẽ đáp ứng một cách đơn giản như vậy.

“Muốn ta ra tay, cũng có thể.”

Nàng vừa nghe vậy thì ánh mắt như mở lớn hơn nữa.

“Hôn ta một chút.”

“Hôn..... Không cần a!” Nàng chưa từng chủ động thân cận đối với nam nhân nào, bây giờ lại bị yêu cầu như vậy nên có chút ngại ngùng không quen.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng một lúc rồi xoay người lại muốn bỏ đi. Nàng vội vàng bắt lấy tay hắn, “Được rồi, được rồi!”

Hồng Liên hít sâu một hơi, rồi mới nhẹ nhàng kiễ mũi chân, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhanh nhanh chóng chóng hôn phớt trên mặt hắn một cái như chuồn chuồn đớp nước.

“Cái này mà người gọi là hôn sao?”

“Chứ thế nào?”

“Ta lớn như vậy rồi, phải dùng loại hôn bốc lửa kia mới đúng, chứ ai lại đi hôn cái kiểu ngây thơ này.”

“Người!” Nàng muốn la lên rằng hắn đừng có quá đáng, nhưng lại nghe thấy âm thanh nứt vỡ của con mèo nhỏ dường như càng lớn hơn, như là kêu nàng ‘nên nhanh nhanh nghe theo lời hắn đi, hắn muốn hôn như thế nào thì cứ hôn theo kiểu ấy, đừng có mà chần chờ nữa, mạng của mèo sắp lâm nguy tới nơi rồi a’!

Thế là khi thấy hắn vừa muốn xoay người rời đi, Hồng Liên dưới tình thế cấp bách này bèn nhảy lên ôm cổ hắn, rồi đặt một nụ hôn lên đôi môi khêu gợi của hắn.

Nhất thời, chuyển động của thể giới phẳng phất như dừng hẳn lại, chỉ có hai người bọn họ gắt gao ôm lấy nhau một chỗ hôn nồng nàn. Nàng cảm giác được tim mình đập thật nhanh thật mạnh, rõ ràng là nàng cũng đã từng có tiếp xúc thân thể thân mật tuyệt đối với nam nhân này rồi, vì sao mà tim nàng còn có thể đập như trống trện không thôi chỉ vì một nụ hôn?

Đột nhiên giữa lúc này, nàng lại cảm nhận thấy có một thứ gì đó nóng như lửa đang động đậy liếm môi nàng, nàng kinh ngạc muốn mở miệng ra kêu thì lại bị lưỡi của hắn thừa cơ hội này mà xâm nhập vào, ngang nhiên bá đạo chiếm cứ hết cả khoang miệng nàng, cuồng vọng hấp thu hết những ngọt ngào chỉ nàng mới có.

Có lẽ là do chờ không kịp, hay cũng có lẽ là do nhìn không thuận mắt, nên con mèo nhỏ vốn đang hốt hoảng đánh đu trên đầu hai người cuối cùng cũng chịu không nổi mà buông tay rơi vù xuống, cùng với tiếng kêu thê thảm của con mèo là tiếng thét chói tai của Hồng Liên.

“A.....” Hồng Liên lấy hai tay gắt gao che mặt lại, sợ rằng nếu mình mở mắt nhìn sẽ thấy một hình ảnh vô cùng bi thảm.

“Chết tiệt, mi an phận cho ta.”

Thanh âm này.....

Hồng Liên chậm rãi buông tay ra, phát hiện con mèo mà nàng vốn tưởng chắc là đang nằm đứ đừ trên mặt đất, hóa ra giờ lại đang giãy dụa trượt tới trượt lui trên người Nguyệt Hiên Hoa, nhưng chắc là tại vì kinh hách quá độ nên nó thà chết cũng không chịu để cho hắn bắt nó ôm xuống.

Mắt nhìn thấy con mèo nhỏ sắp sửa đi quá một vòng trên người Nguyệt Hiên Hoa, những móng vuốt bén nhọn quào loạn xạ chỗ nào trên người hắn thì liền làm cho chỗ ấy có vài vết màu đỏ lưu lại.

Nhất định là rất đau.

Hồng Liên vội vàng vọt tới trước mặt hắn, muốn đưa tay bắt lấy mèo con đã bị kinh hách quá thể, kết quả là, bởi vì có thêm nàng gia nhập chiến trường hỗn loạn này càng làm cho con mèo nhỏ càng thêm khẩn trương, bầu vú chạy nhanh hơn.

“Mèo con đừng chạy loạn a!” Hồng Liên nhẹ giọng khuyên bảo.

Cả người Nguyệt Hiên Hoa bị cái con khỉ gió lông xù này cứ nhào tới lộn lui, da thịt vốn cũng đã mẫn cảm bắt đầu muốn nổi da gà, cái mũi cũng bắt đầu có cảm giác ngứa làm hắn rất chi là không thoải mái, áp lực cơn tức dần dần lên cao.

“Ta muốn giết tên tiểu súc sinh này.”

“Đừng, đừng, ta sẽ bắt được nó.” Nàng xem cho thật chính xác phương hướng của chú mèo, rồi quyết định dao sắc chặt đứt rồi, dùng sức một cái, phóng tay chớp mạnh tới nó.

“Meo meo.....” Chú mèo con đã bị dọa sợ hãi liền hô lên một tiếng, rồi quyết định trốn trước nói sau cái đã. Cho nên nhìn thấy trên mặt cỏ có một chỗ an toàn, nó liền nhẹ nhàng nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy thoát không còn bóng dáng.

Ánh mắt của Hồng Liên và Nguyệt Hiên Hoa đồng thời đều nhìn về hướng mà con mèo vừa biến mất, rồi lại chậm rãi quay trở lại nhìn vào mặt nhau, rồi nàng chợt nghe thấy giọng hắn tuy lạnh như băng nhưng lại như đang có áp lực đau đớn thật lớn, hỏi: “Người chắc chắn đã bắt được rồi sao?”

“Ta.....” Nếu không phải là bắt được chú mèo con kia, vậy rồi cuộc thì nàng bắt được cái gì?

Cúi đầu nhìn, vừa thấy tay mình thì Hồng Liên lập tức rút mạnh tay lại như phải bỏng, mặt lập tức đỏ bừng lên vội vàng ú ớ giải thích, “Thật xin lỗi, ta..... ta.....”

“Nữ nhân chết tiệt kia, ngươi muốn đi đâu?”

“Ta chạy đi tìm đại phu cho ngươi.” Hồng Liên vừa co giò chạy vừa bỏ lại phía sau những lời này, giống như là đang cần cứu hỏa khẩn cấp vậy, trong lòng không ngừng hò hét tự mắng mình, ‘Trời ạ! Mình vừa mới xuống tay mạnh như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến chuyện nối dõi tông đường của hắn sau này hay không?’

Hy vọng hắn không có việc gì mới tốt.

“Cười cái gì?”

“Có đâu?”

“Ngươi rõ ràng là đang cười.”

“Không có a! Thật là oan uổng cho ta nha, ta còn đang thật sự chú tâm giúp ngươi bôi thuốc cho da! Thật đúng là không lương tâm.” Tuy rằng Phượng Lãnh Diệp nói như vậy, nhưng nét cười đầy trên mặt trên môi, ngay cả che cũng không muốn che, chỉ thiếu nước cười ha ha ra mà thôi.

Khuôn mặt tuần tú của Nguyệt Hiên Hoa xanh mét, tựa như muốn giết chết tươi nam nhân trước mặt mà mắt cũng sẽ không chớp một cái, chỉ tiếc là hắn lại làm không được.

Bởi vì kẻ đại phu đang vừa giúp hắn trị liệu vừa cười kia đúng là đại ca cùng sinh một lượt với hắn, thân y Phượng Lãnh Diệp.

15. Chương 15

“Hồng Liên thật sự là đáng chết, tùy tiện tìm một tên đại phu chả giỏi tí nào.” Nguyệt Hiên Hoa tức giận nói.

“Ách..... Đương nhiên không thể tùy tiện tìm loạn một đại phu vừa thông hiểu y thuật vừa kín miệng được nha, nhưng vì ngươi là số ít thân nhân trên thế giới này của ta, ta không hy vọng ta lại không có cháu để

cho ta chơi đùa trong tương lai, cho nên Hồng Liên tìm ta tới là chính xác, chút nữa ta còn phải thưởng cho nàng thật hậu hĩnh, còn khen ngợi nàng đã làm tốt lắm đó nha.”

Nguyệt Hiền Hoa mặt không chút thay đổi vẫn trừng trừng nhìn đại ca, “Ta không sao chứ?”

“Hoàn hảo rồi! Bất quá một cú chụp này lực xuất ra thật không nhỏ a! Còn làm xước da nữa. Ta sẽ cho toa thuốc mỡ, sau khi người tắm rửa xong người có thể nhờ Hồng Liên giúp người bôi lên.”

“Ừ!” Nguyệt Hiền Hoa gật gật đầu.

“Sau khi bôi thì không được có hành động thiếu suy nghĩ.”

Nguyệt Hiền Hoa nghe vậy sửng sốt một chút, rồi khuôn mặt tuấn tú không hiểu sao lại có một chút phiểm hồng, nói toẹt ra không một chút khách khí: “Ta đâu phải là người, cứ thấy có nữ nhân thì giống như cầm thú.”

“Ai nha nha! Đừng có giảng đạo, đừng tưởng rằng ta không biết, người với ta cũng kẻ tám lạng người nửa cân chứ chả đùa! Thấy Hồng Liên kia trông hơi yếu ớt, vẻ ngủ không đủ giấc, người khẳng định là người không có làm cho người ta ngủ cũng ngủ không sâu đó nha. Bất quá người không cần phải lo lắng, ta sẽ ra toa vài phương thuốc bổ tinh, nhuận khí, tráng thần cho nàng. Nhớ rõ là phải giúp nàng tắm bổ thật tốt, bằng không nàng nhất định sẽ sinh bệnh.”

“Bộ người nhìn ra thần sắc của nàng có chỗ nào đó không đúng sao?” Nguyệt Hiền Hoa vừa nghe đại ca nói như vậy, giọng nói rõ ràng cũng không thể duy trì sự lãnh đạm đặc trưng, bất giác tiết lộ ra mối quan tâm của hắn đối với Hồng Liên.

Xem ra tiểu tử thối này cũng đã gặp được khắc tinh của hắn.

Phượng Lãnh Diệp thu thập được phẩm vào hòm xách tay, chậm rãi đóng nắp hòm thuốc lại, rồi lúc này mới quay đầu nhìn tiểu đệ yêu quý nhất của mình, buông lời thắm thía: “Thích một người không phải là dùng cách ngang ngược bá đạo hay là mạnh mẽ chiếm đoạt người ta, mà là thật lòng quan tâm cùng yêu thương.”

Nguyệt Hiền Hoa hừ lạnh một tiếng, “Còn nói ta, chính người mới là bá đạo, ham muốn chiếm giữ mới càng mạnh hơn ta nữa kìa!”

Tiểu tử thối này, hoà nhã với hắn một chút thì hắn được nước làm tới à. Phượng Lãnh Diệp cân nhắc xem có nên hạ chút độc dược vào thuốc mỡ của hắn hay không.

“Đây là đại ca nói chuyện kinh nghiệm thôi, thân là tiểu đệ đáng ra người phải cảm ơn ta mới đúng. Ta hào phóng đem kinh nghiệm của ta truyền thụ lại cho người như vậy, là để cho người không phải khiếm khuyết thiếu sót mà đi đường vòng một cách oan uổng, chẳng phải là ta đang thể hiện ra tình cảm chân tay ruột thịt giữa chúng ta hay sao?”

Cái gì mà tình cảm tay chân ruột thịt! Nguyệt Hiền Hoa sắc mặt lại biến thành xanh mét.

“Nếu mọi việc tốt rồi, cửa chính ở bên kia.” Nguyệt Hiền Hoa ngay cả cánh tay cũng lười nâng, chui vào giữa lớp chăn bông ấm áp, một dáng vẻ chuẩn bị đi tìm giấc ngủ ngon.

“Ặc! Được rồi! Người không ăn cơm hả?”

Nguyệt Hiền Hoa trầm mặc không nói.

“Ta đây tự mình đi ăn vậy, Hồng Liên nhất định có thể nấu ra món gì đó ngon lắm à xem, ta thấy nàng có vẻ thích nấu này nấu nọ lắm nha.”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Nguyệt Hiền Hoa liền lập tức nhấc chăn bông lên, lộ ra vẻ mặt vô cùng mất hứng, “Ai nói Hồng Liên thích nấu này nấu nọ cho người ăn? Muốn ăn sao không về nhà người mà ăn hả!”

“Gớm! Keo kiệt dữ vậy! Em dâu thịnh tình nấu này nấu nọ cho đại bá ăn cũng là chuyện đương nhiên thôi mà. Sao vậy? Người đau lòng sợ nàng quá mức mệt nhọc à?”

“Nàng chỉ nấu ột mình ta ăn.”

Phượng Lân Điệp chăm chú nhìn tiểu đệ trước mắt, rõ ràng hắn bề ngoài chính là một đại nam nhân không phải bàn cãi, vậy mà còn có thể nói ra mấy câu ngây thơ như vậy, thật sự là rất thú vị.

Nhớ lại trước kia bị tên tiểu tử thối này “chỉnh đốn” rất ác liệt, cho tới giờ mà cục tức trong lòng vẫn còn chưa tan bớt, cuối cùng thì bây giờ hắn cũng đã tìm được cơ hội trả đũa rồi.

Hắn sẽ nhỏ to bàn luận về chuyện luyến ái nha! Để cho tên kia cũng phải lâm vào địa ngục khổ sở của ái tình, có như vậy thì hắn ta sẽ thôi không luôn khinh thường tình yêu cuồng nhiệt giữa nam và nữ nữa.

“Vậy hả! Vậy ta đây càng muốn ăn.” Nhắc hòm thuốc lên, Phượng Lân Điệp chậm rãi đi ra ngoài.

“Người!” Nguyệt Hiên Hoa hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Sao? Mất hứng với lời ta nói, thì đuổi theo ta đi!” Phượng Lân Điệp còn cố ý vừa đi vừa khiêu khích.

Nguyệt Hiên Hoa muốn nhảy phắt xuống giường lập tức, lại động đến miệng vết thương đau đến nhú mào nhả mặt, đành phải trở mắt nhìn Phượng Lân Điệp đi ra khỏi cửa phòng.

Nghĩ đến Hồng Liên sẽ nấu cơm cho nam nhân khác ăn, trong lòng hắn liền bốc hỏa phừng phừng.

“Hồng Liên!” Nguyệt Hiên Hoa phẫn nộ rống to lên.

Vừa nghe đến tiếng gầm rống truyền đến từ trong phòng, Hồng Liên vốn định lách qua chạy vọt vào nhưng lại bị Phượng Lân Điệp che ở cửa.

“Đại ca?” Hồng Liên khó hiểu nhìn hắn, “Hắn có khỏe không?”

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

“Vậy!” Hồng Liên lại muốn bước tiếp, lại bị hắn ngăn cản lần nữa.

“Không cần đi vào.”

“Nhưng hắn đang kêu ta.”

“Người đừng làm hư hắn, bằng không tên tiểu tử thối kia sẽ được nước mà bắt nạt người.”

Rốt cuộc thì cũng đã bắt nạt rồi. Hồng Liên bất đắc dĩ nghĩ vậy, bắt quá loại chuyện tranh chấp này mà để người ngoài biết được thì rất ngượng, nhất là đại ca.

“Không có vấn đề gì, dù sao thì hiện tại ta cũng chỉ có thể cùng hắn.”

“Không cần miễn cưỡng nhận mệnh như vậy!” Phượng Lân Điệp thật sự là chịu thua nàng. Sao ông Trời không cho tên tiểu ác ma này gặp một nữ ma đầu khác đi, mà lại cố tình để cho hắn gặp được một tiểu tiên nữ thiện lương như vậy hả Trời?

Như vậy câu nói của cổ nhân một chút cũng không ứng nghiệm chút nào nha: Người ác ngựa dữ cũng kỵ lời lẽ chí lý!

Bên trong lại truyền đến tiếng gầm nhẹ có vẻ phẫn nộ hơn, thân mình Hồng Liên chấn động, vội vàng muốn vọt vào, lại bị Phượng Lân Điệp cầm chặt cánh tay phải lại, “Ta đã đói bụng, đầu tiên ngươi nấu vài món điểm tâm này nọ cho ta ăn đã.”

“Nhưng mà.....”

“Bằng không sau này ta sẽ không đến khám bệnh cho hắn đâu nhé.” Nếu tiểu nữ nhân này quen bị ăn hiếp kiểu đó thì hắn còn ngần ngại gì mà không dùng nha.

“Được rồi!” Xem ra, đại ca của ác ma cũng không phải là dễ hầu hạ đâu. Mặc dù Hồng Liên có chút để ý đến tiếng rống giận dữ trong phòng, nhưng dù sao nàng cũng nghĩ, thời điểm này mà nàng chạy vào trong phòng thì thật ra cũng không phải là một hành động có lý trí, nhất định sẽ bị liên lụy.

Tốt nhất vẫn là chờ một chút rồi hãy lại đi vào.

“Đúng rồi, có cái gì ăn ngon thì cứ mang hết ra đi, còn nữa, ta muốn gói thêm một phần, tiểu cam điếc nhà ta cũng muốn ăn.” Phụng Lân Điệp cứ làm như là đang căn dặn gọi cơm ở ngoài quán vậy, mà Hồng Liên cũng y như là tiểu nhị chạy bàn của khách điểm mà gật đầu như già tởm.

Hai người cùng nhau đi về hướng đại sảnh, không thèm để ý đến cái người trong phòng kia đang rống giận la hét.

16. Chương 16

“Đại ca, thỉnh đi thông thả.”

Hồng Liên đứng ở ngoài cửa chính, cung kính cúi người chín mươi độ đứng như lễ nghi, cung tiễn Phụng Lân Điệp đã cơm no rượu say, trong tay còn mang cả đồng lớn các món ngon mỹ vị lên kiệu đi về.

Hồng Liên nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, rồi lại nhớ đến một người nào đó còn chưa được ăn gì nên vội vàng xoay người, thế nhưng lại nhào vào – giữa một cái lồng ngực to lớn.

“A!”

“Người thế mà dám bỏ mặc ta lại một mình để đi hầu hạ cái tên nam nhân ác liệt kia, không phải là người ăn tìm báo mật gấu rồi chứ?”

Tuy rằng khẩu khí của hắn chậm rãi, nhưng chính cái biểu cảm nghiêm khắc trên mặt lại tiết lộ hết thấy.

Hắn đang tức giận.

Nàng cố ý xem nhẹ lửa giận của hắn, “Sao người lại xuống giường? Đại ca nói người không thể xuống giường.”

“Ta nói có thể là có thể.” Hắn khinh thường hừ lạnh.

Mới chỉ gặp mặt được vài lần, chẳng lẽ Hồng Liên cũng đã thân thiết đến độ đó với nam nhân kia sao?

“Phải không?” nàng xem xét sắc mặt có chút tái tái của hắn, trong lòng nàng cũng hiểu được là hắn đang cố gắng cứng rắn chống đỡ thể thôi, thế nên cũng không thêm so đo với hắn làm gì, “Ta đã nấu món ăn mà người thích, giờ chúng ta đi ăn được chưa?”

Hắn không trả lời, biểu hiện giống y như là một đại thiếu gia cao quý để nàng tùy ý đổ vào trong nhà.

Hồng Liên để hắn ngồi trước bàn, rồi mới bận rộn mang sang bày lên bàn một bữa tối khác được chính tay mình nấu để riêng.

Nguyệt Hiên Hoa lạnh nhạt chậm rãi nhìn một bàn bày đầy những món ngon, quả nhiên đều là những món hắn thích ăn.

Nhưng mà hắn lại tuyệt nhiên chẳng muốn ăn chút nào, bởi vì hắn tức khí đến no luôn rồi.

“Nào, ăn một chút cá đi, đại ca nói ăn nhiều cá có thể làm iệng vết thương mau lành hơn chút.” Hồng Liên lại ân cần thay hắn gấp một khối thịt bò.

“Người hôm nay thật khác thường.”

Ý nói rằng bình thường thì thái độ đối xử của nàng với hắn rất chi là không cam tâm tình nguyện, hiện tại lại chăm chăm lấy lòng như vậy, nhất định là có quỷ trong lòng nên chột dạ.

“Ta hại người bị thương nên cảm thấy rất băn khoăn.” Hồng Liên ngượng ngùng nói.

“Phải không?”

“Đúng vậy! Cho nên ta hy vọng có thể bù đắp lại một chút thương tổn đã gây ra cho người.”

“Cái tên nam nhân kia tối nay cũng ăn giống như ta hay sao?”

Hồng Liên sững sốt một chút.

Sao hấn lại đột nhiên hỏi một câu như thế nhỉ? Bất quá nàng vẫn gật gật đầu xác nhận.

Lập tức, cả người Hồng Liên bị hấn gắt gao bắt lấy, dùng sức kéo mạnh về hướng hấn, đôi mắt nàng đón nhận ánh mắt xinh đẹp mà bình thường luôn lạnh như băng nhưng giờ phút này lại sáng rực như thiêu như đốt.

Mang lửa giận hừng hực.

“Vì sao ngươi lại nổi giận?”

“Biết rõ còn cố hỏi.” Tại sao nàng lại có thể cười đến vui vẻ như vậy với một nam nhân khác! Vậy mà lúc ở cùng một chỗ với hấn thì nàng lại keo kiệt ngay cả đến cái mỉm cười cũng lười nhếch môi, điều này làm sâu trong nội tâm của hấn dấy lên một nỗi bất mãn cháy bỏng, rồi – bộc phát quá mạnh đến mức không thể vãn hồi.

“Ta không biết nha! Ngươi nắm ta đau quá.....” Nàng nhăn mặt nhịu mày. Nàng không có nói sai, hấn thật sự nắm nàng rất đau.

“Ngươi đừng quên ngươi là của ta, chỉ có thể nghe lời ta, lời nói của những kẻ khác đều là chó má. Ngươi vậy mà dám bỏ ta lại một mình, đi theo nam nhân này cười cười nói nói, còn nấu này nấu nọ cho hấn ăn, ngươi nói xem, có phải là ngươi hơi quá đáng không?”

Hấn phần nộ lạnh lẽo lên án làm nàng cảm thấy có chút bất an, nhưng vẫn có điểm không phục.

“Hấn là đại ca của ngươi, không phải là nam nhân xa lạ nào, hơn nữa hấn còn từ ngàn dặm xa xôi đến giúp ngươi trị thương, ta có chiêu đãi hấn bao nhiêu cũng không đủ.”

“Ngươi cho ngươi là thê tử của ta sao? Ngươi xứng à? Còn kêu đại ca nữa chứ? Ngươi vô cùng thân thiết với hấn đến vậy sao? Kỳ thật ngươi chẳng qua cũng chỉ là này nọ của ta mà thôi, ai mà chẳng biết chuyện ngươi chính là nữ nhân làm ấm giường cho Nguyệt Hiên Hoa ta, mà lại là một bạn cùng giường rất kém cỏi nữa chứ.”

Sắc mặt của nàng hết trắng lại xanh, không thể tin được những gì mà lỗ tai mình vừa nghe được.

Bạn cùng giường? Kém cỏi?

“Ta nói rồi, bất luận là Lôi hay là chính cái con bướm thối kia, ngươi cũng đừng có mơ tưởng có thể rời khỏi bên người ta, bằng không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn họ, chắc ngươi cũng không hy vọng rằng chỉ vì ngươi dám dâng mà có người nào đó toi mạng chứ!”

“Ngươi càng nói càng quá đáng, ta nào có dám dâng!”

“Không có sao?”

“Ta không có.” Nàng tuyệt đối phủ nhận.

“Phải không? Vậy cái nữ nhân mỗi tối nằm dưới thân ta kêu rên dâm dăng như vậy là ai?”

“Là do ta bị bắt buộc.”

“Bị bắt buộc?” Thanh âm của hấn càng trở nên trầm thấp nguy hiểm, “Bị ai bức? Ta sao?”

Hồng Liên không ngờ rằng càng nói càng tuột dốc như vậy, nếu nói thêm gì nữa thì hai người nhất định sẽ trở thành cãi nhau. Bây giờ hấn giống như là một tiểu hài tử đang lên cơn náo loạn vậy, chờ hấn bình tĩnh một chút rồi nói sau đi.

“Không cho phép đi.”

Nàng bị hấn thô lỗ ôm trở lại trong lòng, hơn nữa là càng ôm càng chặt, chặt đến nỗi nàng sắp sửa không thể hô hấp được.

“Đừng như vậy.” Nàng giãy dụa.

“Ngươi nói rõ ràng cho ta, là ai bức ngươi?” Khẩu khí Nguyệt Hiên Hoa càng trở nên hung tợn.

“Ngươi buông.”

“Không, dù thế nào thì hôm nay ngươi cũng phải nói rõ ràng cho ta nghe.”

Nàng không muốn tiếp tục mở miệng, để tránh việc càng nói càng sai.

Nàng cự tuyệt trả lời lại càng chọc giận thêm một kẻ đã bị lòng đố kỵ chiếm cứ toàn bộ đầu óc như hấn, trong cơ thể hấn chưa từng có một ngọn lửa mãnh liệt như vậy bao giờ, mà nay khi nó đến thì như càn quét bùng lên lòng đố kỵ vốn thường làm người ta điên cuồng, chiếm giữ hết sự tự chủ mà hấn vẫn hay kiêu ngạo là không ai bằng.

“Ngươi nghĩ rằng mấy ngày nay ta đối xử hòa nhã với ngươi thì ngươi liền cho rằng có thể khống chế được ta sao? Là có thể không nghe lời ta nói sao? Vậy thì ngươi quá ngây thơ rồi.”

Hồng Liên vốn dĩ đã muốn thay đổi cách đối xử với hấn, bởi nàng nghĩ rằng chẳng qua là hấn sợ bị người khác phát hiện nội tâm yếu ớt của mình, cho nên mới dùng bề ngoài lãnh đạm để che mắt người, nhưng mà nàng sai lầm rồi.

Hấn căn bản chính là một kẻ bá đạo không biết phân biệt rõ phải trái!

“Lúc trước nếu không phải là ta cứu ngươi, thì hiện tại ngươi đã là một kẻ tàn hoa bại liễu bị rất nhiều nam nhân chơi đùa rồi, còn nếu chịu không nổi thì cũng đã thất cổ tự sát từ lâu, làm sao còn có thể ngồi đây mà giận dữ ta như vậy.”

Hấn vẫn là một ác ma vô cùng tàn nhẫn!

Cuối cùng nàng cũng chịu không nổi, “Mặc kệ là do nam nhân nào ra tay cứu ta, thì ta cũng sẽ lấy thân để báo đáp, ngươi chỉ là vừa vận có mặt ở nơi đó mà thôi, chẳng phải giỏi giang gì.”

“Ngươi!”

“Hơn nữa, nếu lúc đó ta để cho hai nam nhân kia đùa bỡn, thì chỉ cần qua một đêm là có thể giải thoát được rồi, mà với ngươi, mỗi tối đều có cảm giác như bị quỷ áp bức.”

Rống giận của nàng làm cho hấn an tĩnh lại, nàng nhân cơ hội này vùng thoát khỏi vòng tay của hấn, “Ngươi đã nói ta chỉ là bạn làm ấm giường của ngươi, ý là ta chẳng có ý nghĩa phân lượng gì. Ta nghe hiểu được. Ta sẽ sắm vai thật tốt nhân vật của ta, trừ chuyện đó ra, ngươi đừng mơ tưởng yêu cầu ta làm thêm bất cứ cái gì.” Nàng nói xong liền xoay người, nghĩ rằng rời đi là tốt nhất.

“Ngươi đứng lại đó cho ta.”

“Ta thật sự đã xem ngươi là ân nhân cứu mạng, thật tình rất cảm kích ngươi, xin ngươi đừng lảng nhục phần tôn trọng này mà ta dành cho ngươi.”

“Ngươi đem mọi chuyện nói rõ ràng ra cho ta.”

Nhưng mệnh lệnh của hấn cũng không được đáp lại, mà lại càng như thúc giục nàng chạy trốn nhanh hơn, nhanh chóng biến mất ở trước mắt hấn.

Nguyệt Hiên Hoa lẳng lặng ngồi lại tại chỗ, nhớ tới vừa rồi cặp mắt của nàng đã rung rung ngấn lệ, khuôn mặt nhỏ nhỏ tái nhợt tràn ngập nét bi thương, nàng giống như là một đóa hoa nhỏ đáng thương bị sự vô tình càn quét tàn phá, mà hấn chính là cái bão táp tàn nhẫn kia.

Bởi tâm trạng của hấn nhằm chán và ghen tị, là có thể cuồng vọng thương tổn nàng như vậy?

Kìa kìa..... Nguyệt Hiên Hoa, ngươi trở nên có từ tâm như vậy từ hồi nào?

Không! Không ai có thể làm cho hấn mềm lòng, ngay cả nàng cũng không thể, bởi từ rất lâu trước đây hấn đã thề sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội phát hiện nhược điểm của hấn, rồi từ đó mà lại thương tổn hấn.

Hấn đã chịu đủ các thống khổ bởi sự nhảm tâm của con người, bây giờ hấn tuyệt đối sẽ không cho phép mình lại chấp nhận thêm một lần nữa.

Nếu có kẻ muốn thương tổn hấn, như vậy đối phương tuyệt đối sẽ biết được cái cảm giác sống không bằng chết là như thế nào.

17. Chương 17

Đêm dài yên tĩnh, dưới ánh trăng sâu lắng, một bóng hình nhỏ xinh âm thầm bất lực ngồi xồm ở hành lang bên ngoài vườn hoa nhỏ, đối mặt với Tiểu Bạch hoa đang nở rộ mà khóc nức nở.

“Không phải người đang khóc đó chứ?”

Hồng Liên ngẩng đầu, phát hiện một nữ tử thân mình thập phần nhỏ xinh đang nhắm mắt nhú mày nhìn nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy nét lo lắng.

“Người là.....” Hồng Liên nghi hoặc hỏi.

“Ta là Ngải Mộ Quân, ta.....”

“Nàng là vị hôn thê của ta, tháng sau chúng ta sẽ cử hành hôn lễ.”

Thanh âm lạnh như băng của Nguyệt Hiên Hoa vang lên ở phía sau hai người. Hồng Liên không khỏi mở to hai mắt, nhìn nam nhân mặt không mang một biểu cảm gì trước mắt mà không thể tin được.

“Vị hôn thê?”

“Đúng vậy, sau này nàng chính là nữ chủ nhân của người, người nên hầu hạ nàng giống như là hầu hạ ta vậy, biết không?” hắn nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của Hồng Liên, trong lòng cũng muốn mở miệng hỏi nàng vì sao mà ngồi đây khóc?

Chẳng qua khi nhìn thấy nàng vốn dĩ đang nước mắt lưng tròng, trong mắt giờ lại lóe lên ánh tổn thương cùng phần nộ, hắn chờ đợi nàng đầu hàng, chờ đợi nàng hối hận, chờ đợi nàng hiểu được rằng nàng sẽ sắp mất hắn.

Hắn lặng lẽ chờ đợi.

“Dạ.”

Hồng Liên cung kính lễ độ trả lời làm hắn sững sốt một chút, rồi mới cảm giác được một sự phần nộ mà từ trước tới nay chưa từng có, hắn nheo lại con mắt đen sâu thẳm, bắt lấy bả vai của nàng lôi về hướng mình, “Người -”

“Thiếu gia, sau này ta sẽ nhất nhất nghe lời ngài, bây giờ xin ngài buông tay, ta còn có rất nhiều việc cần làm.” Hồng Liên lạnh lùng cắt ngang lời hắn.

“Chờ một chút, giúp vị hôn thê của ta chuẩn bị nước tắm rửa cho tốt, nhớ rõ là phải dùng mùi hoa tốt nhất, bởi vì ta thích nữ nhân của ta người thơm ngào ngạt.”

Một câu cuối cùng của hắn rốt cuộc cũng làm cho Hồng Liên muốn giết hắn chết ngay lập tức, nếu hắn muốn nhục nhã nàng, muốn đả kích nàng như vậy, nàng sẽ không để hắn thực hiện được mong muốn.

“Được, ta sẽ sắp xếp mọi việc thật hoàn mỹ.” Hồng Liên nhẹ nhàng thoát khỏi bàn tay to của hắn đang bắt lấy bả vai mình, mặt không chút thay đổi mà xoay người rời đi, để lại phía sau Nguyệt Hiên Hoa sắc mặt xanh mét và Mộ Quân mang vẻ mặt hoang mang.

“Oa! Sao lại thế này?” Mộ Quân đáng vẻ vô cùng hưng phấn hỏi tới, cực kỳ giống mấy bà tám đang muốn biết chuyện tán nhảm đang lưu truyền bá tánh.

Đương nhiên thái độ này là do đang ở trước mặt người quen biết thì nàng mới có thể bộc lộ một bộ mặt rất không khí chất như vậy, chứ nếu mà đang ở trước mặt người ngoài thì không ai là không bị khí chất cao nhã hiền thực của nàng mê hoặc.

“Chuyện không liên quan đến người.”

Nguyệt Hiên Hoa tự đi trước, Mộ Quân lèo đèo theo sát không tha phía sau.

“Ta nghe nói nửa năm trước người cứu một cô gái, rồi liền kéo nàng đến sống ở cái nơi núi cao chó ăn đá gà ăn sỏi này, sống cuộc sống một túp lều tranh hai trái tim vàng*. Dáng vẻ cô gái vừa mới rồi xinh đẹp như vậy, ta khẳng định là nàng đã làm cho Nguyệt đại công tử của chúng ta động phàm tâm rồi nha.”

* Nguyên văn: ‘điều không sinh dẫn núi cao lý, quá trứ chích tiện uyên ương không tiện tiên ngày’ nghĩa là “vùng núi cao chim không đẻ trứng, sống những ngày chỉ muốn làm đôi uyên ương không muốn thành tiên”.

“Không liên quan đến chuyện của người.”

Hắn di chuyển qua đường vòng khác, nàng cũng tò tò đi theo.

“Hơn nữa, người có biết không? Về mặt của người khi vừa nhìn thấy nàng giống y như là lão hổ già nhìn thỏ trắng tươi non vậy, căn bản là đã muốn xông lên hỏi người ta hết cái nợ đến cái kia, ta nghĩ.....” Nàng cười xấu xa, “hắn là đã muốn như thế nợ như thế kia nữa kìa!”

“Không liên quan đến chuyện của người.” Lần này Nguyệt Hiên Hoa gầm nhẹ mang đầy ý tứ hàm xúc ngượng quá hóa giận.

“Rõ ràng người cũng rất thích nàng, vì sao còn muốn cố ý bắt nạt nàng như vậy?” Mộ Quân thông minh lanh lợi, sao lại không nhìn ra đây là một đôi nam nữ đang ở trong giai đoạn thử nghiệm độ mặn cảm của người mình yêu.

“Lần này đổi câu khác đi!” Trước tiên nàng phải ngăn cản hắn lại rống ra cái câu “Không liên quan đến chuyện của người” này đã nha, nhảm chán.

Hắn tạm dừng một chút, mới nhỏ giọng nói: “Ta không có thích nàng.”

“Nói vậy, trên mặt của người đã viết cái chữ to đùng ‘ta rất thích nàng’ rồi, ở đó mà cãi.”

“Nàng chính là nô lệ của ta.”

“Chuyện nam nhân thích làm nhất là đem nữ nhân làm nô lệ, nhất là nữ nhân mà mình yêu thích nhất mới kỳ quái chứ, cho dù là trước mặt hay sau lưng người khác, đều là để có thể thỏa mãn lòng tự trọng nam nhân.”

“Người đừng tưởng rằng vì người đã cứu ta một mạng là có thể cười đầu cười cổ ta muốn làm gì thì làm à nha.” Nguyệt Hiên Hoa nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nàng.

“Ai muốn làm gì thì làm với người hồi nào! Ta đâu có giống người, bắt buộc con người ta lấy thân báo đáp đâu. Ta đây thật là nhân từ đó nha, chỉ yêu cầu những chuyện trong tầm năng lực của người làm được, chỉ thế mà thôi.” Kể ra, số người mà nàng đã cứu thật đúng là nhiều đến nỗi nàng có muốn cũng không đếm được, cũng không thua kém hẳn chút nào, chẳng qua cái đầu bạc trắng này thật sự làm cho người ta khó quên.

Mộ Quân thật sự cũng không thích tình trạng như vậy, đang yên lành sung sướng sống trong khách sạn gia truyền do phụ thân để lại, thế mà hiện tại phải sống nhờ ở trong nhà người ta, còn phải chịu đựng cái tên nam nhân kỳ dị này nữa.

Xem ra cái tên này cũng chỉ có nữ tử Hồng Liên kia là có thể chịu đựng được hắn mà thôi!

Nhưng mà, Mộ Quân sống từ nhỏ đến lớn trong một khách sạn luôn luôn có người đến kẻ đi, việc nhận thức một người coi như là sâu sắc hạng nhất, tuy rằng cô gái mảnh mai vừa mới đây kia bày ra dáng vẻ tuyệt đối nghe theo lời Nguyệt, nhưng mà ai nghe lời ai cũng còn chưa biết được đâu à!

“Muốn ta phối hợp với người để diễn vở tuồng này, cũng có thể.” Mộ Quân chậm rãi vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn.

Nguyệt Hiên Hoa lạnh lùng trừng mắt nhìn cánh tay mảnh khảnh kia, không nói gì.

Mộ Quân mỉm cười, vẻ mặt xinh đẹp tràn ngập biểu hiện ngửi thấy hơi tiền, chết cũng phải đòi cho bằng được.

“Mệt người quá, là nữ nhi con nhà mà lại yêu tiền như vậy!” Hắn cười nhạt nói.

Mộ Quân lơ đãng, nhìn hấn đưa ra một đỉnh vàng nho nhỏ, mặt hơi xụ xuống một chút, nhưng mà sắc mặt Nguyệt Hiền Hoa so với nàng còn càng cau có hơn, sau hấn lại đổi một cái đỉnh vàng lớn hơn nữa, có thể mới nhìn thấy mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào vô cùng.

Thật tốt quá! Đi chạy nạn còn có thể kiếm được cục tiền lớn, đôi khi mình thật bội phục chính mình nha. Mộ Quân trong lòng tự tán thưởng.

“Thích đùa đến cỡ mấy phần mười?”

“Mấy phần?” Nguyệt Hiền Hoa khó hiểu hỏi dò.

“Đúng vậy! Chẳng qua, ta khuyên người không nên dùng cái loại phương pháp ngây thơ thế này để khảo nghiệm tầm quan trọng của mình với đối phương, bởi vì kiểu này căn bản là đùa với lửa có ngày sẽ tự thiêu, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa bất chấp tất cả. Đây là kinh nghiệm của lão nhân gia truyền đạt, đừng coi thường a!” Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Nguyệt Hiền Hoa, buông một lời vô cùng thâm thúy.

“Là người lẫn xả vào hấn, hay là hấn lẫn vào người?” hấn tức giận hỏi.

Mộ Quân thần bí cười hề hề, “Cái này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên là hấn lẫn xả vào ta rồi, nhưng lại dùng kỹ xảo thật là hư hỏng nha.”

Dùng một chiêu ghen tuông kia không hề vô dụng chút nào, nàng không hề để ỉnh bị xoay vòng vòng, vậy mà chẳng biết vô tình hay cố ý mà cái tên nam nhân ngu ngốc kia không biết đi nơi nào lại nghe được cái chiêu hư hỏng đến độ này, làm nàng tức muốn chết.

Nguyệt Hiền Hoa trầm tư cân nhắc xem có muốn tiếp tục cái phương pháp mà tên kia dạy hấn hay không..... Có phải thật sự là thực hữu dụng hay không?

Ngay sau đó, ánh mắt hấn trông thấy một thân hình nhỏ nhắn xinh xinh vô cùng quen thuộc đang chậm rãi đi về hướng bọn họ.

“Thiếu gia, phòng của vị hôn thê ngài đã chuẩn bị tốt rồi.” Hồng Liên lặng lẽ nói.

“Người kêu là Hồng Liên đúng không? Người đem hành lý của ta đến để ở phòng của môn chủ đi.” Mộ Quân mỉm cười nói với Hồng Liên.

Nếu trong lòng Hồng Liên có chút gì khiếp sợ thì cũng được che dấu rất nhanh, không hiển hiện trên mặt.

Thì ra quan hệ của bọn họ đã tới mức này.....

Hồng Liên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nguyệt Hiền Hoa một cái, chỉ thấy hấn này giờ vẫn chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

Sao thế? Bộ hấn không tin là nàng có thể bình tĩnh khi thấy hấn có một nữ nhân khác hay sao? Cho dù có đau lòng đến chết đi sống lại, nàng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Đúng vậy.” Hồng Liên gật nhẹ đầu, tựa như nàng thật sự là một nhà đầu chuyên hầu hạ bên cạnh chủ nhân, rồi liền đi trước dẫn Mộ Quân đi vào bên trong.

Ngoại trừ vẻ mặt tươi cười ngênh ngang đầy khoa trương của Mộ Quân đến nỗi làm người ta rất muốn cú đầu nàng, Nguyệt Hiền Hoa không đoạt được cái phản ứng mà hấn muốn thấy từ người nào đó.

Thực sự khó khăn a, chẳng lẽ Hồng Liên thật sự tuyệt đối không hề để ý?

Không biết vì cái gì, một ý niệm như vậy vừa hiện lên trong đầu là hấn liền lập tức có một cỗ xúc động muốn giết người.

18. Chương 18

Hồng Liên cố ý cúi đầu tiêu sái đi ở phía trước, cũng chẳng thèm quan sát so sánh xem nữ tử đang đi phía sau có bao nhiêu cao nhã xinh đẹp, còn mình thì bao nhiêu bình thường vô vị, bởi vì trọng điểm là, nàng ấy là vị hôn thê Nguyệt Hiền Hoa, mà nàng chẳng qua chỉ là một bạn đồng giường hèn mọn thậm chí còn bị người khác khinh thường.

Đột nhiên thấy ánh mắt cảm thông của những nha hoàn mà nàng gặp trên đường đi, Hồng Liên hiểu được rằng nếu mình vẫn muốn sống tốt thì không nên xem đây là một sự đả kích nặng nề.

Đi đến trước cửa một gian phòng xinh đẹp, Hồng Liên chậm rãi quay lại nhìn Mộ Quân nói: “Tiểu thư, mời người nghỉ ngơi cho thật tốt, lúc nào bữa tối xong, sẽ có nha hoàn đến gọi người dùng bữa.”

“Được!” Mộ Quân tao nhã nhưng lãnh đạm nhẹ thốt, hàm chứa biểu hiện thân phận khác biệt giữa hai người, “À này!” Mộ Quân gọi Hồng Liên đang chuẩn bị đi ra ngoài lại.

“Dạ.”

“Ta thật cảm tạ mấy ngày nay người quan tâm chiếu cố vị hôn phu của ta. Nhưng hiện tại ta đã đến đây rồi, tự ta sẽ chăm sóc hẳn cho tốt, cho nên người không cần lo lắng nữa. Ta sẽ cho người một ít bạc có thể giúp cho người nửa đời sau không phải lo lắng gì, nếu người muốn lập gia đình, ta cũng sẽ thay người an bài tốt đẹp.”

“Đây là ý của thiếu gia sao?” Hồng Liên làm bộ như không có việc gì, hỏi.

Mộ Quân biết nàng trúng kế, thế là càng giả bộ thêm vài giọt dấm chua vào giọng nói, “Ba cái loại chuyện này đương nhiên nam nhân nào cũng ngưỡng mộ chứ muốn nói, dù sao hẳn cũng có trách nhiệm đối với người, tóm lại là không thể cứ nói không cần thì sẽ bỏ mặc không quan tâm, mà ta thân là thê tử xứng danh với hẳn, tất nhiên là muốn thay hẳn phân giải ưu phiền lao khổ rồi.”

“Tiểu thư, chuyện của ta không cần người quan tâm rồi dẫn đến phiền não quá, ta sẽ tự mình an bài tương lai của mình.” Hồng Liên xoay người chậm rãi rời đi, nàng hiểu bước kế tiếp mình nên làm như thế nào rồi.

Nên nhận thức rõ lại xem thân phận vốn dĩ của nàng là gì.

Hay có thể nói là..... Nên nhận thức rõ ràng là mình lại sắp sửa bị từ bỏ đi.

Chẳng qua lần này bị vứt bỏ, điều tàn nhẫn nhất là nỗi đau cắt sâu vào tim nàng, mà máu ở vết thương có muốn cho người khác thấy cũng thấy không được.

Nàng có dự cảm lần này nàng sẽ vạn kiếp bất phục, dù sao mất đi trái tim rồi thì con người ta muốn sống tiếp tục như thế nào đây?

Cuối cùng cũng đã dần xếp tốt đẹp việc ăn ở của thiên kim tiểu thư quen được chiều chuộng, bởi vì tuy rằng Nguyệt Hiên Hoa nói chung cũng không thật sự đem Mộ Quân an bài ở trong phòng của mình, mà sắp xếp để nàng ở trong một gian nhà đồng dạng ở gần đó được bày biện trang trí xa hoa chẳng kém thì phòng ngủ chính của môn chủ, nhưng cũng chính vì vậy mà Mộ Quân khủng hoảng rồi sai bảo nàng tới lui liên tục, cũng thật làm nàng mệt mỏi muốn chết luôn.

Bởi vì trong gian phòng môn chủ, vì để có thể hưởng thụ đầy đủ quyền riêng tư, còn có thể tùy lúc mà hưởng dụng thân thể nàng, Nguyệt Hiên Hoa chỉ giữ một nha hoàn cầm điếu và một nô tỳ điếu thôi.

Hai người kia đã đi theo Nguyệt Hiên Hoa từ rất lâu, từ lúc mới tới Hồng Liên vẫn rất muốn kết thân với bọn họ một chút, nhưng không biết có phải là họ khinh thường nàng hay không hay là do mệnh lệnh của Nguyệt Hiên Hoa, mà hai người này cứ thấy nàng thì ngoài việc duy trì thái độ lễ phép cơ bản gặt đầu một cái, còn sau đó thì lại tiếp tục làm việc của mình.

Có lẽ thuộc hạ như vậy mới là kiểu mà Nguyệt Hiên Hoa cần, nhưng mà Hồng Liên lại có một cảm thụ khác biệt bởi thấy đây là lòng tốt của hẳn.

Có lẽ giống như Lôi đại ca đã từng nói, tuy rằng bề ngoài Nguyệt Hiên Hoa lãnh khốc vô tình như vậy, nhưng kỳ thật bên trong vẫn là một người có tấm lòng hảo tâm.

Cho nên mới làm những chuyện như vậy, tỷ như đem những người bất hạnh mang theo bên người mình.

Hồng Liên cũng chú ý thấy rằng hẳn cũng chưa bao giờ đặc biệt kiểm chuyện làm khó dễ bọn họ, nhưng lão yêu ma này thật ra chuyên khủng bố nàng, vạch lá tìm sâu, bới móc tật xấu của nàng.

Trở lại phòng nàng, tuy rằng không lớn nhưng vẫn được hán phái người bố trí theo kiểu hán thích, đồ vật sử dụng các loại đều là cao cấp nhất, trân quý nhất, giống như nàng là nữ nhân bảo bối nhất của hán vậy, nên muốn đem hết thấy những thứ tốt nhất đẹp nhất trên khắp thiên hạ mà đưa cho nàng.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì quá lắm thì nàng cũng chỉ là nha hoàn kiêm bạn đồng giường với hán.

Hồng Liên tháo xuống mái tóc bị buộc chặt suốt ngày, rồi mới tắm rửa thật kỹ để tẩy đi mệt nhọc toàn thân, mặc vào một cái áo bông vải đã cũ, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn.

Cầm lấy quyển sách mình thích xem, nàng lẳng lặng đọc qua từng trang sách, đây là việc nàng thích làm nhất trước khi đi ngủ, có thể từ từ đợi cho cơn buồn ngủ kéo đến rồi cứ tự nhiên như vậy mà ngủ thiếp đi.

Ước chừng sau một canh giờ, nàng bắt đầu cảm thấy mình ngáp dài liên tục, nàng rất hoan nghênh loại cảm giác này bởi vì điều này cho biết rằng tối nay nàng có thể ngủ một giấc thật dài thật sâu, không cần trăn trở nghĩ ngợi về nam nhân kia, lại càng không mong lung phỏng đoán xem bọn họ bây giờ đang làm gì.

Hồng Liên nhắm hai mắt lại, sắp sửa tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, quyển sách trên tay cũng đã được đặt ở ngực, theo nhịp hô hấp của nàng mà lên cao xuống thấp, nhưng mà nàng lại cảm giác hình như có tiếng bước chân đến gần.

Cửa chậm rãi được mở ra, một bóng người cao lớn bước vào, đứng ở cạnh giường lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Trong bóng đêm, ánh trăng ngoài cửa chiếu rọi lên thân mình của nam nhân này, một đầu tóc dài trắng ánh kim tiết lộ thân phận của hán.

Hồng Liên không động dậy mà chỉ lẳng lặng nằm trên giường, một phần là vì nàng đang rất muốn ngủ, mặt khác là vì vẻ mặt của hán.

“Người còn muốn tới tìm ta làm chi? Không phải người đã có Ngải cô nương xinh đẹp làm bạn rồi sao?” Nàng cứ tự nhủ rằng mình không nên để giọng nói toát ra âm điệu ghen tuông, nhưng vẫn bất giác để lộ ra.

Vốn tưởng rằng hán sẽ trào phúng hoặc phản kích lại như từ trước tới nay, nhưng ngoài ý nghĩ của nàng, hán lại im lặng, cứ đứng ở bên kia nhìn nàng chăm chú giống như một du hồn.

Vì sao hán lại lộ ra vẻ mặt cô đơn tịch mịch như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì hán cảm thấy vắng vẻ cô đơn, mới muốn tới tìm nàng?

Thật sự là kỳ quái, tuy rằng hán không nói gì, nhưng không như trước đây, bây giờ nàng dường như đã đọc hiểu được tâm của hán.

Hán không mở miệng, là đang chờ đợi nàng tiếp nhận hán.

Biết rõ không nên mềm lòng nữa, nhưng câu hỏi vẫn bật ra khỏi miệng, “Làm sao vậy?”

“Người biết rõ ta phải ôm người mới ngủ được.” Giọng hán mang đầy trách cứ.

“Ta biết, nhưng mà người nên bỏ thói quen này.”

“Ta sẽ không sửa.”

“Ta không có khả năng từ nay về sau tối nào cũng ngủ giữa hai vợ chồng người được.” Lúc nàng nói ra những lời này, chính nàng cũng cảm thấy mắc cười.

Nàng nhắm hai mắt lại, hy vọng hán biết khó mà rút lui.

“Vậy thì có sao? Ta muốn ôm người ngủ.”

Nàng rất muốn cười nhạo hán sao mà giống trẻ con thế, nhưng lại cảm giác được cái giường truyền tới một chấn động không nhỏ.

“Người làm gì đó?”

Nguyệt Hiền Hoa ngang ngược vươn hai tay gắt gao ôm nàng vào lòng, thỏa mãn hít một hơi thật sâu hương thơm tươi mát từ thân thể mới vừa tắm của nàng, hấn vén mái tóc dài của nàng sang một bên, đặt môi hôn lên cổ nàng.

Nàng không tự chủ được mà run run, lúc này cơn buồn ngủ nồng đậm lại đánh úp về phía nàng lần nữa, làm nàng giờ tay muốn cản không cho hấn làm cái gì.

“Hong Liên.....” hấn nhẹ nhàng gọi, hai tay chậm rãi di chuyển trên thân thể nàng, dự vọng cơ thể hấn bởi vì mùi thơm của cơ thể nàng mà dần dần cứng lên, áp sát vào hông nàng.

Hong Liên không nghĩ rằng mình nên cự tuyệt hấn, bởi vì lúc ở trong ngực hấn, nàng luôn luôn cảm nhận được cảm giác hạnh phúc và an toàn.

“Đáp ứng ta, vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta.” Bàn tay to lớn của hấn bao lấy bộ ngực sữa mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác được ngực nàng nổi lên phản ứng ở trong lòng bàn tay hấn.

“Người sao có thể quyết định tương lai của ta như vậy được?” Nàng thì thào nói nhỏ, vuốt ve của hấn làm nàng rất thoải mái, toàn thân như nhẹ nhàng phiêu lãng.

“Đương nhiên được, bắt đầu từ lúc ta nhìn thấy người, ta chỉ biết rằng ta muốn người.”

Trả lời hấn là một khoảng im lặng.

Nguyệt Hiền Hoa nhìn chăm chú vào vẻ mặt lúc ngủ vô cùng xinh đẹp thánh thiện của nàng, tưởng như đối nàng mà nói, giấc ngủ là một chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian, mà hạnh phúc của nàng đối với hấn mà nói, cũng là chuyện trọng yếu nhất.

Hấn đem mặt mình nhẹ nhàng dán lên trên gương mặt non mịn của nàng, cuối cùng cũng che dấu không được yếu ớt trong lòng mà thốt ra lời tình cảm, “Ta thật lòng nói đó, chưa bao giờ nàng nghe được ta nói những lời này đâu.”

19. Chương 19

Nếu ngày hôm qua tất cả chỉ là một giấc mộng, Hong Liên cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc cho lắm, bởi vì hôm nay Nguyệt Hiền Hoa lại khôi phục dáng vẻ nam nhân kiên cường như trước kia, chẳng thấy bóng dáng của cậu bé yếu ớt và tình cảm ngày hôm qua đâu nữa.

Nàng thi triển tay nghề tuyệt diệu khiến cho nam chủ nhân của đại trạch và nữ chủ nhân tương lai ăn đến thật no, làm cho Mộ Quân ngạc nhiên hô lên liên tục, mà vẫn còn muốn Hong Liên đem thêm rượu lấy thêm thức ăn, thế nên lại đưa tới vẻ mặt khó coi của Nguyệt Hiền Hoa.

“Chàng thật sự là hơi quá đáng nha, cứ nhiên đem một đầu bếp giỏi như vậy để bên cạnh một mình hưởng thụ.” Mộ Quân bất mãn oán giận.

Nguyệt Hiền Hoa bưng chén rượu lên nhấp một ngụm, “Hưởng thụ sao? Thật là hưởng thụ nha.”

Trong lời nói của hấn mang đầy ý mập mờ, ánh mắt nóng rực từ đầu tới cuối không hề rời khỏi người của nữ tử đang đứng ở một bên, kể từ khi nàng vừa xuất hiện ở trước mặt hấn.

“Hay là để nàng đến ở trong điểm của ta.....”

“Dù gì nàng cũng sẽ không đi đâu hết.” Hấn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt Mộ Quân.

“Ôi! Đừng keo kiệt vậy chứ, ta sẽ không bạc đãi nàng, ta sẽ đưa giá thật cao.”

“Nàng phải hầu hạ ta.”

Mộ Quân trừng mắt liếc hấn một cái.

Tên này bị sao vậy? Không phải nói sẽ cùng nàng diễn tuồng sao? Sao bây giờ lại làm ngược lại thế!

Bất quá, nàng sẽ không phản phúc bất thường giống hấn vậy, nếu nàng đã nhận tiền của hấn thì đương nhiên sẽ làm việc chu đáo nha!

Mộ Quân đột nhiên bước qua ngòai thân mật lên đùi Nguyệt Hiền Hoa, hai tay choàng qua cổ hần, làm hại ly rượu hần đã đưa đến tận miệng chẳng những không uống được mà còn thiếu điều sảng trản ra ngoài.

“Người.....”

“Đáng ghét ghê! Đừng nói với ta là trong lòng chàng có nàng ấy nha? Vậy chàng đặt vị hôn thê là ta đây ở đâu trong lòng vậy? Chàng nói xem! Ta không đồng ý đâu nha, chàng đã nói trong lòng chàng nàng ấy không có ý nghĩa gì, hiện tại ngay cả ta vốn đã muốn vì chàng mà quan tâm sắp xếp cho nàng ấy một chút, chàng lại còn luyến tiếc không cho nàng ấy rời đi. Chàng nhất định là đã dối gạt ta.”

Nguyệt Hiền Hoa trợn mắt nhìn Mộ Quân. Nàng có biết diễn như vậy là rất khoa trương hay không? Như vậy làm sao có thể lừa một người thông minh như Hồng Liên?

Kỳ thật Nguyệt Hiền Hoa lo lắng là thừa, bởi vì ngọn lửa ghen tị đã bùng cháy che mờ mắt Hồng Liên, nàng căn bản không nhận ra các hành động rất khoa trương của Mộ Quân, chỉ cảm thấy hai người trước mắt ôm đánh nhau một chỗ trông vô cùng gai mắt.

Hồng Liên, sự tình đã rành rành trước mắt, người còn lưu luyến cái gì? Nên hạ quyết tâm đưa ra quyết định ngay lúc này. Tuy rằng trong lòng Hồng Liên đầy bi thương ai oán, nhưng nàng thấy thật may mắn khi biểu hiện của mình thật sự dũng cảm.

Nàng không để cho nước mắt chảy ra, như vậy sẽ càng làm cho nàng hoàn toàn mất mặt, nhưng mà nàng không thể cứ duy trì mãi vậy được.

Nguyệt Hiền Hoa đang đợi Hồng Liên phát điên, chỉ cần nàng biểu hiện một tia phần nộ, chỉ cần một tia mà thôi, là hần có thể hiểu được trong lòng nàng có hần.

Nhưng cái mà hần nhận được chính là hành động Hồng Liên xoay người rời đi, để mặc hần và Mộ Quân đang diễn tuồng đến vô cùng cao hứng.

“Oa! Nữ nhân vật chính bỏ đi rồi, như vậy làm sao diễn tiếp đây a?” nàng còn chưa diễn đến pha hấp dẫn nhất nữa kìa!

Nguyệt Hiền Hoa đem nữ nhân đang đánh ở trên người hần đặt qua một bên, không nói gì mà tiếp tục buồn bã uống rượu.

Mộ Quân lẳng lẳng nhìn hần, chậm rãi mở miệng, “Người vì cái gì mà yếu ớt như vậy? Gọn gàng dứt khoát nói ra với nàng tình cảm của người chẳng phải là tốt hơn sao?”

Hần lại uống thêm một chén rượu.

“Người sợ nàng?”

Những lời này làm hần có chút phản ứng, nhưng dù vậy hần vẫn còn không chịu trả lời, lại tiếp tục uống rượu.

“Nghe ta khuyên nè, đừng tiếp tục như vậy nữa, hãy đi theo nàng giải thích cho rõ ràng, rồi nói với nàng rằng người đối với nàng là yêu.”

“Ta sẽ không yêu người đã từng thuộc về kẻ khác.” Nguyệt Hiền Hoa lạnh lùng nói.

“Là sẽ không, hay là không dám?”

“Có gì khác nhau sao? Cũng không có thể.”

“Tuyệt đối đến vậy sao? Trừ phi người vô tình vô huyết.”

“Ta là người thế mà.”

“Phải không?”

“Đừng quên ta là quý.”

“Ác! Là kẻ ác!” Mộ Quân khinh thường nhướn cặp mày liễu xinh đẹp, “vậy mà ta còn nghĩ rằng người là tiểu hài tử ngây thơ!”

“Người!” Nguyệt Hiền Hoa trừng mắt nhìn nàng liếc một cái.

Nếu không phải bởi vì nàng có một ngọn núi cứng rắn phía sau để dựa vào, nữ nhân này cho dù là ân nhân cứu mạng của hần thì sao chứ? Nói năng lỗ mãng kiểu này sẽ đưa đến một kết cục tuyệt đối là rất thảm.

“Ta hỏi người, mặt mũi quan trọng, hay là hạnh phúc quan trọng?” Mộ Quân lẳng lẳng hỏi, trên mặt biểu hiện vẻ như đang rất để ý phân tích nghiêm túc.

Hần trầm mặc.

Nàng bắt lực thở dài, “Được rồi! Ta nói đơn giản một chút, chẳng phải là người tính rồi cuộc sẽ vẫn cùng nàng dây dưa hay sao?”

“Cho đến khi ta chết.” Những lời này của hần được nói ra thập phần mau lẹ, ngoan cường, chuẩn xác.

Đứa ngốc! Vậy mà còn mạnh miệng nói rằng không có yêu thương người ta! Nam nhân thật sự là một động vật sĩ diện đến chết.

“Nếu như vậy, vì sao còn muốn quanh co lòng vòng một vòng lớn chi ệt vậy, sao không gọn gàng dứt khoát cưới nàng luôn?”

Cái chén trong tay Nguyệt Hiền Hoa dừng ở giữa không trung, vẻ mặt giống như là nghe được chuyện gì kinh thiên động địa vô cùng khiếp sợ, “Cưới nàng?”

“Đúng vậy! Phương pháp tốt nhất để một nam nhân có thể thiên kinh địa nghĩa* (= chuyện hiển nhiên, trời đất chứng giám) có được một nữ nhân chính là cưới nàng, hơn nữa thật không công bình là, chỉ có người là có thể hữu nàng hoặc không cần nàng, chứ nàng lại không có biện pháp để hữu người. Không chỉ như thế, nàng còn phải số khổ thay người sinh tiểu hài tử, làm vú em cho con, còn không thể đi ra ngoài để quen biết nam nhân khác, bằng không sẽ bị bắt bỏ rọ dìm nước đến chết, thật sự là một chế độ hôn nhân không công bình, tập cho thiên hạ kinh thường nữ tử, rồi cuộc thì loại chuyện này là do đại nam nhân nào nghĩ ra được vậy..... Ờ! Ta còn chưa nói xong, người muốn đi đâu vậy?”

Mộ Quân trừng mắt nhìn theo bóng dáng đang nhanh chóng biến mất của hần, chậm rãi lộ ra tươi cười, gật gật đầu, “Đúng đó, đúng đó! Kẻ sĩ có thể dạy (Nguyên văn: “Nho tử khả giáo dã” – con nhà Nho giáo có thể dạy dỗ được), nhanh đi theo nàng mà cầu thân đi, bởi vì chẳng những người biểu lộ rõ ràng người yêu ‘nô lệ’ kia, đến nỗi cái chuyện ‘lấy thân báo đáp’ mà còn có thể nghĩ ra được để buộc nàng mà, ta cũng có thể nhanh chóng lấy được từ người một bao thư ‘nặng’ phí mai mối nha.”

Mộ Quân liên tưởng đến thời bạc trắng bóng, liền càng cười càng vui vẻ.

Ngay sau đó, nàng ngửi được một cỗ mùi thuốc quen thuộc xuất hiện trong không khí đêm thu, tế bào miễn cảm toàn thân lập tức nổi lên phản ứng.

“Hương vị này.....”

Mộ Quân như là bị điện giật* (tác giả viết vậy à nha, không phải tui phang đâu), xoay người có ý định chạy từ từ trở về phòng, vừa mới mở cửa phòng ra liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú chán thối đến không thể chịu được xuất hiện ở trước mắt.

“Chơi đủ chưa?” Thanh âm buốt rét âm hàn như là đến từ địa ngục làm người ta nổi hết da gà gai ốc, chân tay thì mềm nhũn.

“A!”

Nàng xoay người muốn bỏ chạy, lại bị cánh tay nhanh hơn một bước vươn ra ôm phía sau cổ, kéo vào, đóng cửa lại.

“Còn muốn chạy?”

“Cứu mạng a!”

Rồi ngay sau đó là một sự im lặng như tờ làm cho người ta nghĩ rằng trong phòng chắc đã phát sinh ra một án giết người thật bi bi thảm thảm.

20. Chương 20

Hắn đứng ở cửa phòng của nàng chờ nàng.

Khi Hồng Liên vừa nhìn thấy thấp thoáng thân ảnh quen thuộc, nàng còn không dám tin tưởng vào hai mắt mình, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp mấy cái, rồi lúc này mới tin rằng hắn đã bỏ rơi vị hôn thê cao nhã xinh đẹp mà đứng một mình trong gió đêm lạnh lẽo ở cái góc u ám này mà chờ nàng.

Chân Hồng Liên bước nhanh hơn, muốn lướt qua hắn, nhưng vẫn bị hắn nhanh hơn một bước bắt lấy cánh tay của nàng ghì lại.

“Đứng lại.”

“Thiếu gia còn có cái gì cản dẫn sao?”

“Tối nay ta muốn ngủ với nàng.”

Hắn lộ rõ chân tướng y như một đứa bé trai bốc đồng, đưa ra một yêu cầu ngây thơ như vậy, bộ không sợ nàng cự tuyệt hay sao?

Nhưng rồi nàng vẫn để cho hắn vào cửa.

Đi vào phòng rồi, hắn liền giống như đang ở trong chính phòng của hắn vậy, lập tức nghênh ngang ngồi ở trên giường, vẫn nhìn nàng chăm chú.

Hồng Liên không nói gì, đi đến bàn bên cạnh rót cho hắn một ly trà, rồi đưa cho hắn.

Nguyệt Hiên Hoa đưa một tay ra tiếp được, hít nhẹ một ngụm, “Ta cũng thích cách nàng pha trà.”

“Ta sẽ nhớ rõ, đem phương pháp pha trà dạy cho Ngải cô nương, như vậy đợi đến sau khi các người kết hôn, nàng có thể pha cho người uống.”

“Nàng ấy pha cho ta uống?” hắn ép hỏi, “vậy còn nàng đâu?”

“Ta đã chuẩn bị tốt để vận động người.”

“Người vận cái gì động?”

“Chuẩn bị đi tới nơi mà người an bài ta đến.”

Đột nhiên hắn ném mạnh chén trà đang cầm trong tay xuống đất, cũng may là nàng nhanh chân tránh đi mới không bị mấy mảnh vỡ nhỏ bắn vào người.

“Nàng làm sao cũng không được đi!” hắn vươn tay cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, kéo nàng vào ngực hắn.

Hồng Liên đột nhiên vòng tay ôm lấy đầu của hắn, cho hắn một cái hôn thật sâu thật nồng nhiệt.

Vốn tưởng rằng sẽ phải qua một hồi cãi nhau nảy lửa, chứ không nghĩ rằng nàng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng hắn vẫn phản ứng rất nhanh liền vòng tay ôm lại nàng, khát khao cháy bỏng đáp lại cái hôn của nàng.

Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, nàng mới lưu luyến rời đi ôm ấp nồng nhiệt của hắn, “Nguyệt, tối nay chúng ta đừng cãi nhau được không?”

Hắn lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, đương nhiên vô cùng hoan nghênh đề nghị của nàng, “Tốt.”

“Tối hôm nay ta sẽ cố hết sức chiều lòng chàng, cho chàng vừa lòng thỏa mãn, nhưng ta van cầu chàng đừng dùng lại cái loại khẩu khí hung ác đối với ta nữa.”

“Ta cũng không phải cố ý.” Hắn nói có chút không được tự nhiên.

“Chỉ cần đối với ta ôn nhu một chút, ta cam đoan sẽ ngoan ngoãn chiều theo.”

“Hồng Liên, nàng.....”

Nàng dùng nụ hôn càng ôn nhu càng dịu dàng hơn để che lại lời hoang mang của hắn.

Nàng thật tâm không muốn đêm nay lại cãi nhau nữa, nếu nàng đã hạ quyết tâm, như vậy nàng sẽ làm ột đêm nay trở thành đêm quan trọng đáng nhớ nhất trong cuộc đời nàng.

Nàng tuyệt không muốn nó bị bất cứ điều gì phá hỏng.

Nguyệt Hiền Hoa cho dù có cảm giác được có cái gì đó kỳ dị lạ thường trong hành động của nàng, thì cũng không có cách nào tự vấn hay hỏi nàng, bởi vì lúc này Hồng Liên thể hiện vẻ yêu kiều mềm mại động lòng người mà hẳn tưởng chỉ có thể thấy được trong những giấc mộng của hắn – toàn tâm toàn ý chấp nhận hắn, không có chút nào về miễn cưỡng không muốn.

Hắn nên tỉnh táo lại để hỏi cho rõ ràng vì sao nàng lại như vậy? Vì ghen tuông tức giận? Hay là vì đã muốn đầu hàng hắn?

Nhưng nàng đã giữ chặt tay hắn đặt lên trên bộ ngực sữa mềm mại, dục vọng nóng rực lập tức bốc cháy phừng phừng làm hắn gần như muốn phát cuồng.

Mặc dù thân thể của nàng đối với hắn đã quen thuộc như vậy, nhưng so với trước đây đáng vẻ xinh đẹp trước mắt của nàng bây giờ càng làm hắn thêm hưng phấn vô cùng, dục vọng nơi hạ phúc cũng nhanh chóng thức tỉnh.

Nàng giống như là một nữ yêu vô cùng kêu gọi chủ động khiêu khích thân thể hắn, bàn tay to của hắn âu yếm mân mê bộ ngực mê người của nàng, nàng chỉ có thể vô lực không xương vụn vụn thân thể mềm mại, trong miệng phát ra tiếng rên yêu kiều khe khẽ mê người.

Hắn dùng hai tay chà xát chơi đùa với cặp vú mềm mại co dãn kia, còn tà tứ dùng trứ ngón tay chà xát miết nhẹ lên hai nhũ tiêm như hạt đậu đỏ.

Nàng cảm nhận bộ ngực của mình sau khi bị hắn khiêu khích đã nhanh chóng bành trướng, nhũ tiêm se chặt lại, toàn bộ các dây thần kinh tình dục đều bị hắn kích thích, toàn thân trở nên mềm nhũn. Khi hắn cúi đầu mở miệng ngậm lấy nhũ tiêm xinh đẹp của nàng, nàng chỉ có thể vươn tay gắt gao đè lại đầu của hắn, thân mình nàng càng uốn về phía hắn như mời gọi hắn tận tình hưởng dụng.

“Tại sao hôm nay nàng nhiệt tình vậy?” Hắn một tay tùy ý sờ loạn nhưng vẫn mang tính chiếm hữu lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng.

“Chẳng phải chàng vẫn thường chê ta không đủ nhiệt tình hay sao? Bây giờ ta cải tiến, thế mà chàng còn ngại!” Nàng đẩy nhẹ bờ vai của hắn ra một chút.

Hắn vội vàng đặt môi hôn lên mặt của nàng, trấn an nói: “Sẽ không, ngược lại, ta sẽ làm cho nàng đạt tới một sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.”

Môi hắn mang một thứ khát vọng cháy bỏng, nhưng lại hết sức ôn nhu mà hôn lên môi nàng, hắn dùng đầu lưỡi linh hoạt ướt át khiêu khích, liếm qua đôi môi cánh hoa đỏ mọng của nàng, đánh tan những khó chịu không thoải mái của nàng, mãi cho đến khi cánh tay của nàng lại một lần nữa vươn ra vòng qua cổ hắn.

“Hé miệng.” Hắn khàn khàn ra lệnh cho nàng.

Nàng xuôi thuận theo hắn theo bản năng, khẽ mở môi xinh nghênh đón hắn tiến vào, để cho hắn hết lần này đến lần sau liên tiếp xâm nhập một cách bá đạo, nhấm nháp những ngọt ngào trong miệng nàng, mãi cho đến khi hai người như muốn thở không nổi mới thôi.

Tay hắn vội vàng vuốt ve trên mỗi một tác da thịt của nàng, thi triển trên thân thể của nàng một loại ma lực kỳ diệu nhất tốt đẹp nhất, bàn tay to lúc này cũng âu yếm nơi mềm mại nữ tính bên trong đùi của nàng.

“A.....” thân mình yêu kiều của nàng liên tục run run, thẹn thùng muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng không thể nào ngăn cản ngón tay của hắn xâm nhập vào.

Nguyệt Hiền Hoa cảm thấy ngón tay mình được nàng gắt gao bao chặt lấy, trải qua những âu yếm vừa rồi của hắn, tiểu huyệt của nàng đã muốn tràn ngập yêu dịch.

Tay hắn ở trong cơ thể của nàng chậm rãi đóng đưa ra vào, Hồng Liên bất tri bất giác ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt mờ mờ tuôn đầm đìa phiếm hồng, đầu không ngừng lắc lư, hiển nhiên là không thể kháng cự khoái cảm mãnh liệt đến thế mà hắn đem lại ỳnh.

Miệng vẫn rên rĩ, nàng nâng mông mình lên, phối hợp với những luật động của hân.

“Nguyệt, đừng như vậy, ta muốn chàng..... Đừng tra tấn ta như vậy.....” nàng thở gấp gấp, sợ mình sẽ bởi vì quá mức sung sướng vui thích mà thiếu dưỡng khí rồi ngất đi.

21. Chương 21

Thân mình nàng rung động thẹn thùng không thôi càng lúc càng đón ý hòa theo những động tác của hân, lực dục tình cường đại ủa đến khiến cho nàng hồn nhiên quên mất hết thấy mà toàn tâm toàn ý khuất phục ở trong lòng của hân.

Nàng kìm lòng không được đưa tay âu yếm mỗi một bộ phận cơ thể của hân, còn dùng môi hoa nhẹ nhàng dùng trên ngực hân, nàng vừa tò mò lại mê luyện cảm thụ từng tắc từng tắc da thịt ấm áp của hân.

Nàng chuyên chú hôn hân, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng chậm rãi tiến đến nơi đang căng đầy dục vọng nam tính, nàng nghe được tiếng hân đột nhiên hít mạnh vào, liền lấy lòng mở ra cái miệng nhỏ, ngậm dục vọng kiều ngạo kia vào.

“Hong Liên!”

Trước đây nàng không hề chủ động cũng không cam tâm tình nguyện làm như vậy, hôm nay nàng tuyệt nhiên không miễn cưỡng chút nào đem dục vọng của hân bao vây trong cái miệng nhỏ mọng đỏ của mình, nàng hiểu được đây chính là biểu hiện cho việc tâm tình của nàng đã chuyển biến.

Bởi vì hân là nam nhân nàng yêu, chỉ cần chuyện gì có thể làm cho hân có cảm giác khoái hoạt, nàng đều nguyện ý làm.

Trong miệng hân phát ra tiếng thở dốc, Hong Liên có thể biết được hiện tại hân yêu thích đến cỡ nào khoái cảm do nàng mang lại, đồng thời nàng cũng bị chi phối bởi cảm giác về sự thỏa mãn ưu việt.

Cái miệng nhỏ hồng nộn chậm rãi nuốt vào dục vọng sưng to của hân, rồi lại chậm rãi phun ra, động tác vừa phun lại mút này làm cho nam nhân sung sướng đến mất hồn.

Nguyệt Hiên Hoa hô hấp càng lúc càng dồn dập, dục vọng bị mút liếm trở nên sung huyết mà nhanh chóng bành trướng, ngay đầu mút cũng tràn ra chất lỏng trong suốt, khoái cảm chạy tán loạn toàn thân đồng thời đánh sâu vào thân thể hân.

Cuối cùng không thể tiếp tục nhận chịu sự tra tấn ngọt ngào mà nàng gây ra, dục vọng cuồng vọng trong cơ thể đã muốn lên tới đỉnh, hân quyết định không thụ động nữa.

Hân dùng đầu gối tách hai chân của nàng ra, đem hạ phúc từ nãy giờ đã kiên đỉnh phình trướng đặt ở trước tiểu huyết ướm ất của nàng, khi hân dùng sức đẩy một cái lập tức đem nàng cùng hợp lại thành một thể, nàng phát ra một tiếng rên rĩ mất hồn, hân thật vừa lòng hạ xuống trên mặt của nàng vô số nụ hôn nồng nhiệt.

Khi hân bắt đầu luật động, nàng có thể cảm thấy hân đang di động trong cơ thể chính mình, từng trận khoái cảm làm nàng muốn kêu to lên dẫn dắt nàng càng bay càng cao, khiến cho cả người nàng hoàn toàn như bị lạc trong sương mù, trở thành tù binh của dục vọng, sa vào sức hút mãnh liệt của hân mà không thể tự kiềm chế.

“A..... Ừm..... Nguyệt..... Nguyệt.....”

Nghe được tiếng kêu uyển chuyển của nàng, trong lòng hân tràn ngập một loại cảm giác đặc ý cùng thỏa mãn vô cùng, hân rất thích trạng thái này của nàng, thẹn thùng, nhiệt tình lại ngọt ngào, lại mãnh liệt cần hân đến như vậy.

Nàng mở đôi mắt đẹp long lanh ánh nước ra nhìn chăm chú vào hân, thân mình hân vẫn đang mãnh liệt chiếm cứ nàng, một lần lại một lần, nàng cảm thấy từng cơn sóng triều ầm ì mừng rỡ điên cuồng không ngừng đánh úp về phía nàng.

“A.....”

Khi cao trào tiến đến rồi trào dâng, nàng vong tình hò hét, mà hân cũng lộ ra vẻ tươi cười thỏa mãn, ôm chặt lấy nàng, rồi càng thêm mãnh liệt rong ruổi ở trong cơ thể nàng tấu khúc giai điệu ngọt ngào rằng sẽ mãi mãi trọn đời yêu thương nàng.

Hồng Liên nhẹ nhàng rúc vào giữa khuỷu tay rộng lớn của hân, hô hấp cũng đã dần bình ổn sau trận kích tình quá mãnh liệt, thân thể nữ tính trần trụi xinh đẹp của nàng kề sát vào thân thể rắn chắc thon gầy nhưng đầy nam tính của hân, bàn tay to của hân vẫn bá đạo như cũ vòng lấy thắt lưng của nàng, bắt tri bất giác thể hiện một dục vọng chiếm giữ nàng mãnh liệt.

Kích tình làm cho hân mê muội chết rồi nên rất nhanh liền chu du vào cảnh trong mơ tuyệt vời, nhưng Hồng Liên lại không có một chút buồn ngủ nào.

Nàng lẳng lẳng nhìn hân chăm chú, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt tuần mỹ của hân, muốn thông qua đầu ngón tay mà đặt trọn vào trí nhớ hết thấy những nét mặt của hân.

Nàng thích đôi môi của hân, tuy rằng luôn thích tuôn ra những lời khẩu thị tâm phi (= miệng một đằng tâm một nẻo), nhưng lúc hân hôn nàng cũng rất tuyệt vời lưu luyến.

Còn thích ngũ quan hoàn mỹ của hân, có lẽ chính bởi vì vẻ tuần mỹ đến làm cho người ta nín thở này, khiến cho nữ nhân có dục vọng muốn xâm phạm, cho nên mới làm cho khuôn mặt bên kia của hân có chút chỗ thiếu hụt chẳng!

Bất quá, nàng lại phát hiện hóa ra mình ưa phần khuôn mặt không hoàn mỹ bên kia của hân hơn, tuy rằng bởi vì tình hình đặc biệt khi lần đầu tiên nhìn thấy hình xăm mặt quỷ trên đó nàng đã sốc vì bị dọa một chút, nhưng mà nhìn lâu thì còn cảm thấy một cảm giác mãn nhãn đặc biệt.

Nếu nàng nói ra với hân ý nghĩ nội tâm của mình, hân nhất định sẽ rất tức giận rồi mắng nàng là đang nói hươu nói vượn cho xem!

Nhưng mặc kệ nàng có nghĩ gì đi chăng nữa thì cũng không sao cả, bởi vì hân đã muốn kết hôn với Ngải cô nương xinh đẹp rồi quan tâm đến ý mà yêu thương thê tử, nghe nói Ngải cô nương xuất thân từ một danh gia vọng tộc, khí chất cao nhã, không có một nam nhân nào mà không động tâm trước một mỹ nhân như vậy.

Nàng muốn cầu xin hân, van cầu hân đừng cưới nữ nhân nào khác, nhưng mà nàng trước sau cũng không thể tự khuyên khích mình để có dũng khí mở miệng nói ra những lời như vậy, bởi vì nàng lấy tư cách gì mà yêu cầu hân đây?

Cho dù nàng thật sự toàn tâm toàn ý lấy thân báo đáp, cho dù nàng kính dâng ra hết thấy, thân thể của nàng, linh hồn của nàng, nhưng hân không thương nàng, hân đã nói rất rõ ràng như vậy, nàng đối hân mà nói, bất quá chỉ là một phương tiện làm ấm giường mà thôi.

Hiện tại hân đã có nữ chủ nhân, bên cạnh hân không hề có vị trí nào dành cho nàng, cho dù hân muốn lưu lại nàng, nhưng còn Ngải cô nương thì sao?

Không có một nữ nhân nào có đủ khoan hồng độ lượng mà chấp nhận trạng thái của mình còn giữ lại một bạn đồng giường kề cận cả!

Nàng có thể chịu đựng được nỗi thống khổ đau đớn nếu phải rời hân mà ra đi, nhưng nàng hoàn toàn không có cách nào có thể ngồi yên đó mà trơ mắt nhìn hân ôm ấp trong lòng nữ nhân của hân.

Không để ý tới hơi lạnh xộc vào người khi rời khỏi người hân, Hồng Liên lẳng lẳng mặc xong quần áo, rồi mới từ tủ quần áo lấy ra tay nải đã được chuẩn bị kỹ từ trước, ngoại trừ vài món quần áo để tắm rửa thay đổi, nàng cũng không muốn mang đi cái gì khác.

Hồng Liên lưu luyến ngoái đầu nhìn nam nhân đang ngủ say trên giường, cố gắng tự động viên mình rằng rời đi mới là phương pháp tốt nhất để cứu vớt bản thân, hơn nữa, hân sẽ nhanh chóng quên nàng mà cùng với Ngải cô nương xây một tổ ấm hạnh phúc và gia đình mỹ mãn.

Đúng! Mọi chuyện nên là như thế này, nàng không thể lại tham luyến ôm ấp ấm áp của hân thêm nữa.

Hồng Liên xoay người lặng lẽ đẩy cửa rồi đi, thống khổ cường bức mình đóng cửa lại, ngọn gió lạnh thổi thốc vào từ cửa, thổi bay một trang giấy trắng được nàng đặt ở trên bàn trang điểm, mặt trên trang giấy tràn ngập ba chữ –

Nguyệt Hiên Hoa.

22. Chương 22

“Hong Liên!”

Sáng sớm hôm sau, một tiếng hét gọi đau triệt nội tâm quanh quẩn trong phòng, sau đó thoáng một thân ảnh lao nhanh ra khỏi phòng ở, điên cuồng tìm kiếm thiên hạ trong lòng chỉ để lại ba chữ liền rồi đi.

“Hong Liên! Ta không cho phép, ta không cho phép nàng rời ta đi.”

Bầu trời vốn đã mang nặng trĩu mây sầm đột nhiên lúc này lại rền vang một tiếng sấm từ trên xa kia truyền xuống, rồi lập tức mưa tầm tã trút xuống như thác.

Nhưng cho dù như vậy cũng không ngăn cản được quyết tâm của Nguyệt Hiên Hoa muốn lập tức tìm được Hồng Liên mang về.

Khi hắn nhìn thấy trang giấy bị gió thổi bay xuống trước mặt hắn, trên đó tràn ngập tên hắn, thì hắn liền tỉnh ngộ hiểu ra tâm ý của hắn từ trước tới nay là gì.

Mà ba chữ cuối cùng trên trang giấy này cũng đồng cảm như vậy –

Ta yêu chàng.

Ba chữ rục rịch đến chói mắt như vậy, là ba chữ màu đỏ thắm, nằm giữa những chữ tên của hắn được viết bằng mực nước đen, sẽ rất khó mà không chú ý đến.

Hắn biết những chữ này đã được Hồng Liên dùng máu tươi của nàng viết thành.

Nguyệt Hiên Hoa không để ý đến những hạt mưa như roi quất vào trên người, cho dù mưa có to có cuồng nộ đổ xuống như vậy, cũng có là gì so với hỗn loạn đang giày xé trong lòng hắn.

Nàng sẽ đi làm sao? Nàng có thể đi nơi nào? Những câu hỏi này không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn, nhưng hắn lại tìm không ra những nơi nào mà nàng có khả năng trốn ở đó.

Hắn như đã phát điên, không ngừng chạy vội tìm kiếm xung quanh, những giọt mưa vẫn cứ vô cảm đâm vào thân thể hắn như những cây kim châm băng lạnh, nhưng hắn không chú ý, hắn chỉ biết là hắn không thể mất đi Hồng Liên.

Hắn phẫn nộ, nàng vì sao phải rời khỏi hắn? Lại không nói không giải thích một câu nào.

Không! Nàng có nói, nàng nói nàng thương hắn.

Nếu như vậy, vì sao lại còn muốn rời hắn đi? Vì cái gì?

Hắn như là một mãnh sư nóng vội muốn tìm thấy tiểu mẫu sư của mình suốt dọc đường đi, mưa dù có điên cuồng che lấp ánh mắt hắn, nhưng lại không che lấp được cảm giác đau lòng đang xâu xé trái tim hắn.

Lúc trước hắn đã thề, tuyệt đối không cho phép lại có một người nào vứt bỏ hắn nữa, nhưng bây giờ hắn lại bị từ bỏ bởi chính tiểu nữ nhân mà hắn nghĩ đã bị hắn khống chế hoàn toàn.

Cho dù nàng nói nàng thương hắn, thì sao chứ?

Chẳng phải nàng đã lựa chọn hình thức ly khai hay sao?

Giả, giả, hết thảy đều là giả, thì ra những ôn thuận cùng đáng yêu trước đó đều là giả, vì nàng muốn tranh thủ cơ hội đào tẩu, vì muốn làm cho hắn buông lơi cảnh giác mà thôi.

Nguyệt Hiền Hoa đột nhiên ngừng cước bộ, đứng lặng ở giữa mưa, mặc kệ cho nước mưa quất rất trên người, mặt không chút thay đổi trông mắt nhìn một thân ảnh nhỏ bé run run đang cố gắng thu người lại tránh mưa.

Nữ nhân hần muốn tìm đang ngồi xổm dưới một cây to không nhúc nhích, trên người ướt đẫm, mưa cũng không lưu tình đánh vào thân thể nàng, khiến nàng giống y như là một cún con đang lạc đường giữa giông tố.

Như cảm giác được ánh mắt nóng rực của hần, thiên hạ đang ngồi bất động kia chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt như không còn chút máu nào, tái nhợt như quỷ mị, nhưng mà ánh mắt vẫn thẳng tắp đón nhận ánh mắt hần.

Không biết là nước mắt hay là nước mưa đang chảy xuống trên gương mặt xinh đẹp của nàng, làm tim hần như bị cứa thật sâu thật đau, nhưng càng đau lòng thì lại càng làm hần thêm tức giận.

“Hong Liên!”

“Nguyệt.....”

Nàng mới muốn mở miệng nói gì đó, thì đã bị hần giữ chặt. Lúc này, hần như là một dã thú hung mãnh, dùng sức bóp chặt bả vai mảnh khảnh của nàng, không để ý rằng chính lúc này một nửa khuôn mặt kia của mình đang hiện lên vẻ hung ác giống y như là la sát tái thể.

“Hong Liên, nàng, nữ nhân chết tiết này, rốt cuộc nàng muốn ta như thế nào? Nàng cho rằng đùa như vậy là vui lắm sao? Nàng cho là nàng có thể chạy trốn mà thoát được sao? Nàng quên là nàng đã bị ác quỷ nguyên rửa, nàng sẽ giống mẫu thân bất hạnh của ta, cho dù có chạy tới chân trời góc biển cũng trốn không thoát, chẳng phải ta đã từng nói với nàng như vậy sao? Hay là nàng chưa từ bỏ ý định, muốn trốn để quay về với người trong lòng, cái tên hần tử đã phụ lòng nàng kia? Giờ ta có thể nói cho nàng biết, người đừng có si tâm vọng tưởng.”

Hần áp nàng xuống thật mạnh trên mặt đất cứng rắn, mưa to vẫn đang đánh vào trên lưng hần một cách vô cảm, trong cặp mắt phẫn nộ của hần phủ đầy tơ máu, ánh mắt hung ác lại sắc bén, như là chỉ lát sau là sẽ giết chết nàng ngay lập tức.

Nhưng không hiểu vì sao nàng lại tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi.

“Ta đang nói chuyện với nàng đó!”

Hong Liên muốn nói cái gì đó, cái miệng nhỏ khe mở ra, nhưng rồi lại ngậm lại.

Nhìn thấy nàng trầm mặc không nói, càng làm dấy lên ngọn lửa bất an trong ngực hần.

“Tại sao không nói lời nào? Hay là người mà nàng muốn bỏ chạy tới để ôm ấp là Lôi?” Hần trừng mắt như muốn ép chết nàng, miên man suy nghĩ xem nên chất vấn nàng cái gì.

“Không nên ép ta.....”

“Ta bức nàng? Là ta bức nàng sao? Hay là nàng bức ta? Nàng theo ta trở về, lập tức theo ta trở về.”

“Đừng! Chàng đã muốn lấy Ngải cô nương xinh đẹp làm vợ, nếu chàng còn có chút lương tâm, đừng nên đối đãi tàn nhẫn như vậy với Ngải cô nương, cô ấy vô tội.”

“Vậy thì sao?”

“Ta hy vọng chàng tha cho ta đi! Thả ta đi đi!”

“Mơ tưởng, mơ tưởng, nàng phải theo ta trở về. Lúc trước nàng đã答应 là sẽ theo giúp ta cả đời cả kiếp, đây là lời nàng hứa hẹn, cho dù nàng chết, ta cũng muốn đem nàng bắt trở về.”

“Vậy tốt nhất là chàng giết chết ta.”

Hần rung mình biến sắc, như không thể tin được lời mà nàng vừa thốt ra, “Nàng nói lại lần nữa xem.”

“Tốt nhất chàng giết ta.” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, những giọt nước mắt to âm thầm chảy xuống từ khóe mắt, như là một động vật nhỏ không còn muốn kháng cự giây giụa gì nữa, dù có giết nàng cũng không sao cả.

“Nàng thật sự cho rằng ta không dám sao?”

Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, nước mắt cũng chảy càng nhanh càng nhiều.

Nguyệt Hiền Hoa giơ một tay lên giữa không trung, chưởng khí trắng bạc quần vũ trong cơn mưa hóa thành một khối cầu sáng chói mắt.

Võ công cao cường mà mọi người đều thừa nhận là không ai địch lại được hiện đang tập trung thành một lực cường đại, mà nàng là một thân nữ nhân nhỏ nhắn mảnh mai thì lại càng miễn bàn, thế nhưng nàng lại không có một chút sợ hãi, bởi vì chuyện làm nàng sợ nhất đã xảy ra.

Nàng yêu thương hắn, nhưng hắn thì không yêu nàng, chỉ đem nàng trở thành một món đồ chơi mà thôi.

Cho nên nàng lẳng lặng chờ đợi, chờ hắn hạ xuống một chưởng để chấm dứt dùm nàng tất cả những thống khổ này.

Nếu kêu nàng trở mắt nhìn hắn cười người khác, không bằng cho nàng một chưởng để chấm dứt sinh mệnh thì còn sung sướng hơn rất nhiều.

Nhưng đợi một hồi lâu, một chưởng này cuối cùng không thấy hạ xuống.

Vì sao?

Nàng từ từ mở mắt ra, lại thấy được vẻ mặt chua xót của hắn, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt đã nhanh chóng bị thay thế bởi sự tuyệt vọng khi bình tĩnh đại ngộ.

Hắn buông lỏng nàng ra, ngồi phịch ở một bên, ánh mắt ngược nhìn lên bầu trời đã ngừng mưa.

“Ta hiểu rồi, tại sao ta có thể xuẩn ngốc như vậy? Thế nhưng lại đã quên mình mang bộ dáng nửa người nửa quỷ mà cũng đòi vọng tưởng có được tình yêu chân chính? Một kẻ không trọn vẹn như ta căn bản là không xứng có được mà!”

Nghe hắn nói ra như vậy, Hồng Liên không hề để yên, nàng lập tức ngồi bật dậy giống như bị hỏa thiêu đến nơi, bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy khuỷu tay của hắn, vội vàng nói: “Không phải như thế, chàng không thể nghĩ như vậy được.”

“Nàng bảo ta thế nào lại không nghĩ như vậy bây giờ?” Hắn bây giờ như là một dã thú bị đụng chạm đến chỗ đau, thét vào mặt nàng, “Chẳng phải nàng vẫn tìm tất cả mọi biện pháp để chạy trốn khỏi ta? Nếu không phải ta lúc nào cũng nhanh tay bắt nàng lại không để nàng chạy đi, nói không chừng bây giờ nàng không biết đã chạy trốn tới nơi nào nơi nào khiến cho ta muốn tìm cũng tìm không thấy. Đáng ra ta phải sớm tự mình hiểu lấy điều ấy.....”

23. Chương 23

Hắn đột nhiên dừng lại những lời nói mang tính chiếm hữu như vậy, lẳng lặng quay đầu đi không nhìn nàng nữa, ánh mắt mờ mịt dừng ở nơi xa xăm.

Bầu trời dần hé ra những đốm xanh thiên thanh tươi sáng rạng rỡ, nhưng vẻ xinh đẹp của trời xanh lúc này lại không rung động được trái tim đang thương tâm của hắn.

Hồng Liên lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, phát giác đau đớn trong lòng đột nhiên lại tĩnh lặng không đau nữa, bởi vì nàng thương hắn, yêu thương hắn thật sâu nặng.

Nhưng yêu là cái gì?

Chẳng lẽ chỉ bởi vì hắn muốn kết hôn với nữ nhân khác, nàng sẽ không thương hắn nữa sao?

Chẳng lẽ bởi vì hắn đối với nàng lãnh khốc vô tình, nàng sẽ không thương hắn nữa sao?

Chẳng lẽ bởi vì chính nàng yếu đuối trốn tránh, chỉ nghĩ đến việc cần phải chạy trốn tới chân trời góc biển, nàng sẽ không thương hắn nữa sao?

Đáp án ở trong lòng rất rõ ràng mạch lạc.

Không phải!

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thể dừng lại được phần yêu thương này.

“Nàng đi đi!”

Thân mình Hồng Liên run rẩy một chút, “Muốn ta đi?”

Hắn chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt lại biến trở về dáng vẻ đầy quen thuộc trước kia, một nam nhân luôn trốn tránh sau cái mặt nạ lạnh lùng vô cảm mà hắn đeo lên mặt, ánh mắt trở nên sắc bén, lãnh khốc, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, khó có thể thân cận.

Giống như là ở một ngày nào đó lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, vẻ mặt la sát.

Tại nàng, là nàng lại đem hắn biến trở về thành kẻ la sát.

Không! Nàng không muốn hắn như vậy, không muốn!

Cổ không nghĩ nhiều nữa, nàng dùng sức ôm chặt lấy hắn, mặt dán lại trên lưng hắn, mặc kệ cả hai đều vẫn đang ướt đầm toàn thân, nhưng bởi vì nhiệt độ cơ thể hắn vẫn có thể làm nàng ấm áp, khiến nàng không muốn rời bỏ lần nữa.

“Ta không đi.”

Đột nhiên cả người nàng bị nắm đẩy cách xa ra khỏi người hắn, gương mặt dữ tợn lại đáng sợ của hắn phản chiếu trong mắt của nàng, “Nàng rốt cuộc muốn như thế nào? Nàng muốn đào tẩu, ta đã đồng ý cho nàng đi, giờ nàng lại nói nàng không muốn đi..... Nàng rốt cuộc đang làm cái gì? Muốn đùa bốn tình cảm của ta sao? Nàng cho là nàng có khả năng đó sao?”

“Nguyệt..... Đừng như vậy, ta..... ta yêu chàng.”

Nếu ở tình huống bình thường, những lời này có thể sẽ cảm động hắn, nhưng vào lúc này giờ phút này, lại thành một thứ vũ khí tối thượng kích thích hắn phát điên.

Hắn đẩy mạnh nàng ra, tàn nhẫn vô tình nói: “Thực đáng tiếc, ta tuyệt không yêu nàng.”

“Gạt người.”

“Ta không có lừa nàng, ta tuyệt không yêu nàng.” Hắn cứ lặp đi lặp lại như muốn thôi miên cả chính mình, “Ta thật sự tuyệt không yêu nàng, cho nên nàng rút đi! Cách xa ta càng xa càng tốt.”

“Đừng.”

Nàng muốn lại tiếp tục ôm hắn, hắn vô cảm xoay người đi, thi triển khinh công, biến mất trong gió sớm lạnh lẽo thê lương, lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hồng Liên không thể tin được mình sẽ bị hắn vứt bỏ ở nơi hoang vu thâm sơn cùng cốc như thế này, nước mắt nàng không ngừng tuôn trào, cứ nhìn theo hướng hắn biến mất mà điên cuồng gào thét, “Nguyệt Hiên Hoa, chàng là người nhu nhược, chàng không thể kết thúc kiểu này được, nếu chàng bỏ ta lại, ta sẽ chết cho chàng xem, cho chàng nhìn xem thử ta có phải là không thật sự yêu chàng, vẫn tiếp tục lừa chàng hay không.”

Tuy rằng hai mắt mờ mịt đầm lệ, nhưng nàng biết cách đó không xa chính là vực sâu.

Nàng hoảng loạn đi đến cạnh vách đá, gió lạnh như băng vù vù thổi qua thân thể như đã chết lặng của nàng, như là những ngọn dao sắc lạnh cắt ngang cắt dọc vào da thịt non mịn của nàng.

Đứng ở vách đá, thân ảnh nhỏ xinh lung lay như sắp đổ, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp.

Nàng thật sự cảm thấy cái chết bây giờ giống như ước mộng xinh đẹp nhất, nếu phần tình cảm sâu nặng này của mình nhất định phải bị lời nói ngu xuẩn của chính mình tự tay hủy diệt, vậy thì nàng sống còn có ý nghĩa gì nữa!

Mất đi người nhà, nàng đã không còn tình thân, mất đi Nguyệt, nàng mất luôn tình yêu, từ nay về sau, nàng không còn dũng khí để tiếp tục sống kéo dài như vậy nữa.

“Ta không có lừa chàng, ta thật sự yêu chàng, nhưng chính ta lại làm cho tất cả mọi việc trở nên phức tạp lộn xộn, nếu ngay cả chàng cũng không muốn ta, ta sẽ không muốn sống, ta không cần sống nữa.....” Nàng nghẹn ngào vừa khóc vừa nói, cảm giác tim mình như đang bị voi giày ngựa xéo.

Không nghĩ rằng mình đời này cũng có thể có một tình cảm sâu nặng như vậy, cũng có thể yêu đến bi thảm như vậy.

Nhưng hắn lại tuyệt nhiên không yêu nàng, còn nói nàng gạt hắn!

Hồng Liên chậm rãi cúi đầu, nhìn xuống vực sâu không thấy đáy dưới chân, nước mắt hóa thành những hạt trần châu bị thổi tứ tán trong gió, như những giọt máu trong lòng nàng, muốn dừng cũng dừng không được.

Đau đớn đến tan nát cõi lòng làm cho nàng mất đi lý trí, vực sâu khôn lường như đang truyền lên tiếng kêu gọi đầy mỉa mai, không ngừng dụ dỗ nàng nhảy xuống.

Chỉ cần nhảy xuống, mọi thứ coi như xong, thống khổ trong lòng sẽ không còn tồn tại nữa.

Chỉ cần nhảy xuống là mọi thứ.....

Kết thúc.

“Nàng dám!”

Thanh âm này.....

Hồng Liên chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt nhạt nhòa lệ nhìn thấy nam nhân vừa rồi đã phần nộ rời đi giờ đang đứng ở cách đó không xa, trên mặt trần ngập vẻ tái nhợt sợ hãi.

Đôi mắt to của Hồng Liên thẳng tắp xem xét hắn, dường như không thể tin được là hắn sẽ lại xuất hiện nơi đây.

“Nàng dám!”

Ngay cả ngăn cản mà nam nhân này cũng không biết dùng lời ôn nhu một chút, chỉ biết dùng loại khẩu khí ra lệnh như thế này.

Hồng Liên chậm rãi quay đầu không nhìn đến hắn nữa, ánh mắt lảng lạng nhìn xuống vực, “Ta muốn chứng minh rằng ta không có lừa chàng, mà ta yêu chàng.”

“Hồng Liên, nàng thử dám bước một bước nữa mà xem.”

“Không cần lại ra lệnh cho ta, ta không muốn tiếp tục làm nô lệ của chàng nữa.” Nàng kêu khóc lớn tiếng, thân mình bởi vì quá kích động mà lung lay như sắp ngã.

Cái dạng lung lay sắp đổ này vô cùng khủng bố khiến cho sắc mặt hắn càng thêm trắng bệch.

Hắn ngừng thở, ánh mắt không dám rời nàng một giây nào.

Không biết qua bao lâu, mới nghe được hắn thống khổ mở miệng, “Vậy để ta làm nô lệ của nàng đi!”

Hồng Liên không trả lời, nhưng hơi hơi quay đầu nhìn lại, chứng minh vừa rồi nàng có nghe được lời hắn nói.

“Ta đầu hàng, xin cho ta làm nô lệ của nàng đi! Chỉ cần nàng một lần nữa khẳng định rằng nàng yêu ta.” Hắn nặng nề thốt ra một hơi, trong giọng nói của hắn lúc này cuối cùng cũng như đã thoát khỏi bóng ma do dự cùng bất an của dĩ vãng, bất cứ giá nào cũng phải nói xong tình cảm trong lòng mình.

“Nếu những lời này chính là muốn dụ dỗ ta rời khỏi vách núi đen này, vậy chàng cũng đừng uổng phí tâm cơ, ta sẽ không hóa thành quỷ khóc than mà đến quấy rầy hạnh phúc mỹ mãn của chàng cùng Ngải cô nương đâu.”

“Ta không cần nữ nhân của người khác, ta chỉ yêu nàng.”

“Vừa rồi chàng đâu phải nói như vậy?”

Nữ nhân này nhất định phải tính toán nhỏ nhen từng chút như vậy sao? Nguyệt Hiền Hoa phát hiện hóa ra mình thật sự không hiểu hết nàng, nhưng vẫn cố tình yêu nàng đến mê đắm như vậy.

“Vừa rồi ta nhất thời mất đi lý trí mới có thể nói ra những lời như vậy, bởi ta tưởng là nàng thấy rằng ta không trọn vẹn mới có thể sợ ta, muốn rời ta, ta thật sự cảm thấy rất tự ti!”

“Chàng không cần tự ti, ta căn bản sẽ không để ý chuyện đó.” Nàng nhẹ giọng trả lời, nước mắt có vẻ dịu đi, nhưng vẫn không tính chuyện rời khỏi vách đá.

“Nàng biết không? Chính bởi vì ta quá yêu nàng, nhưng hình như nàng cố tình có biện pháp gì đó làm cho ta có cảm giác không nắm bắt được nàng, làm cho ta quá mức bất an, nên ta mới tin vào lời nói của tên đáng ghét kia, dùng bên thứ ba để làm cho nàng ghen tị, hy vọng có thể từ đó mà nàng phát hiện ra rằng nàng yêu ta, nhưng sau đó lại làm cho ta phát hiện được rằng hóa ra ta yêu nàng thật sâu.”

Hồng Liên không thể tin mình nghe được những lời này, có thật là từ trong miệng hắn nói ra không?

24. Chương 24

“Ta nghĩ đến việc muốn cầu thân với nàng, ta biết ta luôn luôn thật bá đạo đối với nàng, có lẽ nàng không nhất định phải cùng ý nghĩ với ta, nhưng cuối cùng ta lại quyết định dùng phương thức ra lệnh, bởi vì.....” Hắn hít một hơi thật sâu, rồi mới tiếp tục nói: “bởi vì ta chỉ có thể gắt gao nắm lấy thật chặt lời hứa hẹn ‘lấy thân báo đáp’ của nàng để ép buộc nàng theo ta cùng một chỗ, trừ cái đó ra, ta không biết liệu mình có năng lực gì để có thể giữ lại nàng?”

“Ý chàng nói là..... trước giờ chàng bá đạo như vậy, không phân rõ phải trái mà bắt nạt ta, tất cả đều là vì chàng yêu ta?”

“Đúng! Chết tiệt, ta càng mãnh liệt không nói thì có nghĩa là ta càng yêu nàng.”

Nàng giật mình, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, rồi mới lẳng lặng thẳm thì, “Nào có người nào yêu như vậy đâu?”

Hình như hắn có chút ngượng ngùng, chặt vật gặm nhẹ lên, “Ta biết biện pháp nào đâu? Trước kia ta chưa từng yêu ai mà.”

“Ta là người đầu tiên?”

Hắn gật gật đầu.

“Cũng sẽ là người cuối cùng?”

Hắn mặc dù có điểm không tình nguyện cho lắm, bởi vì biểu hiện tình cảm ra một cách trắng trợn như vậy thật là làm khó cho hắn, nhưng hắn vẫn dùng sức gật gật đầu.

“Sẽ là người duy nhất chứ?”

“Vô nghĩa!”

Hắn nói xong, nàng liền liền linh chạy vội qua hướng hắn, hắn cũng vội vàng giang hai tay đem nàng ôm vào trong lòng, gắt gao chặt chẽ như thể muốn đem nàng dung nhập thật sâu vào thân thể của chính hắn.

“Đáp ứng ta, vĩnh viễn cũng không để ta rời khỏi chàng.”

“Ta đáp ứng, ta vĩnh viễn cũng sẽ không để nàng lại rời khỏi ta.” Hắc biểu thị công khai thâm tình chân thành của mình, rồi cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Hồng Liên cũng nhiệt tình đáp lại, hai người như là hai người yêu xa cách lâu ngày gặp lại nên hôn nhau say mê đến quên cả đất trời.

Cũng trong lúc này, ở một góc sáng sủa không xa có vài người đang ngồi, mọi người đều bị một màn cảm động này mà nước mắt sụt sùi – thật ra chỉ có một người trong đó khóc thôi.

“Ngải cô nương, đừng khóc.”

“Một màn cảm động như vậy, không khóc thật không phải là người.” Mộ Quân hít hít cái mũi, dùng cánh tay xinh đẹp bậc nhất kia mà lau đi nước mắt của mình.

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức nghênh đón ba đôi mắt liếc xéo nàng. Nhưng mà bên cạnh nàng cũng có đôi mắt không cam lòng yếu thế trừng ngược lại, như kiểu sư tử đực bảo hộ sư tử cái của mình vậy, hung ác vô cùng.

“Bất quá người nói cũng đúng! Chúng ta quá lắm thì được xem như phân nửa là người thôi.” Phượng Lân Diệp chậm rãi nói, tỏ vẻ cam chịu, hai người này, đừng có quá đáng nha.

Bởi vì Mộ Quân lo lắng Nguyệt Hiên Hoa bị kích động, sợ sẽ thiếu suy nghĩ mà làm ra chuyện gì khủng bố, cho nên nàng khẩn cấp dùng bồ câu đưa tin thông tri cho Phi Ngọc, vừa may hắc với nhị ca đang đến làm khách ở được thần cốc, nên ngay khi nhận được tin tức liền lập tức chạy lại đây.

“Các người cũng thật nghĩa khí đầy mình nha, vừa nghe đến tiểu đệ gặp nạn, liền lập tức chạy tới.” Mộ Quân thật sự hâm mộ loại huynh đệ tình thâm này, thật không giống với hai muội muội kia của nàng, cả hai đều là nha đầu ngu ngốc “ăn cây táo, rào cây sung” không à, có thể mới có thể đem hành tung của nàng mà tiết lộ cho tên nam nhân thói đang ngồi bên cạnh nàng đây biết.

“Chả phải.” Phi Ngọc lạnh lùng mở miệng phản bác.

“Chúng ta chờ để được xem tên tiểu tử thói kia bị tình yêu tra tấn, cũng đã chờ muốn đủ lâu rồi a.” Đan Thanh tức giận đến nghiêng răng gương vuốt. Cứ hễ nhớ tới tên tiểu tử thói kia cư nhiên muốn bỏ độc chết người mà hắc yêu nhất, hắc liền hận không thể chop lấy tên kia mà dằn ột trận.

Chỉ tiếc là võ công lại không bằng tên kia, không thì hắc biết tay.

“Thì ra các người không phải đến để quan tâm hắc.” Mộ Quân trừng mắt nhìn ba người.

“Đương nhiên không phải, chúng ta tới để xem kịch vui.” Phượng Lân Diệp vui vẻ nói, “Đúng rồi, có mang cái gì đến không?”

Chỉ thấy hai người kia mỗi người đều lôi ra mỹ thực tự mình mang đến, có rượu ngon và điểm tâm, còn có một con gà nướng đang bốc hương thơm ngào ngạt, tất cả ngay tại chỗ chuẩn bị soạn bàn nâng ly.

“Nào!”

“Ngải cô nương, cô với nam nhân của cô cũng cùng ngồi xuống ăn đi! Chờ một chút tuyệt đối đảm bảo sẽ có thêm hình ảnh đẹp mắt cho chúng ta xem đó.”

Xem tiểu đệ thân thiết của mình diễn, hơi quá đáng à nha! Ba vị đại ca.

Phượng Lân Diệp cùng hai vị đệ đệ của hắc mỗi người bưng lên cái chén, kính mời đối phương một chút, rồi cùng nhau nhấp nhấp rượu tốt món ngon, ánh mắt đều dừng lại trên hai người đang còn ôm nhau ở cách đó không xa, trong lòng vẫn còn cảm thấy cao hứng dùm cho tiểu đệ của mình.

Tuy rằng thường thường vẫn hay bị tiểu đệ này ‘chỉnh đốn’ đến nổi sống dở chết dở, nhưng bởi vì họ đều là huyết mạch tương liên, mà hắc lại là đệ đệ nhỏ nhất, cho nên họ nhẫn nại chờ đợi, tuyệt đối sẽ không thừa nhận là tại vì võ công không bằng hắc.

Mộ Quân còn muốn mở miệng nói gì đó, bàn tay nhỏ bé lại bị ấn một cái đùi gà vào, nàng trừng mắt nhìn nam nhân vừa nhét đồ cho nàng liếc trắng mắt một cái, “Ngay cả người cũng muốn vô giúp vui?”

Còn cướp một cái đùi gà, thật là.

“Đương nhiên, ta sẽ cho người thứ tốt nhất trên khắp thiên hạ.”

Lời này vừa nói ra, lập tức được ba nam nhân kia chú mục (= đưa mắt nhìn chăm chú), rồi bọn họ cười hề hề đến vô cùng thần bí, cùng nhau nâng chén hướng đến nam nhân bên người Mộ Quân, trong mắt lóe ra ánh đồng cảm của những kẻ lưu lạc chân trời góc biển.

Tuy rằng tình yêu là một thứ vô chùng rất khó nắm bắt, nhưng nếu gặp được một tiểu nữ nhân đáng yêu, thì một góc ngọt ngào này cũng có thể kéo dài cả đời.

Huynh đệ bọn họ đã trải qua trăm cay ngàn đắng, cuối cùng mỗi người cũng đã tìm được người mà mình yêu nhất, tiếp theo, nam nhân tuần tú trước mặt này cũng phải chăm chỉ cố lên.

Dù sao yêu thương một nữ nhân ham làm giàu, so ra vất vả hơn nhiều với yêu thương một nữ nhân bình thường, tội nghiệp nhất là túi tiền nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tu-xau-xa>